

[z246][b258]

LUKU 28
MYSTEERIEN ALKUPERÄ

Ikimuistoisista ajoista asti mysteereissä on opetettu kaikki edellisissä luvuissa selostettu ja paljon enemmän. Jos joidenkin myöhempien kansojen historiallisessa perimätiedossa tiedetään noiden laitosten ensimmäisestä esiintymisestä, niiden alkuperä on kuitenkin varmasti ulottuva neljännen kantarodun aikaan. Mysteerit ilmoitettiin tuon Rodun valituille, kun tavalliset atlantilaiset olivat alkaneet vajota liian syvälle syntiin, jotta heille olisi voitu uskoa luonnon salaisuuksia. Salaisissa teoksissa mainitaan, että ne olivat jumalallisten dynastioiden kuningasvihittyjen asettamat, kun ”Jumalan pojat” olivat sallineet maansa tulla vähitellen *Kukarmadeshaksi* [paheen maaksi].

Herculeen eli Herakleen palvontaan liittyvästä historiasta Egyptissä voidaan päätellä, että mysteerit olivat hyvin vanhat. Sen mukaan mitä papit kertoivat Herodotokselle, tämä Herakles ei ollut kreikkalainen, sillä hän sanoo:

Mutta toisesta Herakleesta, hänestä, jonka helleenit tuntevat, en voinut missään osassa Egyptiä kuulla mitään... egyptiläiset eivät todellakaan ole ottaneet Herakleen nimeä helleeneiltä... Ja niin kuin he [papit] itse sanoivat, on seitsemäntoistatuhatta vuotta kulunut Amasiin hallitusaikaan siitä, jolloin kahdeksasta jumalasta muodostui kaksitoista jumalaa [joista yksi on Herakles].¹

Hercules on peräisin Intiasta, ja eversti Tod – kun hylätään hänen *Raamatua* koskeva kronologiansa – oli aivan oikeassa esittäessään, että hän oli Balarama eli Baladeva. On tutkittava *purânoita* esoteerinen avain apuna huomataksien, miten niiden miltei jokainen sivu vahvistaa salaista oppia. Muinaiset klassiset kirjoittajat ymmärsivät tämän totuuden niin hyvin, että he pitivät yksimielisesti Aasiaa Herculeen alkuperäpaikkana.

Eräs *Mahâbhâratan* luku omistetaan Herculan historialle, johon rotuun kuului Vyâsa... Diodoros esittää saman legendan muutamin muutoksin. Hän sanoo: ”Hercules syntyi intialaisten keskuuteen ja kreikkalaisten tavoin he varustivat hänet saavalla ja leijonan nahalla.” Molemmat [Khrishna ja Baladeva] ovat (herroja) Heri-rodusta (cûla, Heri-cul-es), josta kreikkalaiset ovat ehkä muodostaneet yhdyssanan Hercules.²

[z247] Okkulttinen oppi selittää, että Hercules oli seitsemästä ”tulen herasta” yhden viimeinen inkarnaatio, samoin kuin Krishnan veli, Baladeva. Hänen inkarnaationsa tapahtuivat kolmannen, neljännen ja viidennen kantarodun aikana ja myöhemmät maahanmuuttajat toivat hänen palvontansa

¹ Herototos, *Historiateos*, II, 43.

² James Tod, *Annals of Râjâsthan*, Vol. I, s. 32-33.

Egyptiin Lankâsta ja Intiasta. Sen tosiasian, että kreikkalaiset lainasivat hänet egyptiläisiltä, vahvistaa se, että he sijoittavat hänen syntymänsä Thebaan ja vain hänen kaksitoista jättiläistyötään Argosiin.

Löydämme *Vishnupurânasta* täydellisen vahvistuksen selostuksesta, joka on esitetty salaisissa opetuksissa. Seuraavassa on lyhyt yhteenveto tästä purânisesta allegoriasta:

Kun Raivata, Manun neljännen pojan, Sharyâtin, pojanpoika, ei löytänyt ketään miestä, joka olisi ollut hänen ihanan tyttärensä arvoinen, hän lähti tyttärensä kanssa Brahmân alueelle kysyäkseen jumalalta neuvoa tässä vaikeassa tilanteessa. Hänen saapuessaan Hahâ, Huhû ja muut gandharvat lauloivat paraikaa valtaistuimen edessä, ja Raivata odottaen kunnes he olivat lopettaneet luuli, että vain yksi muhûrta (hetki) oli kulunut, kun sitä vastoin pitkiä ajanjaksoja oli vierähtänyt. Kun he olivat lopettaneet, Raivata heittäytyi maahan ja selosti pulmallisen tilanteensa. Silloin Brahmâ kysyi häneltä, kenet hän halusi vävykseen, ja kuullessaan mainittavan muutaman merkkihenkilön Maailman Isä hymyili ja sanoi: ”Noista mainitsemistasi kolmas ja neljäs sukupolvi [kantarotu] ei enää ole elossa, sillä monta ajanjaksoa [chatur-yuga eli neljä yuga-sykliä] on vierähtänyt sinun kuunnellesasi laulajiamme. Maan päällä on nyt nykyisen Manun kahdeskymmeneskahdeksas suuri ajanjakso loppumassa ja kali-kausi on käsillä. Sinun on sen vuoksi annettava tämä neitsyaarteesi jollekin toiselle aviomiehelle. Sillä sinä olet nyt yksin.”

Sitten Rajâ Raivataa kehoitetaan jatkamaan matkaa Kushasthalîin, hänen vanhaan pääkaupunkiinsa, jota kutsuttiin nyt Dvârakâksi. Siellä hallitsi hänen sijastaan jumalallisen olennon (Vishnun) perillinen Baladevan, Krishnan veljen, hahmossa. Häntä pidetään Vishnun seitsemäntenä inkarnaationa, aina kun Krishna käsitetään täydellisenä jumaluutena.

”Kun Lootussyntyinen (Brahmâ) oli näin neuvonut Raivataa, tämä palasi (tyttärineen) maan päälle, jossa hän tapasi ihmisrodun, joka oli lyhentynyt [ks. mitä sanotaan säkeistöissä ja kommentaareissa ihmissuvun roduista, jotka vähitellen muuttuvat [z248] lyhyemmiksi],¹ menettänyt tarmoaan ja heikentynyt ymmärrykseltään.” Tullessaan Kushasthalîn kaupunkiin hän huomasi sen muuttuneen kovasti, koska, kommentaattorin allegorisen selostuksen mukaan, ”Krishna oli saanut takaisin merestä osan maata”. Tämä merkitsee selvällä kielellä, että sillä välin kaikki mantereet olivat muuttuneet – ja hän ”oli uusinnut kaupungin” – tai mieluummin rakentanut uuden kaupungin, Dvârakân. Sillä *Bhâgavatapurânassa*² sanotaan, että Raivata perusti ja rakensi Kushasthalîn merelle. Ja myöhemmät löydöt osoittavat, että se oli sama eli samalla paikalla kuin Dvârakâ. Sen vuoksi se oli aikaisemmin saari. *Vishnupurânassa* oleva allegoria esittää, että kuningas Raivata antaa tyttärensä ”auranvantaan käyttäjälle” – tai paremmin sanottuna ”aurankantajalle” – Balade-

¹ [Ks. S.O., I osa, s. e609; II osa s. e329-332 ja s. e733.]

² *Main. teos*, IX, III, 28. [Wilsonin editiossa III, 249 alaviite.]

valle. Tämä ”nähdessään erittäin pitkän neidon...lyhensi häntä auranterälään, ja hänestä tuli hänen vaimonsa”.¹

Tämä viittaa selvästi kolmanteen ja neljänteen Rotuun – atlantilaisiin jättiläisiin ja ”tulen poikien” peräkkäisiin inkarnaatioihin sekä muihin dhyāni-chohanien luokkiin ihmiskunnan sankareiden ja kuninkaiden keskuudessa aina kali-yugaan, mustaan aikakauteen eli historiallisten aikojen aamunkoittoon asti. Toinen *yhtäpitävyys*: Theba on sadan portin kaupunki ja Dvâarakarâ sai nimensä monista porteistaan, sanasta dvâra, portti. Sekä Hercules että Baladeva ovat kiihkeitä ja kiivaita luonteeltaan ja molemmat ovat kuuluisia kauniista vaaleasta ihostaan. Ei ole pienintäkään epäilystä, etteikö Hercules olisi Baladeva kreikkalaisessa puvussa. Arrianos havaitsi suuren samankaltaisuuden thebalaisen ja hindulaisen Herculeen välillä. Jälkimmäistä palvoi Suraseni, joka rakensi Methorean eli Mathûrân, Krishnan syntymäpaikan. Sama kirjoittaja sijoittaa Sandracottuksen (Chandragupta, kuningas Ashokan isoisä Moryan suvusta) Baladevan jälkeläisiin suoraan alenevassa polvessa.

Meille opetetaan, että alussa ei ollut mitään mysteerejä. Tieto (vidyâ) oli kaikkien saatavilla, ja se oli [z249] yleistä kaikkialla maailmassa kultaisen ajanjakson (satya-yugan) aikana. Kuten kommentaarissa sanotaan:

Ihmiset eivät olleet vielä tehneet pahaan noina autuuden ja puhtauden aikoina, sillä he olivat enemmän jumalan kaltaisia kuin ihmisiä luonnoltaan.

Mutta kun ihmiskunta, joka lisääntyi nopeasti määrällisesti, monipuolistui myös ruumiin ja mielen erityispiirteiden suhteen, silloin ruumiillistunut henki osoitti heikkenemistään. Luonnollinen liioittelu ja sen myötä taikauskoisuus heräsi vähemmän kehittyneissä, vähemmän terveissä ihmismielissä. Itsekkyys kasvoi tähän asti tuntemattomista haluista ja himoista, ja kovin usein tietoa ja valtaa käytettiin väärin, kunnes lopulta tuli välttämättömäksi rajoittaa niiden lukumäärää, jotka tiesivät. Näin syntyi vihkimys.

Jokainen kansa järjesti nyt oman uskonnollisen järjestelmänsä valaistumistasonsa ja henkisten tarpeittensa mukaisesti. Viisaat ihmiset torjuivat pelkän muodon palvomisen ja rajoittivat todellisen tiedon hyvin harvoja varten. Kun tarve verhota totuus sen suojelemiseksi häpäisyltä tuli joka sukupolvi ilmeisemmäksi, käytettiin aluksi ohutta verhoa, jota oli asteittain tihennettävä sitä mukaa kuin persoonallisuus ja itsekkyyks levisivät, ja tämä johti mysteereihin. Ne vakiinnutettiin joka maassa ja jokaisen kansan keskuudessa, samalla kun riitojen ja väärinkäsitysten välttämiseksi eksoteeristen käsitysten sallittiin kasvaa vihkimättömien joukkojen mielisissä. Ollen yksinkertaisia ja viattomia alkuvaiheessaan – kuten historiallinen tapahtuma, joka on muokattu kauniin kertomuksen muotoon ja mukailtu lapsen ymmärrykselle sopivaksi – noiden käsitysten voitiin sallia noina kaukaisina aikoina lisääntyvän ja tulevan yleiseksi uskoksi ilman, että vaarannettiin mitenkään filosofisempia ja syvällisempiä totuuksia, joita opetettiin pyhissä paikoissa.

Luonnonilmiöiden looginen ja tieteellinen tarkkailu, mikä yksin johtaa

¹ *Vishnupurâna*, IV, 1, Wilson, Vol. III, s. 248-254.

ihmisen tietoon ikuisista totuuksista – edellyttäen, että hän ryhtyy havaintojen tekoon vapaana ennakkokäsityksistä ja pikemmin näkee henkisellä silmällään kuin tarkastelee asioiden fyysistä puolta – ei kuulu joukkojen tehtäviin. Ainoan todellisen hengen, aina salaisen ja luoksepääsemättömän jumaluuden, ihmeet voidaan ratkaista ja omaksua vain sen ilmausten kautta, joita ovat tuottaneet toisasteiset ”jumalat”, sen toimivat voimat. Samalla kun ainoan universaalin syyn on pysyttävä ikuisesti *in abscondito*, sen moninaisia liikkeitä voidaan seurata luonnossa ilmenevistä vaikutuksista. Tavallisen ihmisen ymmärtäessä vain viimeksi mainittuja [z250] noiden vaikutuksia aiheuttavien voimien sallittiin lisääntyä kansan mielikuvituksessa. Ajanjaksoja myöhemmin viidennessä, arjalaisessa Rodussa jotkut häikäilemättömät papit alkoivat käyttää hyväkseen kansan liian yksinkertaisia käsityksiä jokaisessa maassa ja lopulta korottivat nuo toisasteiset voimat jumalan ja jumalien rinnalle onnistuen siten eristämään ne kokonaan kaikkien syiden ainoasta universaalista syystä.¹

Tästä lähtien tieto alkuperäisistä totuuksista säilyi yksinomaan vihittyjen hallussa.

Mysteereillä oli heikot kohtansa ja puutteensa kuten jokaisella inhimillisen puolen kanssa tekemisissä olevalla laitoksella on ilman muuta oltava. Voltaire on kuitenkin kuvannut niiden etuja muutamin sanoin:

Yleisen taikauskoisuuden kaaoksessa säilyi vakiintunut laitos, joka on aina estänyt ihmistä vajoamasta ehdottomaan raakuuteen: kyseessä olivat mysteerit.

Todellakin, kuten Ragon sanoo vapaamuurariudesta:

Sen temppeleillä on aika kestona ja maailmankaikkeus tilana... ”Hajotakaamme, jotta voisimme hallita”, ovat ammattilaiset sanoneet. ”Yhtykäämme keskenämme tehdäksemme vastarintaa”, ovat ensimmäiset vapaamuurarit sanoneet.²

Tai paremmin sanottuna vihityt, joiden vapaamuurarit ovat aina [z251] väittäneet olevan alkuperäisiä ja ehdottomia mestareitaan. Siveellisen voiman ja vahvuuden ensimmäinen ja peruseriaate on ajatuksen ja tarkoituksen yh-

¹ Vanhoina aikoina ei ollut bramiineja periytyvänä kastina. Noina kauan sitten menneinä aikoina ihmisestä tuli bramiini henkilökohtaisten ansioiden ja vihkimyksen avulla. Vähitellen kuitenkin itsevaltiut hiipi esiin, ja bramiinin pojasta tuli bramiini ensin suojelun nojalla, myöhemmin perinnöllisyyden seurauksena. Veren oikeudet syrjäyttivät todellisen ansion, ja siten syntyi bramiinien joukko, joka muutettiin pian voimakkaaksi kastiksi.

² *Des Initiations Anciennes et Modernes*, 17-18. Ragon sanoo: ”Mysteerit olivat lahja Intiasta.” Tässä hän erehtyy, sillä arjalainen rotu oli tuonut vihkimysmysteerit Atlantikselta. Hän on silti oikeassa sanoessaan, että mysteerit edelsivät sivistynyttä maailmaa ja että hienostamalla ihmisten ajatuksia ja siveyttä ne palvelivat perustana kaikille laeille – yhteiskunnallisille, poliittisille ja uskonnollisille.

teys ja yhteenkuuluvuus. ”Tahdon ja joogan pojat” yhtyivät aluksi torjuakseen vasemman käden adeptien, atlantislaisien, hirveät ja jatkuvasti lisääntyneet pahat teot. Tämä johti niiden vielä salaisempien koulujen ja opetus- ja mysteeritemppelien perustamiseen, joihin pyrkijät pääsivät vain pelottavien kokeiden ja koettelemusten jälkeen.

Kaikkea sitä, mitä voitaisiin sanoa varhaisimmista adepteista ja heidän jumalallisista mestareistaan, pidettäisiin kuvitteluna. Sen vuoksi, vaikka tietäisimme jotakin alkuperäisistä vihityistä, on välttämätöntä arvostella puuta hedelmistään. On tutkittava satoa ja heidän seuraajiensa työtä viidennessä Rodussa siten kuin se kuvastuu klassisten kirjoittajien ja suurten filosofien teoksissa. Mitä kreikkalaiset ja roomalaiset kirjoittajat ovat ajatelleet vihikymyksestä ja vihityistä noin 2000 vuoden aikana? Cicero valistaa lukijoitaan selväsanaisesti. Hän sanoo:

Vihityn on harjoitettava kaikkia mahdollisia hyveitä: oikeudenmukaisuutta, totuudenmukaisuutta, ennakkoluulottomuutta, vaatimattomuutta ja kohtuullisuutta. Nämä hyveet saavat ihmiset unohtamaan kyvyt, jotka häneltä ehkä puuttuvat.¹

Ragon sanoo:

Kun egyptiläiset papit sanoivat: ”Kaikki kansan hyväksi, ei mitään kansan avulla”, he olivat oikeassa: tietämättömän kansan keskuudessa totuus on paljastettava vain luotettaville henkilöille... Meidän päivinämmme olemme nähneet, että ”kaikki kansan avulla, ei mitään kansan hyväksi” on väärä ja vaarallinen järjestelmä. Todellisen selviön olisi oltava: ”Kaikki kansan hyväksi ja kansan myötävaikutuksella.”²

Mutta tämän uudistuksen saavuttamiseksi kansan syvien rivien on läpikäytävä kahtalainen muodonmuutos: a) tultava erotetuksi kaikesta, mikä liittyy eksoteeriseen taikauskoon ja pappisvaltaisuuteen, ja b) tultava sivistyneiksi ihmisiksi, jotka ovat täysin vapaat siitä, että olisivat joko ihmisen tai aatteen orjuuttamia.

Ottaen huomioon edellä olevan tämä voi tuntua paradoksaaliselta. Vihityt olivat ”pappeja”, meille voidaan sanoa – joka tapauksessa kaikki hindulaiset, egyptiläiset, kaldealaiset, kreikkalaiset, foinikialaiset ja muut [z252] hierofantit ja adeptit olivat temppelien pappeja ja juuri he keksivät eksoteeriset uskonsa. Tähän voidaan vastata: ”Munkinkaapu ei tee munkiksi.” Jos voi uskoa perimätietoon ja muinaisten kirjoittajien yksimieliseen mielipiteeseen ja sen lisäksi esimerkkeihin, joita meillä on Intian, maailman vanhoillisimman kansakunnan, ”papeista”, selviää täysin, etteivät egyptiläiset papit olleet sen enempää pappeja – siinä merkityksessä, jonka me annamme tuolle sanalle – kuin pyhäkköjen bramiinitkaan. Heitä ei voi koskaan pitää sellaisina, jos

¹ *De Officiis*, i, 33.

² *Des Initiations...*, s. 21-22.

otamme vertailukohteeksi eurooppalaisen papiston. Laurens havaitsee aivan oikein, että

Egyptin papit eivät olleet tarkkaan ottaen pappeja. Sanalla pappi, joka on huonosti käännetty, oli aivan erilainen merkitys, kuin mitä me olemme siitä käyttäneet. Muinaisaikaisessa kielessä, ja varsinkin kun se merkitsi muinaisen Egyptin pappien vihkimystä, sana pappi on samanmerkityksinen kuin filosofi-sana... Tämä egyptiläisten pappien instituutio näyttää todella olleen viisaiden liitto. Nämä viisaat kokoontuivat opiskelemaan taitoa hallita ihmisiä, keskittymään totuuden piiriin, soveltamaan sen leviytystä ja estämään sen liian vaarallista leviämistä.¹

Egyptiläiset papit ohjasivat, vanhan ajan bramiinien tavoin, hallitsevia voimia. Järjestelmä periytyi heille suorana perintönä suuren Atlantiksen vihityiltä. Varhaisimpina patriarkkaalisina aikoina – sanan patriarkka koskiessa ensimmäisessä alkuperäisessä merkityksessään ihmisrodun esi-isiä,² alkupe-
räisten ihmisten isiä, johtajia ja ohjaajia – puhtaasta luonnon kultista tuli pelkästään niiden perhekalleus, jotka voivat erottaa fenomenin alla olevan nomenonin. Myöhemmin vihityt ilmoittivat tietonsa inhimillisille kuninkaille, kuten heidän jumalalliset mestarinsa olivat antaneet sen heidän esi-isilleen. Heidän etuoikeutensa ja velvollisuutensa oli paljastaa ne luonnon salaisuudet, jotka olivat hyödyllisiä ihmiskunnalle – kasvien salaiset vaikutukset, sairaiden parantamistaito ja [z253] veljesrakkauden ja keskinäisen avun aikaansaaminen ihmiskunnan keskuuteen. Kukaan ei ollut vihitty, ellei hän osannut parantaa, nimittäin kutsua elämään näennäisestä kuolemasta (tajuttomuudesta) niitä, jotka ollen liian kauan laiminlyötyinä olisivat todella kuolleet horroksensa aikana.³ Ne, jotka osoittivat sellaisia kykyjä, asetettiin heti paikalla kansan yläpuolelle ja heitä pidettiin kuninkaina ja vihittyinä. Gautama Buddha oli kuningasvihitty, parantaja. Hän herätti eloon niitä, jotka olivat kuoleman käsissä. Jeesus ja Apollonios olivat parantajia ja kummankin seuraajat puhuttelivat heitä kuninkaina. Elleivät he olisi onnistuneet herättämään niitä, jotka olivat käytännöllisesti katsoen kuolleita, kenenkään heidän nimensä ei olisi siirtynyt jälkimaailmalle. Sillä tämä oli ensimmäinen ja ratkaiseva koe, varma merkki siitä, että adepti omasi alkuperäisen jumalallisen mestarin näkymättömän käden tai oli jonkun ”jumalan” inkarnaatio.

Myöhempi kuninkaallinen oikeus periytyi meidän viidennen Rotumme kuninkaille Egyptin kuninkaiden kautta. Viimeksi mainitut olivat kaikki vihityjä lääketieteen mysteereihin ja he paransivat sairaita, silloinkin kun heis-

¹ *Essais Historiques et critiques sur la Franche Maçonnerie*, s. 142, 143.

² Sana patriarkka muodostuu kreikan sanoista ”patria” (suku, heimo tai kansa) ja ”arkhos” (päämies), isä-prinsiippi. Juutalaiset patriarkat, jotka olivat paimenia, antoivat nimensä kristityille patriarkoille, vaikka he eivät olleet pappeja vaan yksinkertaisesti heimojensa päälliköitä kuten intialaiset rishit.

³ Todella kuolleen ruumiin elvyttäminen on mahdottomuus luonnossa.

tä ei lopullisen vihkimyksen pelottavien kokeiden ja tehtävien vuoksi voinut tulla täydellisiä hierofantteja. He olivat parantajia etuoikeuden ja tradition perusteella, ja temppelien hierofantit auttoivat heitä parantamistaidossa, jos he itse eivät tunteneet salaista lääketiedettä. Samoin paljon myöhemmältä historialliselta ajalta tapaamme Pyrrhoksen parantamassa sairaita koskettamalla heitä yksinkertaisesti vain jalallaan. Vespasianuksen ja Hadrianuksen tarvitsi vain lausua muutama sana, jotka heidän hierofanttinsa olivat heille opettaneet, palauttaakseen näön sokealle ja terveyden rammalle. Tuosta ajasta alkaen historia on kirjannut muistiin tapauksia samasta oikeudesta, joka on suotu melkein jokaisen kansan hallitsijoille ja kuninkaille.¹

Se, mitä tiedetään Egyptin papeista ja [z254] muinaisista bramiineista, kuten muinaiset klassikot ja historialliset kirjoittajat sen vahvistavat, antaa meille oikeuden uskoa sen, mikä on vain skeptikkojen perinteinen käsitys. Mistä oli peräisin Egyptin pappien merkittävä tieto kaikilla tieteen aloilla, elleivät he saaneet sitä vielä vanhemmasta lähteestä? Kuuluisat ”Neljä”, vanhan Egyptin opinahjot, ovat historiallisesti varmempia kuin nykyisen Englannin alku. Theban suuressa pyhätössä Pythagoras opiskeli salaista numero-oppia Intiasta paluunsa jälkeen. Memfiksessä Orfeus yleistajuisti liian vaikeatajuisen intialaisen metafysiikkansa *Magna Graecian* käyttöön. Sieltä Thales ja myöhemmin Demokritos saivat tietonsa. Saisille on annettava kaikki kunnia loistavasta lainsäädännöstä ja taidosta hallita kansaa, jonka tiedon sen papit ilmoittivat edelleen Lykurgokselle ja Solonille, jotka kummatkin pysyvät tulevien sukupolvien ihailun kohteina. Elleivät Platon ja Eudoksos taas olisi koskaan käyneet Heliopoliksen pyhällä paikalla, toinen heistä ei mitä luultavimmin olisi koskaan hämmästyttänyt tulevia sukupolvia etiikallaan eikä toinen mitä loistavimmalla matematiikan tuntemuksellaan.²

Edesmennyt Ragon, uudenajan suuri kirjoittaja, joka kirjoitti Egyptin vihkimymysteereistä – tietämättä kuitenkaan mitään Intian vihkimymysteereistä – ei liioittele väittäessään, että

Kaikki Hindustanin, Persian, Syyrian, Arabian, Kaldean ja Sidonin maan sekä Babylonian pappien käsitykset [luonnon salaisuuksista] olivat egyptiläisten pappien tiedossa. Siten juurruttuaan Kaldeaan ja muinaiseen Persiaan intialainen filosofia, ilman mysteerejä, synnytti egyptiläisten mysteerien opin.³

¹ Unkarin kuninkaat väittivät, että he pystyivät parantamaan keltataudin. Burgundin herttuat kuuluvat suojelleen ihmisiä kulkutaudeilta. Espanjan kuninkaat vapauttivat ihmisiä paholaisen riivauksesta. Palkintona kuningas Robertin hyveistä Ranskan kuninkaille annettiin erikoisoikeus parantaa risatauti. Oleskellessaan vähän aikaa Marseilles'ssa poikansa vihkiäisten vuoksi Frans I kosketti ja paransi tuosta sairaudesta yli 500 henkilöä. Englannin kuninkailla oli sama oikeus.

² Lisätietoja aiheesta ja egyptiläisten pappien yleisestä, maailmanlaajuisesta tiedosta: ks. Laurens, *Essais Historique*.

³ *Des Initiations...*, s. 25.

Mysterit edelsivät hieroglyfejä.¹ Ne synnyttivät jälkimmäiset, koska tarvittiin pysyviä muistiinmerkinöjä säilyttämään niiden salaisuus ja olemaan muistona niistä. Alkuperäinen filosofia² [z255] on ollut nykyisen filosofian peruskivi. Jälkimmäinen on säilyttänyt ulkoisen kehon piirteet, mutta kadottanut matkallaan vanhempansa sielun ja hengen.

Vihkimys, vaikkei se sisältänyt sääntöjä tai periaatteita eikä mitään erityistä tieteen opetusta – kuten nykyään ymmärretään – oli kuitenkin tiedettä ja tieteiden tiedettä. Ja vaikka se oli vailla dogmia, fyysistä harjoitusta ja poissulkevaa rituaalia, se oli kuitenkin ainoa todellinen uskonto – uskonto ikuisesta totuudesta. Ulkonaisesti se oli koulu, oppilaitos, jossa opetettiin tietoja, taitoja, etiikkaa, lainsäädäntöä, ihmisrakkautta ja kosmisten ilmiöiden todellista ja luonnollista kulttia. Salaa, mysteerien aikana, annettiin käytännön todisteita näistä ilmiöistä. Niistä, jotka voivat tietää totuuden kaikista asioista – ts. niistä, jotka voivat katsoa suurta Isistä hänen paljastettuihin kasvohinsa ja kestää jumalattaren suurta ylevyyttä – tuli vihittyjä. Mutta viiden Rodun lapset olivat vajonneet liian syvälle aineeseen tehdäkseen niin aina vaaratta. Ne, jotka epäonnistuivat, katosivat maailmasta jättämättä jälkeäkään taakseen. Kuka korkeintaan kuningas, olipa hänen yhteiskunnallinen asemansa kuinka korkea tahansa, olisi uskaltanut vaatia ankarilta papeilta takaisin ketään henkilöä sen jälkeen, kun uhri oli ylittänyt [z256] heidän kaikkein pyhimpänsä kynnyksen?

Varhaisten rotujen vihittyjen opettamat jalot ohjeet siirtyivät Intiaan, Egyptiin ja Kreikkaan, Kiinaan ja Kaldeaan ja levisivät siten kaikkialle maailmaan. Kaikki, mikä on hyvää, jaloa ja suurta inhimillisessä luonteessa,

¹ Sana tulee kreikan sanasta hieros (pyhä) ja glyfein (kaivertaa). Egyptiläiset kirjainmerkit olivat jumalille pyhitettyjä, kuten Intian devanāgarī on jumalien kieli.

² Sama tekijä paheksui (kuten okkultistitkin) täysin asiallisesti filosofia-sanana nykyistä selitystä, joka tulkitaan ”viisauden rakkaudeksi”, mitä se ei suinkaan ole. Filosofit olivat tiedemiehiä, ja filosofia oli todellinen tiede – eikä pelkästään jaarittelua, kuten se nykyisin on. Sana muodostuu kahdesta kreikkalaisesta sanasta, joiden on määrä ilmaista sen salainen merkitys ja joka olisi tulkittava ”rakkauden viisautena”. Viimeksi mainitussa sanassa ”rakkaus” piilee esoterinen merkitys: sillä ”rakkaus” ei ole tässä substantiivi eikä se merkitse mieltymystä tai kiintymystä, vaan sana vastaa Erosta, tuota alkuperäistä prinssiä jumalallisessa luomisessa, ollen sama kuin πῶθος, luonnon abstrakti halu synnyttämiseen, joka johtaa ilmiöiden ikuisen sarjaan. Se merkitsee ”jumalallista rakkautta”, tuota ainaisen jumalallisen läsnäolon universaalista elementtiä kaikkialla luonnossa ja on samalla kertaa pääsyy ja seuraus. ”Rakkauden viisaus” (eli ”filosofia”) merkitsi kiintymystä ja rakkautta kaikkeen, mikä kätkeytyy objektiivisiin ilmiöihin ja tietoon siitä. Filosofia merkitsi korkeinta adeptiutta – rakkautta ja sulautumista jumaluuteen. Vaatimattomuudessaan Pythagoras ei sallinut itseään kutsuttavan filosofiksi (eli sellaiseksi, joka tietää kaikkiin näkyviin asioihin kätkeytyvän, syyn ja seurauksen eli absoluuttisen totuuden) ja hän kutsui itseään vain viisaaksi, filosofiaan eli rakkauden viisauten pyrkijäksi – rakkauden eksoteerisessa merkityksessään tullessa ihmisten alentamaksi silloin, kuten nytkin sen puhtaasti maallisessa käytössä.

kaikki jumalalliset kyvyt ja pyrkimykset, olivat pappisfilosofien jalostuksen kohteena, ja he yrittivät kehittää niitä vihkimyksissään. Heidän altruismiin perustuvasta etiikastaan tuli universaali. Se ilmenee Kungfutsessa, ”ateistisessa”, joka opetti, että ”se, joka ei rakasta veljeään, ei ole hyveellinen”, ja *Vanhan testamentin* ohjeessa ”rakasta lähimmäistä niin kuin itseäsi”.¹ Suuremmista vihityistä tuli Jumalan kaltaisia, ja Platonin *Faidonissa* Sokratesta kuvataan sanomassa:

Vihityt tulevat varmasti jumalien seuraan.

Samassa teoksessa tuo suuri ateenalainen viisas sanoo:

Mysterimenojen perustajat eivät ilmeisesti ole olleet mitään tyhmiä miehiä, he ovat todella jo muinoin hämärillä lauseillaan ilmaisseet, että se joka saapuu Haadekseen vihkimättömänä ja pyhittämättömänä, saa maata loassa, mutta joka tulee sinne puhdistuneena ja vihkiytyneenä, pääsee asumaan jumalien pariin.²

Clemens Aleksandrialainen sanoo mysteereistä:

Tähän päättyy kaikki opetus. Ihminen näkee luonnon ja kaikki asiat.

Kirkon kristillinen isä puhuu siis samoin kuin pakanallinen Pretekstos, Akhaian prokonsuli (neljäs vuosisata jaa.). Tämä ”suurten hyveiden ihminen” huomautti, että ”pyhien mysteerien, jotka sitovat yhteen koko ihmiskunnan”, riistäminen kreikkalaisilta oli tekevä heidän elämänsä heille arvottomiksi. Olisivatko mysteerit koskaan saaneet osakseen muinaisajan jaloimpien ihmisten korkeinta kiitosta, elleivät ne olisi olleet enemmän kuin inhimillistä alkuperää? Lukekaa kaikki, mitä sanotaan tästä ainutlaatuisesta laitoksesta sekä vihkimättömien [z257] että itse vihittyjen esittämänä. Tutkikaa Platonia, Euripidestä, Sokratesta, Aristofanesta, Pindarosta, Plutarkhosta, Isokratesta, Diodorosta, Ciceroa, Epiktetosta ja Marcus Aureliusta, mainitsemattakaan lukuisia muita kuuluisia viisaita ja kirjoittajia. Sen, minkä jumalat ja enkelit olivat *paljastaneet*, eksoteeriset uskonnot Mooseksen uskonnosta alkaen *kätkivät* uudelleen aikakausiksi maailman katseelta. Jaakobin poika oli vihitty, muuten hän ei olisi nainut Asenatia, Poti-Feran (”Petefre” – ”se joka kuuluu Fre’lle”, aurinkojumalalle), Heliopoliksen papin ja Onin³ kuvernöörin, tyttärtä [1. Moos. 41:45]. Kaikki Jeesuksen *paljastamat* totuudet, jotka myös juutalaiset ja varhaiskristityt ymmärsivät, kirkko, joka teeskentelee palvelevansa Häntä, *verhosi* uudelleen. Lukekaa, mitä Seneca sanoo,⁴ kuten tri E. V. H. Kenealy on sitä lainannut:

”Maailman... hajottua ja tultua uudelleen Jupiterin [eli Parabrahmanin]

¹ 3. Moos. 19:18

² [*Faidon*, 69c.]

³ ”On”, ”Aurinko”, Heliopoliksen (”Auringon kaupunki”) egyptiläinen nimi.

⁴ [*Hercules Oetaeus*, 1102.]

helmaan tämä Jumala jatkaa jonkin aikaa täysin keskittyneenä ja pysyy sallassa, ikään kuin syventyneenä kokonaan omien ideoittensa tutkiskeluun. Myöhemmin näemme uuden maailman ilmestyvän hänestä... Viaton ihmisrotu syntyy...” Ja vielä, puhuen maailman hajoamisesta, joka koskee kaiken tuhoa eli kuolemaa, hän [Seneca] opettaa meille, että kun luonnon lait tuhoutuvat ja maailman viimeinen päivä tulee, etelänapa murskaa vajotessaan kaikki Afrikan seudut, ja pohjoisnapa hukuttaa kaikki maat akselinsa alapuolella. *Pelottavalta Auringolta viedään sen valo*. Sortuva taivaan palatsi saa heti aikaan sekä elämää että kuolemaa, ja eräänlainen hajoaminen kohtaa myös kaikkia jumaluuksia, jotka palaavat siten alkupe räiseen kaaokseensa.¹

Voisi kuvitella lukevansa Parâsharan purânista selostusta suuresta pralayasta. Kyseessä on melkein sama asia, ajatus ajatukselta. Onko kristinuskolla mitään sellaista? Lukija avatkoon *Raamatun* ja lukekoon *Pietarin toisen kirjeen* kolmannesta luvusta [3-13], niin hän löytää samat ajatukset.

...lopun aikoina tulee pilkkaajia...He sanovat pilkaten: ”Onko hän muka tullut, niin kuin lupasi? Isämme ovat nukkuneet pois, ja kaikki on entisellään, niin kuin on ollut maailman luomisesta asti.” Tieten tahtoen he unohtavat, että jo aikojen alussa olivat olemassa taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi ja jotka [z258] se piti koossa. Vedellä ja sanalla sen ajan maailma myös hävitettiin vedenpaisumuksessa. Ja sen saman sanan varassa ovat nykyiset taivaat ja nykyinen maa tulen tuhoa odottamassa... Sinä päivänä taivaat katoavat jylisten, taivaankappaleet palavat ja hajoavat. Mutta...me odotamme uusia taivaita ja uutta maata.

Jos tulkitsijat haluavat nähdä tässä viitteen luomiseen, vedenpaisumukseen ja lupaukseen Kristuksen tulemisesta, kun he asuvat Uudessa Jerusalemissa taivaassa, se ei ole Pietarin vika. Hän tarkoitti viidennen Rodun tuhoa ja uuden mantereen ilmestymistä kuudennelle Rodulle.

Druidit ymmärsivät, mitä Aurinko Härässä merkitsi. Kun sen vuoksi kaikki tulet sammutettiin marraskuun ensimmäisenä päivänä, heidän pyhä sammumaton tulensa jäi yksin valaisemaan horisonttia samoin kuin tietäjien ja nykyisten zoroasterilaisten valo. Ja viidennen Rodun ensimmäisten edustajien ja myöhempien kaldealaisten ja kreikkalaisten samoin kuin kristittyjen (jotka ovat tehneet sen näihin päiviin asti aavistamatta todellista merkitystä) tavoin he tervehtivät ”Aamutähteä”, kaunista Venus-Lucirefia.² Strabon puhuu lähellä Britanniaa olevasta saaresta, jossa Demeteriä ja Persefonea palvottiin

¹ *Book of God*, s. 160.

² Kenealy lainaa *Book of God* -kirjassaan (s. 162-163) Vallanceyta, joka sanoo: ”Lähdettyäni Gibraltarista, jossa olin opiskellut hepreaa ja kaldeaa eri maista olevien juutalaisten johdolla, en ehtinyt olla Irlannissa kuin muutaman päivän, kun kuulin talonpoikaistyön sanovan vieressään seisovalle talonpojalle: ’*Feach an Maddin Nag*’ (’Katso aamutähteä’) osoittaen Venusta, kaldealaisten Maddina Nagia.”

samoin menoin kuin Samothrakessakin. Se oli pyhä Ierna, jossa ikuinen tuli oli sytytettyinä.¹ Druidit uskoivat ihmisen jälleensyntymiseen eikä, kuten Lucanus selittää

Että sama henki elävöittää uuden ruumiin, ei täällä vaan toisessa maailmassa,²

vaan jälleensyntymien sarjaan samassa maailmassa. Sillä kuten Diodoros sanoo, he selittivät, että ihmisten sielut siirtyisivät määrätyn ajanjakson kuluttua toisiin ruumiisiin.³

[z259] Nämä opit tulivat viidennen Rodun arjalaisille heidän neljännen Rodun esi-isiltään, atlantilaisilta. He säilyttivät hartaasti opetukset, samalla kun kantarotu, josta he polveutuivat, tullen joka sukupolvelta ylpeämmäksi omaamiensa yli-inhimillisten kykyjen vuoksi, lähestyi asteittain loppuaan.

[b269]

LUKU 29 AURINKOVIHITYN KOE

Aloitamme muinaisilla mysteereillä – jotka on saatu atlantilaisilta ensimmäisten arjalaisten kautta – joiden mentaalista ja intellektuaalista arvoa professori Max Müller on kuvannut mestarillisesti mutta kuitenkin vaillinaisesti.

Hän sanoo: Siinä [*Rigvedassa*] on vaihe ihmisen älyllisestä elämästä, jonka vertaista ei ole missään muualla maailmassa. *Vedan* hymneissä on jätetty ihmisen itsensä ratkaistavaksi tämän maailman arvoitus... Hän huutaa avukseen ympärillään olevia jumalia, hän rukoilee, hän palvoo heitä. Mutta kuitenkin kaikkine näine jumalineen...hänen ala- ja yläpuolellaan tuo varhainen runoilija vaikuttaa sisimmässään levottomalta. Hän on myös löytänyt omasta rinnastaan voiman, joka ei koskaan vaimene, kun hän rukoilee. Se tuntuu aina, kun hän on peloissaan ja vapisee. Se tuntuu innoittavan häntä rukouksiin ja kuitenkin kuuntelemaan heitä. Se tuntuu elävän hänessä ja kuitenkin rohkaisevan häntä ja kaikkea hänen ympärillään. Ainoa nimi, jonka hän voi löytää tälle salaperäiselle voimalle on ”Brahman”. Sillä brahman merkitsi alun perin voimaa, tahtoa, halua ja työntävää luomisvoimaa. Mutta tämä persoonaton brahman kasvaa myös, niin pian kuin se mainitaan, joksikin tuntemattomaksi ja jumalalliseksi. Se on lopuksi yksi monista jumalista, yksi suuresta kolminaisuudesta, jota on palvottu tähän päivään asti. Ja kuitenkin ajatuksella hänen sisässään ei ole mitään todellista nimeä. Tuo voima, joka ei ole mikään muu kuin se it-

¹ [*Geografia*, IV, iv, 6 & v, 4.]

² [*Pharsalia*, I, 452-463.]

³ Oli aika, jolloin koko maailmalla, koko ihmiskunnalla, oli yksi uskonto, koska he puhuivat ”yhtä kieltä”. G. S. Faber sanoo, että ”kaikki maan uskonnot olivat ensin yksi ja sama ja virtasivat yhdestä keskuksesta”.

se, joka ylläpitää jumalia, taivaita ja jokaista elävää olentoa, leijuu hänen mielessään tajuttuna muttei ilmaistuna. Lopuksi hän kutsuu sitä ”âtmaniksi”, sillä âtman, alun perin henkäys tai henki, tulee merkitsemään Itseä ja yksin Itseä, joko jumalallista tai inhimillistä Itseä; Itseä, joka luo tai kärsii, Itseä, joka on joko yksi tai kaikki, mutta aina Itse, vapaa ja [z260] riippumaton. ”Kuka on nähnyt esikoisen?” sanoo runoilija, ”kun se, jolla ei ollut luita (ts. muotoa), synnytti sen, jolla oli luut? Missä oli elämä, veri, maailman Itse? Kuka meni kysymään tätä joltakulta, joka tiesi sen?” (*Rigveda*, I, 164, 4.) Kun tämä jumalallisen Itsen idea on kerran ilmaistu, kaiken muun on tunnustettava sen herruus. ”Itse on kaikkien olioiden Herra. Se on kaikkien Kuningas. Niin kuin kaikki pyörän puolat sisältyvät napaan ja kehään, kaikki oliot sisältyvät tähän Itseen. Kaikki itset sisältyvät tähän Itseen.” (*Brihadâraryaka*, II, v, 15.)¹

Aurinko symboloi tätä Itseä, yhtä ja universaalia, kuolevaisten tasolla. Sen elämää antava säteily on vuorostaan sielun vertauskuva – tappaen maalliset intohimot, jotka ovat aina olleet esteenä yksikköitsen (hengen) yhdistymiseksi kaikki-itseen. Tästä johtuu vertauskuvallinen mysteeri, josta tässä voidaan esittää vain yleispiirteet. ”Tulisumun” ja ”valon pojat” esittivät sitä. Toinen Aurinko (rabbi Drachin ”toinen hypostaasi”) ilmenee kokeeseen asetettuna, Vishvakarmanin, hierofantin, leikatessa sen seitsemän sädettä ja korvatessa ne orjantappurakruunulla, kun ”Auringosta” tuli Vikartana, säteistään leikattu. Tämän jälkeen Aurinko – jota esitti vihittäväksi valmis oppilas – pantiin laskeutumaan Pâtâlaan, alemmille seuduille, Tantaloksen koettelemukseen. Selviytyttyään siitä voittoisana se nousi tältä himon ja pahuuden seudulta tullakseen uudelleen Karmasâkshiniksi, ihmisten karman todistajaksi,² ja nousi vielä kerran voittoisana uudestisyntymisensä koko loistossa Graha-Râjana, planeettojen kuninkaana, ja sitä puhuteltiin Gabhastimanina, ”säteidensä takaisinottajana”.

Intiassa se yleisen pantheonin ”tarina”, joka on syntynyt *Rigvedan* runollisesta mystiikasta – jonka *Rigvedan* sanonnat miltei kaikki dramatisoitiin uskonnollisten mysteerien aikana – muodostui eksoteerisessa kehityskulussaan tuoksi allegoriaksi. Se tavataan nykyisin *purânoissa* ja muissa kirjoituksissa. *Rigvedassa* ja sen hymneissä Vishvakarman, mysteerijumala, on logos, demiurgos, yksi suurimmista jumalista ja on esitetty kahdessa hymnissä [z261] korkeimpana. Hän on kaikkitekevä (Vishvakarman), jota kutsutaan ”universumin suureksi arkkitehdiksi”,

Kaiken näkevä Jumala...isä, synnyttäjä, säätäjä, joka antaa jumalille heidän nimensä ja on kuolevaisten käsittämättömissä,

kuten on jokainen mysteerijumala. Esoteerisesti hän on luovan, ilmenneen

¹ *Chips from a German Workshop*, i, 69-70.

² Sûrya, Aurinko, on yksi yhdeksästä jumaluudesta, jotka ovat todistamassa kaikkia inhimillisiä toimintoja.

voiman personoituma, ja mystisesti hän on kollektiivisesti ihmisen seitsemäs prinssi. Sillä hän on Bhuvanan, itseluodun, loistavan olemuksen ja hyveellisen, puhtaan ja rakastettavan Yoga-Siddhân, tuon neitsyt-jumalattaren poika, jumalattaren, jonka nimi puhuu puolestaan, koska se personoi joogavoimaa, ”puhdasta äitiä”, joka luo adeptit. *Rigvedan* hymneissä Vishvakarman suorittaa ”suuren uhrin”, ts. uhraa itsensä maailman puolesta, eli kuten *Nirukta* pannaan sanomaan orientalistien kääntämänä:

Aluksi Vishvakarman uhraa koko maailman ja päättää sitten uhraamalla itsensä.

Mystisissä luonteenkuvauksissa Vishvakarmania kutsutaan usein Vit-hobäksi ja kuvataan ”uhrina”, ”ihmisjumalana” tai avaruuteen ristiinnaulittuna avatârana:

[Tässä kohtaa Würzburgin käsikirjoitusta lukee seuraavaa:

Vihkimysmysteerejä ja -rituaaleja käsittelevistä salaisista teoksista, joissa esitetään hyvin karkeita mutta oikeita asioita sakramentillisista asennoista ja kokeista, joihin pyrkijä joutui testien ohella, löytyvät seuraavat yksityiskohdat. (1) Neofyytti edustaa Aurinkoa Sahasra-Kiranana – ”hän, joka on tuhat sädettä” – ja hänen osoitetaan polvistuvan hierofantin edessä. Viimeksi mainittu on leikkaamassa pois *seitsemän lukkoa* neofyytin pitkästä tukasta¹ ja seuraavassa (2) kuvauksessa pyrkijän kirkas kultasäteinen kruunu heitetään pois ja korvataan terävillä puupiikeillä, jotka symboloivat tappiota.² Tämä tapahtui Intiassa. [z262] Himalajan takaisilla seuduilla oli samoin.

Tullakseen ”täydelliseksi” sakridâgâminin (sananmuk. ”se, joka saa uuden syntymän”, täytyi muiden kokeiden lisäksi laskeutua Pâtâlaan, ”alempaan maailmaan”, minkä prosessin jälkeen ainoastaan hän saattoi toivoa tulevansa anâgâminiksi – ”siksi, joka ei enää jälleensynny”. Täydellinen vihitty sai valita joko tälle (toiselle) polulle astumisen ilmestymällä milloin haluaa ihmisten maailmassa inhimillisessä muodossa tai hän saattoi ensin levätä *jumalien maailmassa* (vihityn devachanissa) ja sitten ainoastaan jälleensyntyä tänne meidän maailmaamme. Siten seuraava vaihe osoittaa pyrkijän valmistautuvan tälle matkalle – (3).

Hänen tielleen asetettiin kaikenlaisia kiusauksia (meillä ei ole oikeutta

¹ Ks. *Tuom.* 16:19, missä Simson, myös Auringon symbolinen personoituma, samoin kuin Hercules puhuu tukasta, joka leikattuna vie hänen voimansa, ja seitsemästä vihreästä pajunvitsasta, jne.

² Ei tarvitse selittää, että Sanjñâ, puhdas henkinen *tietoisuus*, on neofyytin (tai chelan) ja vihityn *sisäinen* havaintokyky. Sen polttaminen Auringon hehkuilla säteillä symboloi maallisia intohimoja. Tästä syystä *seitsemän lukkoa* symboloi seitsemää pääsyntiä. Jotta sakridâgâmin (”uuden syntymän” kokelas) saisi takaisin seitsemän päähyvettä, hän voi saavuttaa ne vain ankarien koetusten ja kärsimyksen seurauksena.

luetella näitä tai puhua niistä). Jos hän selviytyi voittoisana näistä, silloin seurasi vielä yksi vihkimys. Jos hän epäonnistui – *se viivästyi* ja usein hän menetti sen kokonaan. Nämä säännöt kestivät *seitsemän* päivää. Ensimmäisten kolmen aikana, kuten sanottiin, häntä koeteltiin ja hänen pätevyyttään okkulttisessa opissa tutkittiin. Neljäntenä päivänä – (4) hänet sidottiin pitkälleen ja hänen kätensä levitettiin *puiselle sorville*, puhdistuksen symboli, ja hänen epäpuhtautensa täytyi tasoittaa pois, kuin karkea muodoton puu. Tämän jälkeen hänet jätettiin yksin maanalaiseen kryptaan, täydelliseen pimeyteen, jota kesti kaksi päivää ja kaksi yötä...]

Egyptissä transsiin saatettu kokelas asetettiin tyhjään sarkofagiin pyramidissa, jossa vihkimysmenot tapahtuivat. Intiassa ja Keski-Aasiassa hänet sidottiin sorvipenkkiin ja kun hänen ruumiinsa muistutti kuolleen (transsiin saatetun) ruumista, hänet kannettiin kryptaan. Sitten hierofantti vartioi häntä ”opastaen aavesielua (astraaliruumista) tästä samsaran (eli harhan) maailmasta *alempiin* valtakuntiin, mistä, mikäli häntä onnisti, hänellä oli oikeus vapauttaa *seitsemän kärsivää sielua*” (elementaaria). Anandamayakoshaansa, autuudenruumiiseensa, verhottuna – srotâpanna jäi sinne, minne meillä ei ole oikeutta seurata häntä, ja palatessaan – hän sai *Sanan* hierofantin ”sydänveren” kanssa tai ilman.¹

¹ *Hunnuttomassa Isiksessa*, teologia osa 1, s. 51, viitataan osaan näistä menoista. Sovitusopista puheen ollen sen alkuperää voidaan seurata aina muinaiseen ”pakanuuteen” asti. Me sanomme: ”Kirkko oli monet vuosisadat uskonut olevansa rakennettu lujalle kalliolle, ja tämän kirkon kulmakiven on tiede nyt kaivanut esiin ja osoittanut sen tulleen gnostikoilta. Professori Draper osoittaa, että Tertullianuksen päivinä sitä tuskin tunnettiin ja että se ’sai alkunsa gnostikko-kerettiläisten keskuudessa’ (ks. *The History of the Conflict Between Religion and Science*, s. 224). [Mutta meillä on riittävästi todisteita osoittaaksemme] ettei se *saanut alkuaan* heidän keskuudessaan sen enempää kuin heidän ’voideltu’ Kristuksensa ja Sofiansa. Edellisen alkumallina heillä oli ollut ’Messias-kuningas’, viisauden miehinen prinssiippi, ja jälkimmäisen mallina kolmas sefira, joka on peräisin kaldealaisesta *kabbalasta*, vieläpä hindulaisista Brahmästä ja Sarasvatista ja pakanallisista Dionysoksesta ja Demeteristä. Tässä asiassa olemme varmalla perustalla, vaikkapa vain sen ansiosta, että nyt on osoitettu, että *Uusi testamentti* ilmestyi täydellisessä, meidän nykyisin tuntemassamme muodossa vasta 300 vuotta apostolien ajan jälkeen ja että *Zoharin* ja muiden kabbalististen teosten on havaittu olevan ensimmäiseltä esikristilliseltä vuosisadalta, elleivät ne ole vielä vanhempia.”

”Monet essealaiset aatteet elivät gnostikkojen keskuudessa, ja essealaisilla oli ’suuremmat’ ja ’pienemmät’ mysteerinsä ainakin kaksisataa vuotta ennen meidän ajanlaskuamme. He olivat *Ozarim* eli *vihittyjä*, Egyptin hierofanttien jälkeläisiä, niiden, joiden maassa he olivat asuneet vuosisatoja ennen kuin kuningas Ashokan lähetysaarnaajat saivat heidät omaksumaan buddhalaisen munkkielämän ja ennen heidän sulautumistaan ensimmäisiin kristittyihin. Mahdollisesti heitä oli jo ennen kuin persialaisten, kreikkalaisten ja muiden valloittajalaumojen alituiset maahantunkeutumiset olivat häpäisseet ja raunioittaneet Egyptin vanhat temppelit. Hierofantit esittivät vihkimysmysteereissään omaa *sovituskuolemaansa* iät ajat ennen kuin gnostikkoja tai

[z263] Todellisuudessa hierofantia ei kuitenkaan koskaan tapettu – ei Intiassa eikä muuallakaan, murhan ollessa aina teeskennelty – paitsi jos vihkiä oli valinnut vihityn seuraajakseen ja päättänyt antaa hänelle viimeisen ja lopullisen SANAN, minkä jälkeen hänen oli kuoltava – vain yhdellä ihmisellä kansassa oli oikeus tietää tuo sana. Monet tuollaiset suuret vihityt ovat siten siirtyneet pois maailman näkyvistä kadoten

Yhtä salaperäisesti ihmisten näkyvistä kuin Mooses [z264] Pisgahvuoren huipulta (Nebo, oraakkelimainen viisauts) sen jälkeen kun hän oli asettanut kätensä Joosuan päälle, viimeksi mainitun tullessa siten ”täyteen viisauden henkeä”, ts. vihityksi.

Mutta hän kuoli eikä häntä tapettu. Sillä tappaminen, jos se tehtäisiin todellisuudessa, kuuluisi mustaan eikä jumalalliseen magiaan. Kyseessä on pikemmin valon siirto kuin elämän siirtäminen, henkisen elämän ja jumalallisen, ja viisauden eikä veren vuodatus. Mutta teologisen kristinuskon vihkimättömät keksijät käsittivät vertauskuvallisen kielen *kirjaimellisesti* ja perustivat opin, jonka raaka, väärin ymmärretty ilmaisu kauhistuttaa ”pakanoita” ja herättää heissä vastenmielisyyttä.

Kaikki nämä hierofantit ja vihityt edustivat Aurinkoa ja luovia periaatteita (henkistä voimaa), kuten Vishvakarman ja Vikartana, mysteerien alusta alkaen. Tunnettu vapaamuurari Ragon esittää merkittäviä yksityiskohtia ja selityksiä aurinkorituaaleista. Hän osoittaa, että *Raamatun* Hiram, vapaamuurarien suuri sankari (”lesken poika”), Osiriksesta otettu malli, on aurinkojumala, taiteiden keksijä ja ”arkkitehti”, Hiram-nimen tarkoittaessa *kohotettua*, joka on Auringolle kuuluva arvonimi. Okkultisti tietää, miten läheisesti Osirikseen ja pyramideihin liittyviä ovat *Kuninkaiden kirjojen* kertomukset, jotka koskevat Salomoa, hänen temppeliään ja sen rakentamista. Hän tietää myös, että vapaamuurarien koko vihkimysriitti perustuu raamatulliseen alle-

edes essealaisia oli. Hierofanttien keskuudessa se tunnettiin VERIKASTEENA, eikä sitä pidetty Eedenissä tapahtuneen ’ihmisen lankeemuksen’ sovituksena, vaan yksinkertaisesti hyvityksenä tietämättömän mutta yhtä kaikki saastuneen ihmiskunnan menneistä, nykyisistä ja tulevista synneistä. Hierofantilla oli tilaisuus valita, uhraisiko hän kansansa puolesta oman, puhtaan ja synnittömän elämänsä jumalille, joiden yhteyteen hän toivoi jälleen pääsevänsä, vai suorittaisiko hän eläinuhrin. Edellinen riippui täysin hänen omasta tahdostaan. Juhlallisen ”uudestisyntymisen” viimeisellä hetkellä vihkiä antoi vihitylle ”sanan”, ja välittömästi tämän jälkeen viimeksi mainitun oikeaan käteen annettiin teräase, ja hänen käskettiin *iskeä*. Tämä on kristillisen sijaissovitusopin todellinen alkuperä.”

Ballanche sanoo Ragonin lainaamana: ”Tuho on maailman suuri jumala” ja tekee siten oikeutta hindujen filosofiselle Shiva-käsitykselle. Tämän muuttomattoman ja pyhän lain mukaan vihittävän oli pakko tappaa vihkiä. Muussa tapauksessa vihkimys olisi jäänyt epätäydelliseksi. Kuolema synnyttää elämää. *Orthodoxie Maçonnique*, s. 104. Kaikki tämä oli kuitenkin vertauskuvallista ja eksoteerista. Ase ja tappaminen on ymmärrettävä allegorisesti.

goriaan tuon temppelin rakentamisesta. Tosin vapaamuurarit ovat sopivasti unohtaneet tai ovat välittämättä siitä tosiasiasta, että edellä mainittu kertomus on muodostettu egyptiläisten ja vielä varhaisempien symboliikkojen mukaan. Ragon selittää sen osoittamalla, että Hirammin kolme kumppania, ”kolme murhaajaa”, edustivat kolmea viimeistä kuukautta; ja että Hiram merkitsee Aurinkoa – sen kesäpäivänseisauksesta eteenpäin, kun se alkaa pienetä – koko riitin ollessa astronominen allegoria.

Kesäpäivänseisauksen aikana Aurinko saa kaiken mikä hengittää yhtymään kiitoslauluun. Tästä syystä Hiram, joka edustaa sitä, voi antaa jokaiselle, jolla on siihen oikeus, pyhän Sanan, toisin sanoen elämän. Kun Aurinko siirtyy alempiin merkkeihin, koko luonto hiljenee, eikä Hiram voi enää antaa pyhää Sanaa kumppaneille, jotka edustavat vuoden kolmea elotonta kuukautta. Ensimmäinen kumppani lyö Hiramia heikosti kahdenkymmenen neljän tuuman pituisella mitalla, kahdenkymmenen neljän tunnin symboli, joka aika muodostaa vuorokauden kierron: ensimmäinen ajan jako ahdistaa, heikosti mahtavan tähden korottamisen jälkeen, hänen olemassaoloaan, antaen hänelle ensimmäisen iskun. Toinen kumppani iskee häntä *rautaisella neliöllä*, [z265] joka on viimeisen vuodenajan symboli. Sitä kuvaa kahden suoran viivan leikkaukset, viivojen jakaessa neljään yhtä suureen osaan eläinradan piirin, jonka keskus symboloi Hirammin sydäntä, missä se koskettaa neljää vuodenaikaa edustavan neljän neliön kärkeä: toinen ajan jako, joka tuona ajanjaksona lyö kovemman iskun Auringon olemassaoloon. Kolmas kumppani lyö häntä kuolettavasti otsaan iskien raskaasti nuijallaan, jonka lieriömäinen muoto kuvaa vuotta, ympyrää tai piiriä: kolmas ajan jako, jonka päätökseen saattaminen antaa viimeisen iskun *kuolevan* Auringon olemassaololle. Tästä tulkinnasta on päätelty, että *Hiram*, metallien *valaja*, uuden legendan sankari *arkkitehti*-arvonimiseen on uudenaikaisen vihkimyksen Osiris (Aurinko); että Isis, hänen leskensä, on loosi, maan (sanskritiksi loka, maailma) vertauskuva ja että *Horus*, Osiriksen (eli valon) poika ja lesken poika on *vapaamuurari*, toisin sanoen vihitty, joka asuu maallisessa loosissa (lesken ja valon lapsi).¹

Tässä kohtaa on jälleen mainittava ystävämme jesuiitat, sillä edellä oleva riitti on heidän tekemänsä. Antaaksemme yhden esimerkin siitä, miten heidän onnistui sokaista tavalliset yksilöt estääkseen heitä näkemästä okkulttisia totuuksia, osoitamme, mitä he tekivät siinä, mitä nyt kutsutaan vapaamuurariudeksi.

Tämä veljeskunta omistaa huomattavan osan okkulttista vertauskuvastoa, kaavoja ja rituaaleja, jotka ovat periytyneet jälkimaailmalle alkuperäisiltä vihityiltä ikivanhalta ajalta. Antaakseen tälle veljeskunnalle pelkkää vaarantonta tyhjyyttä jesuiitat lähettivät veljeskuntaan muutamia kyvykkäimpiä salaisia lähettiläitään, jotka saivat heti yksinkertaiset veljet uskomaan, että

¹ *Ortodoxie Maçonnique...*, s. 102-104.

todellinen salaisuus oli kadonnut Hiram-Abin mukana. He suostuttelivat siten heidät lisäämään tämän uskomuksen kaavoihinsa. Sen jälkeen he keksivät kauniita mutta väärää korkeampia asteita uskotellen antavansa lisävaloa tälle kadonneelle salaisuudelle, viekoittelakseen kokeilasta jatkamaan ja viipymään muodoissa, jotka oli lainattu todellisesta asiasta, niiden sisältämättä kuitenkaan mitään olennaista. Kaikki oli taitavasti suunniteltu niin, ettei se johtanut oppilasta minnekään. Ja kuitenkin muussa suhteessa arvostelukykyiset ja lahjakkaat miehet tapaavat ajoittain ja arvokas ilme kasvoillaan, hartaasti ja vakavasti perehtyvät naurettaviin ilmoitettuihin ”korvikesalaisuuksiin” todellisen asian sijasta.

Jos lukija tutustuu erittäin merkittävään ja hyödylliseen teokseen nimeltään *The Royal Masonic Cyclopaedia*, art. ”Rosicrusianism”, [2266] hän huomaa sen tekijän, korkean ja oppineen vapaamuurarin osoittavan, mitä jesuiitat ovat tehneet hävittääkseen vapaamuurariuden. Puhuessaan ajanjaksoista, jolloin tämän salaperäisen veljeskunnan (josta monet uskottelevat tietävänsä ”jotakin” elleivät aika paljon, tietämättä itse asiassa yhtään mitään) olemassaolosta saatiin ensimmäisen kerran kuulla, hän sanoo:

Suuri pelko vallitsi yhteiskunnan suurten joukkojen keskuudessa entisinä aikoina näkymätöntä maailmaa kohtaan – pelko, jota ei ole vielä kukaan kokonaan voitettu, kuten äskeiset tapahtumat ja ilmiöt selvästi osoittavat. Tästä syystä luonnon ja mielen tutkijat pakotettiin hämäryyteen, joka ei ollut täysin vastenmielinen... Johann Reuchlinin kabbalistiset haaveilut johtivat Lutherin kiihkeään toimintaan ja Tritheimin kärsivälliset ponnistelut aikaansaivat nykyisen diplomaattisen salakirjoitusmenetelmän... On merkille pantavaa, että yksi erityinen vuosisata, jolloin ruusuristiläiset ensimmäisen kerran näyttäytyivät, erottuu historiassa ajanjaksona, jolloin tavattiin useimpia yrityksiä vapautua menneisyyden [paaviuden ja kirkon] kahleista. Tästä johtuu tappiollisen puolen vastustus ja sen vastenmielisyys kaikkeen salaperäiseen tai tuntemattomaan. He järjestivät vuorostaan sumeilematta valerusuristiläisiä ja -vapaamuurariseuroja... Näitä seuroja ohjattiin tapojen vastaisesti viekoittelemaan heikompia veljiä todellisesta ja näkymättömästä veljeskunnasta ja sitten voittoa tavoitellen kavaltamaan kaikki, minkä he ajattelemattomuudessaan saattoivat ilmoittaa näille katoavien ja merkityksettömien järjestöjen korkeimmille. Kaikki juonet olivat sallittuja vallanpitäjille, jotka taistelivat itsepuolustukseksi totuuden leviämistä vastaan. He yrittivät herättää kohteissaan mielenkiintoa tai kauhua, sellaista, mikä houkuttelisi vastaanottamaan Paavin mestarina. Voitettuina, kuten monet tähän uskoon käännyneiset tietävät mutteivät uskalla myöntää, heihin suhtaudutaan välinpitämättömästi ja jätetään taistelemaan elämäntaistelunsa parhaaksi katsomallaan tavalla. Heiltä evätään myös tieto sellaisesta surkeasta aporrhetaasta, jonka roomalaiskatolinen uskonto katsoo olevansa oikeutettu salaamaan.

[.....Olisi ehkä hyvä, jos jesuiitat tyytyivät vain petkuttamaan vapaamuu-

rareita ja muuttamaan tuon järjestön pelkäksi hilpeäksi hyväntekeväisyysklubiksi, joka houkuttelee jäseniä maalailemalla hienostuneita juhla-aterioita ruhtinaiden, valtiomiesten ja kaunopuheisten puhujien ja laulajien seuroissa. Heidän kuolettavat vehkeilynsä ovat kuitenkin puitteiltaan paljon laajemmat ja ovat äärimmäisen pikkutarkkoja yksityiskohdissaan ja huolenpidossaan, mistä maailmalla ei yleensä ole mitään käsitystä. Heidän on tehtävä kaikkensa, jotta saisivat ihmiskunnan suuren joukon jälleen passiivisen tietämättömyyden ja taikauskon tilaan, joka, kuten he hyvin tietävät, on ainoa, joka voi auttaa heitä yleismaailmallisen despotian toteuttamisessa. Protestanttiset lähetyssaarnaajat tuskin tietävät, että heidät on saatu useammin kuin kerran palvelemaan perinteistä vihollistaan roomalaiskatolista Isää ”kissan tassuna” ja vetämään [z267] heidän puolestaan kastanjoita tulesta, erityisesti Intiassa ja Kiinassa. Todisteet siitä ovat käsillä, ja niitä on säilytetty huolellisesti, jotta ne tulisivat julkaistuiksi, sitten kun välienselvitys okkultistien ja heidän roomalaiskatolisten ja protestanttisten parhaajiensa, heidän kuolevaisten vihollistensa kesken vihdoinkin koittaa.

Euroopan suurin valtiomies, kuuluisa ruhtinas Bismarck, tuntee tarkasti kaikki heidän salaiset vehkeilynsä ja sen, että jesuiittapappien pyrkimyksenä on aina ollut herättää vihamielisyyttä ja kapinaa kaikissa maissa oman etunsa edistämiseksi. Tuo ihmisistä suurin ja kauaskatseisin puhuessaan Saksan parlamentissa 5.12.1874 ilmoitti, että keskustelussa, joka käytiin Würtenbergin lähettilään ja nuntiuksen välillä, viimeksi mainittu sanoi röyhkeästi ja ylimielisesti, että ”roomalaiskatolisen kirkon oli varauduttava vallankumoukseen ainoana keinona taatakseen oman laillisen asemansa”. (*Times*, 7.12.1874). Useat nk. ”Intian kapinaan” perehtyneet historioitsijat ovat syyttäneet protestanttisia lähetyssaarnaajia suorasta ja epäsuorasta vaikuttamisesta tyytymättömyyden ja kansallistunteen purkauksen synnyttämiseksi. Me emme kirjoita poliittista historiaa. Sen vuoksi riittänee, kun sanotaan, että tässä kuten monessa muussakin tapauksessa reformoidusta kirkosta ja sen jäsenistä on tehty astinlauta ja sopiva mutta tietämätön vaikuttaja. Ei ole ollut koskaan okkulttista seuraa, vaikka kuinka avointa ja vilpittöntä, joka ei olisi tuntenut jesuiittojen käden yrittävän vetää sitä alas kaikin salaisin keinoin. Jos aiheesta lukija kiinnostunut vaivautuu käymään läpi sellaisten seurojen vaiheita pelkästään Englannissa ja ajattelee niiden kohtaloa, hän tulee huomaamaan väitteen paikkansapitävyyden. Protestanttisuus on menettämässä maaperää maan rikkaimpien ja kuuluisimpien keskuudessa. Muutama vuosi lisää, ja suurimmat protestanttiset kansat tulevat kohtaamaan kasvoista kasvoihin VALKEAN ja MUSTAN MAGIAN. Kumman englantilaiset valitsevat?

Kaikki suurimmat ponnistukset tuomitaan kuitenkin epäonnistumaan sinä päivänä, jolloin ne keksitään.¹

Mutta jos vapaamuurarius on turmeltu, kukaan ei pysty murskaamaan

¹ [Edellä oleva hakasulkeisiin merkitty osa ja luvun lopussa oleva osa on lisätty Würzburgin käsikirjoituksen sivuilta 219-223. – B. C. W. XIV:n toimittaja.]

[z268] todellista, näkymätöntä ruusuristiläistä eikä itämaista vihittyä. Vishvakarmanin ja Sūrya Vikartanan symboliikka on selvinnyt siinä, missä Hiram-Abi todella murhattiin, ja me palaamme nyt siihen. Se ei ole vain astronominen vaan on juhlallinen riitti, perintö muinaisaikaisista mysteereistä, joka on säilynyt pitkiä aikoja ja sitä on käytetty tähän päivään asti. Se edustaa kokonaista näytelmää elämän syklistä, inkarnaatiokehityksestä ja psyykkisistä yhtä hyvin kuin fysiologisistakin salaisuuksista, joista ei kirkko enempää kuin tiedekään tiedä mitään, vaikka juuri tämä riitti on johtanut edellisen keksimään kristillisistä mysteereistä suurimman. [...*uusin* vihitty, katakombien ylpeä roomalainen, on todellakin antanut kuoliniskun HIEROFANTTI-VIHKIJÄLLEEN, mutta ainoastaan Euroopassa. Mutta hän on tehnyt niin *liian kiireisesti!* Hierofantti kuoli, ennen kuin hän ehti antaa SANAN seuraajaksi *havittelevalle*. Uhri on siten osoittautunut hyödyttömäksi ja vihkimys liian ”epätädelliseksi”. Sapta Shindhamin (seitsemän joen) ja SAPTARSHIN (seitsemän suuren rishin) hierofantti ei kuole, vaan hänellä saattaa olla jotakin sanottavaa ”seitsemän kukkulan” nykyaikaisille vihityille. Se on vain ajan ja kärsivällisyyden kysymys. Enemmän yksityiskohtia on luvussa ”Joitakin syitä vaitioloon”, s. //47-59.]

[z269][b275]

LUKU 30

”VIHKIMYKSEN AURINKO” -MYSTEERI

Salaisen opin ikivanhuus voidaan tajuta paremmin, kun osoitetaan, missä historian kohdassa sen mysteerit oli jo häpäisty hirmuvaltiaiden ja ovelien pappien tehdessä niistä persoonallisen kunnianhimonsa edistäjiä. Näistä läpikotaisin filosofisista ja tieteellisesti laadituista uskonnollisista draamoista, joissa esitettiin okkulttisen eli henkisen maailmankaikkeuden suurimpia totuuksia ja kätkeytyä tietoa, oli tullut vainon alaisia kauan ennen aikoja, jolloin Platon ja Pythagoras vaikuttivat. Ihmiskunnalle annetut alkuperäiset ilmoitukset mysteereineen eivät kuitenkaan ole kuolleet. Niitä varjellaan yhä perintönä tuleville ja henkisemmille sukupolville.

*Hunnuttomassa Isiksessä*¹ on jo esitetty, että niin kaukana menneisyydessä kuin Aristoteleen aikana, suuret mysteerit olivat jo menettäneet alkuperäisen suuruutensa ja juhlavuutensa. Niiden menot olivat jääneet pois käytöstä ja ne olivat suuressa määrin rappeutuneet pelkästään papilliseksi keinotteluksi ja tulleet uskonnolliseksi huijaukseksi. On hyödytöntä mainita, milloin ne ensimmäisen kerran tulivat Eurooppaan ja Kreikkaan, koska yleisesti hyväksytyn historian voidaan melkein sanoa alkavan Aristoteleesta, ja kaikki ennen häntä ollut tuntuu olevan selvittämätöntä kronologista sekaannusta.

Haluaisimme vain sanoa, että Egyptissä mysteerit olivat tunnetut jo Me-neksen ajoista alkaen ja että Kreikka sai ne vasta, kun Orfeus toi ne Intiasta.

¹ Tiede osa 1, s. 130.

Artikkelissa ”Was writing known before Pânini”¹ esitetään, että pândut olivat saavuttaneet laajan ylivallan ja opettaneet ”uhri”-mysteerejä muille roduille vuodesta 3300 eaa. asti. Todellakin, kun Orfeus, Apollonin eli Helioksen poika sai isältään forminksin – seitsenkielisen lyyran, joka kuvaa seitsenker-taista vihkimysmysteeriä – nämä mysteerit olivat jo hyvin vanhoja [z270] Keski-Aasiassa ja Intiassa. Herodotoksen mukaan Orfeus toi ne Intiasta, ja Orfeus on paljon vanhemmalta ajalta kuin Homeros ja Hesiodos. Siten jopa Aristoteleen aikoihin todelliset adeptit olivat kovin harvinaisia Euroopassa ja myös Egyptissä. Niiden jälkeläiset, jotka vanhan Egyptin eri maahanhyök-kääjät olivat miekoillaan hajottaneet, oli hajotettu vuorostaan. Kun 8000 tai 9000 vuotta aikaisemmin tiedon virta oli vähitellen laskeutunut Keski-Aasian ylätasangoilta Intiaan ja lähtenyt Eurooppaa ja Pohjois-Afrikkaa kohti, noin 500 vuotta eaa. se oli alkanut virrata takaisin vanhaan kotiinsa ja syntymäpaikkaansa. Kahdentuhannen seuraavan vuoden aikana tieto suurten adeptien olemassaolosta lähes kuoli Euroopasta. Kuitenkin mysteerejä esitettiin alkuperäisessä puhtaudessaan yhä joissakin salaisissa paikoissa. ”Oikeudenmukaisuuden Aurinko” loisti yhä korkealla *keskiyön taivaalla*, ja samalla kun pimeys verhosi maallisen maailman, ikuinen valo oli kaikkein pyhimmässä vihkimysöinä. Todellisia mysteerejä ei koskaan tehty julkisiksi. Eleusinia ja Agrai kansanjoukoille; ”suuren suunnitelman” jumala Εὐβουλῆ, suuri orfinen jumaluus oppilaille.

Tämä mysteerijumala, jonka symbolien tutkijamme ovat sekoittaneet Au-rinkoon, kuka Hän oli? Jokainen, joka käsittää muinaista egyptiläistä, ekso-terista uskoa, on täysin selvillä siitä, että kansalle Osiris oli Aurinko taivaas-sa, ”taivaallinen kuningas”, Ro-Imfab; että kreikkalaiset kutsuivat Aurinkoa ”Jupiterin silmäksi”, ja nykyiselle oikeaoppiselle parsilaiselle se on ”Ormuz-din silmä”; että Aurinkoa puhuteltiin lisäksi ”kaiken näkevänä jumalana” [πολύφθαλμος), ”vapahtaja-jumalana” ja ”pelastavana jumalana” (ἄτιον τῆς σωτηρίας). Lukekaa Paferonmeksien papyruskäärö Berliinissä ja [Au-guste] Mariette Beyn² tulkitsemia steelejä todetaksenne, mitä ne sanovat:

Kunnia sinulle, oi Aurinko, jumalallinen lapsi!...sinun säteesi tuovat elämän puhtaille ja niille, jotka ovat valmiit... Jumalat (”jumalan pojat”), jotka lähestyvät sinua, vapisevat ilosta ja kunnioituksesta... Sinä olet [z271] esikoinen, jumalan poika, sana.³

¹ [”Tunnettiinko kirjoitustaito ennen Pâninia.”] *Five Years of Theosophy*, s. 258 eteenp. tai *B. C. W.*, V, 294-310. Merkillinen lähtökohta väittelylle, kun jopa orienta-listit tietävät, että, vain yhden tapauksen ottaaksemme, on olemassa Yaska, joka on Pâninin edeltäjä, ja hänen työnsä on vieläkin jäljellä. Lisäksi *Niruktan* (sanaston) seitsemäntoista kirjoittajan tiedetään edeltäneen Yaskaa.

² *Mémoire sur la mère d'Apis*, s. 47.

³ Juuri vihittyä kutsutaan ”esikoiseksi”, ja Intiassa hänestä tulee *dvija*, kahdesti syn-tynt, vasta hänen lopullisen ja korkeimman vihkimyksensä jälkeen. Jokainen adepti

Kirkko on nyt tarrautunut näihin sanoihin ja näkee kuvauksia tulevasta Kristuksesta näissä vihkimysmenojen ilmauksissa ja pakanallisten oraakkeli-en profeetallisissa sanoissa. Ne eivät ole mitään sellaista, sillä ne soveltuivat jokaiseen vihittyyn. Jos ilmaukset, joita käytettiin hieraattisissa kirjoituksissa ja hieroglyfeissä tuhansia vuosia ennen ajanlaskuamme, tavataan nyt kristillisen kirkon ylistelevisissä hymneissä ja rukouksissa, se johtuu vain siitä, että roomalaiskatoliset kristityt ovat ottaneet ne ujostelematta itselleen siinä toivossa, että jälkimaailma ei koskaan keksi sitä. Kaikki mahdollinen oli tehty alkuperäisten pakanallisten käsikirjoitusten hävittämiseksi, ja kirkko tunsii olonsa varmaksi. Kristinuskolla on epäilemättä ollut suuret näkijänsä ja profeettansa kuten kaikilla muilla uskonnoilla, mutta heidän vaatimuksensa eivät vahvistu sillä, että he kieltävät edeltäjänsä.

Kuunnelkaapa Platonia:

Tiedä siis, Glaukos, että kun puhun hyvän tuottamisesta, tarkoitan Aurinkoa. Pojalla on täydellinen vastaavuus Isäänsä.

Jamblikhos kutsuu Aurinkoa jumalallisen järjen eli viisauden kuvaksi. Eusebios toistaen Filonin sanoja kutsuu nousevaa Aurinkoa (ἀνατολή) pääenkeliksi, vanhimmaksi, lisäten että arkkienkeli, joka on *polynominen* (moniniminen), on Verbum (sana) eli Kristus.¹ Johdettaessa sana Sol (Aurinko) sanasta *solus*, yksi eli ”Hän yksin” ja sen kreikkalaisen nimen Helios tarkoittaessa ”korkein” vertauskuva tulee ymmärrettäväksi. Muinaiset kansat erottivat kuitenkin Auringon sen prototyypistä.

Sokrates tervehti nousevaa Aurinkoa, kuten tekevät oman aikamme todelliset parsilaiset eli zoroasterilaiset; ja Homeros ja Euripides, kuten Platonkin heidän jälkeensä useita kertoja, mainitsevat Jupiter-logoksen, [z272] ”Sanan” eli Auringon. Kristityt väittävät kuitenkin, että koska oraakkeli, jolta kysyttiin neuvoa Iao-jumalasta, vastasi: ”Se on Aurinko”, sen vuoksi

Pakanat ja kreikkalaiset tunsivat hyvin juutalaisten Jehovan,²

ja ”Iao on meidän Jehovamme”. Näyttää siltä, että väitteen ensimmäisellä osalla ei ole mitään tekemistä toisen osan kanssa, ja kaikkein vähiten voidaan johtopäätöstä pitää oikeana. Mutta jos kristityt haluavat niin kovasti todistaa samuuden, okkultisteilla ei ole mitään sitä vastaan. Mutta siinä tapauksessa Jehova on myös Bacchus. On hyvin outoa, että sivistyneen kristikunnan ihmisten on tähän päivään asti täytynyt pitää niin epätoivoisesti kiinni epäjumalia palvovien juutalaisten – saabalaisten ja Auringon palvojien, jollaisia he olivat,³ kuten Kaldean rahvas – liepeistä ja etteivät he ole voineet nähdä, että

on ”jumalan poika” ja ”valon poika” saatuaan ”sanan”, jolloin saatuaan seitsemän jumalallista ominaisuutta eli ”Apollonin lyyrän” hänestä itsestään tulee ”sana”.

¹ *Praeparatio evangelica*, II, s. 157.

² De Mirville, *Des Esprits*, iv, 15.

³ 2. *Kun.* 23:4-13.

myöhempi Jehova on vain juutalainen kehite Ja-vasta eli foinikialaisten Iaosta. On myös outoa, että tämä nimi, lyhyesti sanottuna, oli mysteerijumalan, yhden monista kabiireista, salainen nimi. Mysteerejä johtaneet vihityt eivät koskaan pitäneet häntä ”korkeimpana jumalana”, jollainen hän oli eräälle pienelle kansalle. Vihityille hän oli vain planeettahenki näkyvän Auringon yhteydessä. Ja näkyvä Aurinko on vain keskustähti, eikä henkinen keskusaurinko.

Ja Herran enkeli vastasi hänelle [Manoah]: ”Miksi kysyt minun nimeäni. Minun nimeni on salainen.”¹

[z273] Miten asia lieneekin, Siinain vuoren Jehovan samuus Bacchusjumalan kanssa on tuskin kiistanalainen, ja hän on varmasti – kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* on jo osoitettu – Dionysos.² Missä tahansa Bacchusta palvottiin, siellä oli Nyssan³ perinne ja luola, johon se pystytettiin. Kreikan ulkopuolella Bacchus oli kaikkivoipa ”Zagreus, jumalista korkein”, jonka palveluksessa oli Orfeus, mysteerien perustaja. Ellei nyt myönnä, että Mooses oli vihitty pappi, adepti, jonka kaikki toiminta esitetään allegorisesti, silloin on tunnustettava, että hän henkilökohtaisesti israelilaisine joukkoineen palvoi Bacchusta.

Sitten Mooses rakensi alttarin ja pani sille nimeksi: *Jehovah Nissi* [eli Iao-nisi, eli jälleen Dionisi].⁴

¹ *Tuom.* 13:18. Simson, Manoahin poika, oli vihkiytynyt tuolle ”mysteeri”-Herralle, Ja-valle. Hänet vihittiin ennen syntymäänsä tulemaan ”nasiiriksi” (chela), adeptiksi. Hänen syntinsä Delilan kanssa ja hänen pitkän tukkansa leikkaaminen – ”ei ole partaveitsi minun päätäni koskettanut” – osoittavat, miten hyvin hän piti pyhän lupauksensa. Allegoria Simsonista todistaa *raamatun* esoterismin puolesta samoin kuin juutalaisten ”mysteerijumalien” luonteesta. Movers määrittelee tosin foinikialaisen ajatuksen ideaalisesta auringonvalosta henkisenä vaikutuksena, joka virtaa korkeimmasta Jumalasta, Iaosta, ”valon ollessa tajuttavissa vain järjelle – kaikkien asioiden fyysiselle ja henkiselle periaatteelle, josta sielu emanoituu”. Se oli miehinen olemus eli viisaus, kun taas alkuperäinen aine eli *kaaos* oli naisellinen. Siten ensimmäiset kaksi ikuista ja rajatonta periaatetta olivat jo alkuperäisten foinikialaisten mukaan henki ja aine. Mutta tämä on kaikua juutalaisten ajattelusta eikä pakanallisten filosofien mielipide.

² Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 128.

³ Bet Sheanilla eli Skythopoliksella Palestiinassa oli tuo nimi, samoin oli eräällä Parnassos-vuoren paikalla. Mutta Diodorus selittää, että Nyssa oli Foinikian ja Egyptin välillä. Euripides ilmoittaa, että Dionysos tuli Kreikkaan Intiasta. Ja Diodorus lisää lausuntoonsa: ”Osiris kasvatettiin Nyssassa, onnellisessa Arabiassa. Hän oli Zeuksen poika, ja hänelle annettiin isänsä (nominatiivi Zeus, genetiivi Dios) ja paikan Dios-Nyos mukaan” nimi Nyssan Zeus eli Jupiter. Tämä nimen eli tittelin samuus on hyvin tärkeä. Kreikassa Dionysos oli vasta Zeuksen jälkeen, ja Pindaros sanoo: ”Niin Isä Zeus hallitsee kaikkia asioita, ja Dionysosta hän hallitsee myös.”

⁴ 2. *Moos.* 17:15. [Herra on minun sotalippuni.]

Esityksen vahvistukseksi meidän on lisäksi muistettava, että paikka, jossa Osiris, Egyptin Zagreus eli Bacchus, syntyi, oli Siinain vuori, jota egyptiläiset kutsuvat Nissa-vuoreksi. Pronssinen käärme oli *nahash*, שֶׁרֶפ, ja juutalaisten pääsiäiskuukausi on Nisan.

[z274][b279]

LUKU 31 MYSTEERIEN TARKOITUKSET

Samothraken mysteerit ovat varhaisimpia historiaan tallennettuja mysteerejä. Puhtaan tulen jakamisen jälkeen alkoi uusi elämä. Tämä oli vihityn syntymä, minkä jälkeen hänestä tuli entisajan intialaisten bramiinien tavoin *dvija*, ”kahdesti syntynyt”,

Vihitty siihen, mitä voidaan hyvällä syyllä kutsua kaikista mysteereistä pyhimmäksi...itsemme ollessa puhdas,¹

sanoo Platon. Diodoros Sisilialainen, Herodotos ja foinikialainen Sankhuniaton – vanhimmat historioitsijat – sanovat, että nämä mysteerit olivat peräisin ajan yöstä, luultavasti tuhansien vuosien takaa ennen historiallista ajanjaksoa. Jamblikhos ilmoittaa meille, että Pythagoras

Oli vihitty kaikkiin Bybloksen ja Tyroksen mysteereihin, syyrialaisen pyhiin toimiin ja foinikialaisten mysteereihin.²

Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* sanottiin:

Kun sellaiset henkilöt kuin Pythagoras, Platon ja Jamblikhos, jotka olivat tunnettuja ankarasta moraalisuudestaan, ottivat osaa mysteereihin ja puhuivat niistä kunnioittavasti, ei modernien kriitikkojemme ole sopivaa arvostella niitä [ja niihin vihittyjä] pelkästään niiden ulkoisen olemuksen perusteella.³

Näin on kuitenkin tehty tähän päivään asti, varsinkin kristillisten isien taholla. Clemens Aleksandrialainen leimaa mysteerit ”sopimattomiksi ja paholaisen teoiksi”, mutta hänen sanoihinsa – jotka osoittavat, että Eleusiin mysteerit ovat samat kuin juutalaisten ja jopa, kuten hän väittää, että ne on lainat-

¹ *Faidros*, Caryn käännös, s. 326.

² *Life of Pythagoras*, s. 297. ”Koska Pythagoras”, hän lisää, ”vietti myös 22 vuotta Egyptin temppelien kaikkein pyhimmässä, seurusteli babylonialaisten maagikkojen kanssa ja oppi heiltä kunnioitettavia tietojaan, ei ole ollenkaan ihmeellistä, että hän oli taitava magiassa ja teurgiassa ja pystyi sen vuoksi suorittamaan tekoja, jotka näyttivät ylittävän *inhimilliset kyvyt* ja tuntuivat rahvaan mielestä olevan täysin uskomattomia.” [Vrt. Iamblikhos, *Pythagoras*, suom. Anna-Liisa Kuusela, s. 7, 8.]

³ Ks. Teologia osa 1, s. 112.

tu juutalaisten mysteereistä – viitataan muualla tässä teoksessa. Mysteerit muodostuivat kahdesta osasta, joista pienempiä esitettiin Agraissa ja suurempia Eleusiissa, ja Clemens itse oli [z275] vihitty. Mutta katharsis eli puhdistuskokeet, on aina ymmärretty väärin. Jamblikhos selittää niitä huonoimmin ja kuitenkin hänen selityksensä olisi oltava täysin tyydyttävä, ainakin jokaisen ennakkoluulottoman mielestä.

Hän sanoo:

Mysteereissä tällaisten näytösten tarkoituksena oli vapauttaa meidät hillittömistä intohimoista ilahduttamalla näköä ja samalla voittamalla kaikki pahat ajatukset sen suunnattoman pyhyiden johdosta, joka näihin rituaaleihin liittyi.

Tri Wm. Warburton huomauttaa:

Pakanallisen maailman viisaimmat ja parhaimmat ihmiset ovat yksimielisiä siinä, että mysteerien peruseriaate oli puhdas ja ne tähtäsivät jaloihin päämääriin mitä arvokkaimmin keinoin.

Vaikka kumpaakin sukupuolta olevat ja kaikkiin luokkiin kuuluvat saattoivat ottaa osaa mysteereihin ja niihin osallistuminen oli jopa pakollista, todella harvat saavuttivat korkeimman ja lopullisen vihkimyksen näissä ylisetyissä rituaaleissa. Proklos esittää mysteerien välivaiheet teoksensa *Platonin teologia* neljännessä kirjassa.

Täydellistävä rituaali [τελετή, telete] edeltää järjestyksessä *vihkimystä* [μύησις, myesis] ja *vihkimys*, lopullinen ilmestys, *epopteia*.

Theon Smyrnalainen jakaa myös *Mathematikassa* mystiset rituaalit viiteen osaan:

Ensimmäinen osa on valmistava puhdistautuminen. Sillä mysteerejä ei liioin ilmoiteta kaikille, jotka ovat halukkaat pääsemään niihin sisään, vaan on tiettyjä henkilöitä, jotka huutajan ääni torjuu.....koska on välttämätöntä, että sellaisten, jotka ovat päässeet mysteereihin mukaan, olisi ensin puhdistauduttava tietyillä tavoin. Ainoastaan puhdistautumisen jälkeen onnistuu pyhien rituaalien omaksuminen. Kolmatta vaihetta kutsutaan *epopteiksi* eli vastaanottamiseksi. Ja neljäs vaihe, joka on ilmestyksen päämäärä ja tarkoitus, on [investituura, juhlallinen virkaan asettaminen] pään sitominen ja kruunujen [z276] kiinnittäminen¹... minkä jälkeen hänestä [vihitystä henkilöstä] joko tulee soihdunkantaja tai mysteerien hierofantti tai hän esittää papillisen tehtävän jonkin toisen osan. Mutta

¹ Tätä ilmausta ei saa ymmärtää pelkästään sananmukaisesti, sillä kuten tiettyjen veljeskuntien vihkimyksissä, sillä on salainen merkitys, jota olemme juuri selittäneet. Pythagoras vihjaa siihen kuvatessaan tunteitaan vihkimyksen jälkeen ja sanoo, että hän oli jumalien kruunaama ja että heidän seurassaan hän oli juonut ”elämän vesiä” – Hindulaisissa mysteereissä oli elämän lähde ja *soma*, pyhä juoma.

viides osa, joka seuraa kaikkea tätä, on *ystävyyys ja sisäinen yhteys jumalan kanssa*.¹

Ja tämä oli viimeisin ja kunnioitusta herättävin kaikista mysteereistä.

Kristilliset isät kuvasivat mysteerejä paholaisen tekoina ja nykyajan kirjoittajat pilkkaavat niitä. Niiden päätavoitteet oli kuitenkin järjestetty erittäin korkein ja moraalisin päämäärin. Tässä ei ole tarpeen toistaa sitä, mitä on jo esitetty *Hunnuttomassa Isiksessä*,² että jokainen opiskelija sai todisteen henkensä kuolemattomuudesta ja sielunsa eloonjäämisestä joko tempelivihkimyksessä tai opiskeltuaan yksin teurgiaa. Platon vihjaa *Faidroksessa* [250 b, c] siihen, mitä viimeinen *epopteia* oli:

Silloin me näimme kauneuden kaikessa kirkkaudessaan, kun me autuaitten joukossa...saimme silmin katsoa ihanaa näytelmää ja tulla osallisiksi *vihkimyksestä*, jota syystä sanotaan korkeimmaksi onneksi.³

Tämä verhottu tunnustus osoittaa, että vihityt voivat iloita teofaniasta – näkivät näkyjä jumalista ja todellisista kuolemattomista hengistä. Kuten Taylor päättelee oikein:

Epopteian [ἐποπτεία] eli lopullisen paljastumisen suurenmoisoin osa oli nähdä itse jumalat [korkeat planeettahenget], joita ympäröi loistava valo.⁴

Prokloksen esitys aiheesta on selkeä:

[z277] Kaikissa vihkimyksissä ja mysteereissä jumalat näyttäytyvät monissa muodoissa ja ilmestyvät *erilaisissa hahmoissa*. Ja joskus todella on nähtävillä muodoton, heistä itsestään lähtevä valo. Toisinaan tämä valo on *ihmisen muotoinen*, toisinaan se muuttuu erilaiseksi hahmoksi.⁵

Edelleen

Kaikki maan päällä oleva on jonkin sfäärissä olevan kaltaisuutta ja varjoa. Niin kauan kuin tuo loistava [sieluhengen prototyyppi] pysyy *muuttumattomassa* tilassa, ei varjollakaan ole hätää. Mutta kun häikäisevä siirtyy kauas varjostaan, elämä etäännyy siitä matkan päähän. Ja kuitenkin tuo valo on varjo jostakin sitä itseään vielä loistavammasta.⁶

¹ T. Taylor, *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, s. 63.

² Teologia osa 1, s. 122 ja 124.

³ *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, s. 63.

⁴ *Main. teos*, s. 65.

⁵ Platonin *Valtio*; Taylor lainannut, s. 66.

⁶ Säkeet 35-38. [Ks. *The Desatir or the Sacred Writings of the Ancient Prophets*, kääntänyt Mulla Firuz Bin Kaus, Bombay, 1818, 2 osaa; lisähuomautukset tehnyt Dhunjeebhoy Jamsetjee Medhora, Bombay, 1888; näköispainos: Wizard's Bookshelf, Minneapolis, 1975; 1979. – de Zirkoff.]

Desatir puhuu näin *Shetin, profeetta Zirtushtin kirjassa* osoittaen siten, että sen esoteeriset opit ovat samat kuin kreikkalaisten filosofien.

Platonin toinen selostus vahvistaa sitä näkemystä, että muinaisten kansojen mysteerit olivat samoja kuin vihkimykset, joita toteutetaan käytännössä vielä tänäkin päivänä buddhalaisten ja hindulaisten adeptien keskuudessa. Korkeammat näyt, totuudenmukaisimmat, saatiin aikaan asteittaisten vihkimysten säännöllisen harjoituksen ja psyykkisten voimien kehittämisen avulla. Euroopassa ja Egyptissä mystit saatettiin läheiseen liittoon niiden kanssa, joita Proklos kutsui mystisiksi olemuksiksi, loistaviksi jumaliksi, koska, kuten Platon sanoo:

Olimme itse puhtaita ja tahrattomia eikä meitä vielä painanut tämä ruumiiksi sanottu hautakivi, jota me raahaamme mukanaamme kuin kuoriainen kuortaan.¹

Mitä tulee itään,

...oppi planeettojen ja maan pitreistä paljastettiin *kokonaan* muinaisessa Intiassa kuten nykyäänkin vasta vihkimyksen loppuhetkellä sekä korkeampien asteiden adepteille.²

[z278] Pitri-sana voidaan nyt selittää ja jotain muuta lisätä. Intiassa kolmannen vihkimysasteen chelalla on kaksi guraa: toinen on elävä adepti, toinen aineeton ja korkea mahâtma, joka on jopa korkeiden adeptien neuvoja ja opettaja. Jotkut hyväksytyt chelat näkevät jopa elävän mestarinsa, gurunsa vasta lopullisen ja aina sitovan lupauksensa hetkellä. Juuri tätä tarkoitettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*, kun esitettiin, että sellaisia fakiireja (*chela*-sanan ollessa tuolloin tuntematon Euroopassa ja Amerikassa), on paljon, jotka

...puhtaudestaan, vilpittömydestään ja uhrautuvaisuudestaan huolimatta eivät ole koskaan muulloin nähneet puhtaasti *inhimillisen pitrin* (esi-isän taikka isän) astraalista muotoa kuin ensimmäisen ja viimeisen vihkimyksensä juhlallisella hetkellä. Opastajansa eli gurunsa läsnä ollessa, juuri ennen kuin *vatu*-fakiiri (juuri vihitty chela) lähetetään ihmisten maailmaan seitsensolmuinen bambusauva täydellisenä suojanaan, hänet asetetaan kasvatustien [pitriinsä eli isänsä, korkean, näkymättömän mestarin eli ruumiista vapautuneen mahâtman] tuntemattoman LÄSNÄOLON kanssa. Hän näkee sen ja vaipuu maahan nopeasti ohimenevän muodon edessä, mutta hänelle ei uskota sen esiin kutsumisen suurta salaisuutta, sillä se on pyhän tavun ylin mysteeri. [Em. kohta.]

Éliphas Lévi sanoo, että sen vuoksi vihitty tietää, ”hän uskaltaa kaikkea ja vaikenee”. Tuo suuri ranskalainen kabbalisti sanoo:

¹ *Faidros*, 250 c, Taylorin lainaus, s. 64.

² *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 125.

Hänet voi nähdä usein surullisena, ei koskaan lannistuneena tai epätoivoisena; usein köyhänä, ei koskaan nöyryytettynä tai onnettomana; usein vainottuna, ei koskaan pelon vallassa tai voitettuna. Sillä hän muistaa leskeyden ja Orfeuksen murhan, Mooseksen maanpaon ja yksinäisen kuoleman, profeettojen marttyyrikuoleman, Apollonioksen tuskat, vapahtajan kärsimyksen. Hän tietää, missä surkeassa tilassa kuoli Agrippa, jonka muistoa on parjattu tähän päivään asti. Hän tietää kokeet, jotka mursivat suuren Paracelsuksen, ja kaiken mitä Raimondus Lullus (Ramon Lull) joutui kärsimään ennen kuin hän koki verisen kuoleman. Hän muistaa Swedenborgin teeskentelemässä pakosta mielenvikaisuutta ja menettämässä jopa järkensä ennen kuin hänen tietonsa annettiin hänelle anteeksi; Martinuksen, jonka oli piileskeltävä koko elämänsä; Cagliostro, joka kuoli hyljättynä inkvisition vankikopeissa;¹ Cazotten, joka menehtyi giljottiinissa. Niin monen uhrin seuraajana hän uskaltaa kuitenkin, mutta ymmärtää sitäkin paremmin vaikenemisen välttämättömyyden.²

[z279] Vapaamuurarius – ei poliittinen laitos, joka tunnetaan skottilaisena loosina, vaan todellinen vapaamuurarius, jonka muutamia rituaaleja säilytetään yhä Ranskan Grand Orientissa ja jota Elias Ashmole, kuuluisa englantilainen okkulttinen filosofi 1600-luvulta, yritti turhaan uudistaa intialaisten ja egyptiläisten mysteerien mukaan – perustuu, Ragonin, aiheen suuren asian tuntijan mukaan, kolmeen perusasteeseen: vapaamuurarin kolmiosainen tehtävä on tutkia, *mistä hän tulee, mitä hän on ja minne hän menee*; eli tutkimuskohteita ovat jumala, hän itse ja tuleva muodonmuutos.³ Vapaamuurarivihkimys muodostettiin alempien vihkimysmysteerien mukaan. Kolmatta astetta käytettiin sekä Egyptissä että Intiassa ikimuistoisista ajoista, ja muisto siitä on pysynyt elossa tähän päivään asti jokaisessa loosissa Hiram-Abin, ”lesken pojan”, kuoleman ja ylösnousemuksen nimellä. Egyptissä viimeksi mainittua kutsuttiin Osirikseksi; Intiassa Loka-chakshuksi (maailman silmä) ja Dinakaraksi (päivän luoja) eli Auringoksi – ja rituaalia itseään nimitettiin kaikkialla ”kuoleman portiksi”. Tyfonin tappaman Osiriksen ruumisarkku eli sarkofagi tuotiin sisään ja sijoitettiin keskelle kuolemanhallia. Vihityt olivat sen ympärillä ja kokelas sen vieressä. Viimeksi mainitulta kysyttiin, oliko hän ottanut osaa murhaan, ja välittämättä hänen kieltävästi vastauksestaan ja kaikenlaisten vaikeiden kokeiden jälkeen vihkijä oli lyövinään häntä kirveellä päähän. Hänet heitettiin maahan, käärittiin käärinliinoihin muumion tavoin ja häntä surtiin. Tätä seurasi salama ja ukkonen. Niin kutsuttu kuollut ympäröitiin tulella ja herätettiin lopuksi.

Ragon puhuu huhusta, jonka mukaan keisari Commodusta syytettiin – hänen aikoinaan esittäessä vihkijän osaa – tämän vihkimysnäytelmän osan esit-

¹ Tämä on väärin, ja abbé Constant (Éliphas Lévi) tiesi sen. Miksi hän julkaisi valheen? [Ks. *B. C. W.*, XII, 88; 727-730.]

² *Dogme de la Haute Magie*, I, 219-220.

³ *Orthodoxie Maçonnique*, s. 99.

tämisestä niin tosissaan, että hän todella tappoi postulantin antaessaan hänelle iskun kirveellä. Tämä osoittaa, että pienemmät mysteerit eivät olleet täysin kuolleet ajanlaskumme toisella vuosisadalla.

Atlantilaiset veivät mysteerit Etelä- ja Keski-Amerikkaan, Pohjois-Meksikoon ja Peruun noina aikoina, jolloin

Jalkamatkailija pohjoisesta [siitä katsottuna, mikä oli kerran myös Intiaa] [z280] on voinut saapua – tuskin jalkojaan kastellen – Alaskan niemimaalle Mantsurian kautta, myöhemmän Tartarian lahden, Kuriilien ja Aleuttien poikki. Toinen matkaaja on saattanut kanootilla liikkuen etelästä lähtien kulkea Siamista Polynesian saarten kautta ja taivaltaa johonkin kohtaan Etelä-Amerikan mannerta.¹

Mysteerit säilyivät aina espanjalaisten maahantunkeutumiseen asti. Nämä hävittivät meksikolaiset ja perulaiset aikakirjat, mutta heitä estettiin kajoamasta häpäisevillä käsillään moniin pyramideihin – muinaisiin vihkimyslooseihin – joiden rauniot ovat siroteltuina Puente Nacionalissa, Cholulassa ja Teotihuacanissa. Palenquen ja Chiapasin Ococimgon ynnä muut rauniot Keski-Amerikassa ovat kaikille tuttuja. Jos Guiengolan ja Mitlan pyramidit ja temppelit joskus vielä ilmaisevat salaisuutensa, tämän opin osoitetaan silloin olleen luonnon suurimpien totuuksien edelläkävijä. Sillä välin niitä kaikkia kutsutaan nimellä Mitla, ”surun paikka” ja ”(häpäistyn) kuolleen asuinsija”.

[z281][b284]

LUKU 32 MYSTEERIEN JÄLJET

The Royal Masonic Cyclopaediassa, art. ”Sun”, sanotaan:

Kaikkina aikoina Aurinko on ehdottomasti esittänyt tärkeää osaa symbolina ja varsinkin vapaamuurariudessa. W.M. kuvaa nousevaa Aurinkoa, J.W. puolipäivän Aurinkoa ja S.W. laskevaa Aurinkoa. Druidien rituaaleissa päädruidi esitti Aurinkoa ja häntä auttoi kaksi muuta virkailijaa, toisen edustaessa Kuuta lännessä ja toisen Aurinkoa etelässä puolipäiväpiirissä. On aivan tarpeetonta ryhtyä pitempiin pohdiskeluihin tämän symbolin johdosta.

Se on sitäkin tarpeettomampaa, kun J. M. Ragon on pohtinut sitä hyvin perusteellisesti, kuten lukija voi todeta luvun 29 lopusta, jossa osaa Ragonin selityksistä on lainattu. Vapaamuurarius sai rituaalinsa idästä, kuten olemme sanoneet. Jos on totta, mitä sanotaan nykyajan ruusuristiläisistä, että ”heillä on tietoa kaaoksesta, vaikkei se ehkä ole toivomisen arvoinen saalis”, huomautus on sitäkin todempi, kun se kohdistetaan vapaamuurariuden kaikkiin muihin haaroihin, koska niiden jäsenten tieto symboliensa täydellisestä mer-

¹ *Five Years of Theosophy*, 1885, s. 340. Vrt. B. C. W., Vol. V, s. 222.

kityksestä on olematon. Irlannin ”pyöreiden tornien” suhteen on turvaututtava lukuisiin toistan epätodennäköisempiin olettamuksiin. Yksi seikka riittänee kuitenkin osoittamaan vapaamuurarien tietämättömyyden. Nimittäin *The Royal Masonic Cyclopaedia* -teoksen mukaan ajatus, että ne ovat yhteydessä vapaamuurarivihkimykseen, voidaan heti heittää mielestä arvottomana tietona. ”Tornit”, joita on kaikkialla Itä-Aasiassa, olivat yhteydessä mysteerivihkimykseen, nimittäin Vishvakarman- ja Vikartana-rituaaleihin. Vihkimyskandidaatit sijoitettiin niihin kolmeksi päiväksi ja kolmeksi yöksi siellä, missä ei ollut lähellä temppeliä maanalaisine kryptoineen.

Näitä pyöreitä torneja ei rakennettu mihinkään muihin tarkoituksiin. Vaikka kristillinen papisto häpäisi kaikki tuollaiset pakanallista alkuperää olevat tornit ja on siten liannut omankin pesänsä, ne ovat yhä muinaisen viisauden eläviä muistomerkkejä, joita on mahdoton hävittää. Tässä meidän objektiivisessa ja pettävässä maailmassamme ei ole mitään, mitä ei voitaisi panna palvelemaan kahta tarkoitusta – hyvää ja pahaa. Myöhempinä aikoina *vasemman* polun vihityt ja antropomorfistit ottivat käyttöönsä useimmat noista arvokkaista raunioista, jotka olivat silloin äänettömiä ja ensimmäisten viisaiden asukkaidensa hylkäämiä, ja muuttivat ne todella fallisiksi monumenteiksi. Mutta tämä oli harkittu, tahallinen ja väärä [z282] tulkinta niiden todellisesta tarkoituksesta, poiketen niiden aikaisemmasta käytöstä. Auringolla – vaikkakin se oli aina jopa rahvaalle $\mu\omicron\nu\omicron\varsigma\ \omicron\upsilon\rho\alpha\nu\omicron\upsilon\ \theta\epsilon\omicron\varsigma$, ”yksi ainoa kuningas ja jumala taivaassa”, ja Orfeuksen $\text{E}\upsilon\beta\omicron\upsilon\lambda\eta$, ”hyvän päätöksen jumala” – oli kaikissa eksoteerisissa julkisissa uskonnoissa kaksinainen merkitys, jonka maallikot antropomorfoivat. Siten Aurinko oli Osiris-Tyfon, Ormuzd-Ahriman, Bel-Jupiter ja Baal, elämää ja *kuolemaa* antava valaiseva taivaankappale. Ja siten yhdestä ja samasta monoliitista, pilarista, pyramidista, tornista tai temppelistä, joka alun perin rakennettiin ylistämään ensimmäistä periaatetta tai aspektia, on saattanut tulla ajan myötä epäjumalan temppeli, tai vielä pahempaa, raaka ja epähieno fallinen vertauskuva. Hindujen lingamilla on henkinen ja erittäin filosofinen merkitys, kun taas lähetysaarnaajat näkevät siinä vain ”sopimattoman vertauskuvan”. Sillä on juuri se merkitys, joka on löydettävissä kaikista noista Raamatun baalimeista, khammanimeista ja bamoteista hakkaamattomasta kivistä olevine pilareineen, jotka on pystytetty Jehovan ylistykseksi. Mutta tämä ei muuta sitä tosiasiaa, että kreikkalaisten pureia, Sardinian nuraghit, Meksikon teocallit jne., olivat kaikki aluksi samanluonteisia kuin Irlannin ”pyöreät tornit”. Ne olivat pyhiä vihkimyspaikkoja.

Vuonna 1877 kirjoittaja lainaten eräiden pätevimpien oppineiden asiantuntemusta ja mielipiteitä uskalsi väittää, että sanojen *Khrestos* ja *Khristos* välillä oli suuri ero, jolla oli maallinen ja esoteerinen merkitys. Lisäksi, kun *Khristos* merkitsee ”elää” ja ”syntyä uuteen elämään”, *Khrestos* merkitsi ”vihkimys”-fraseologiassa sisäisen, alemman eli persoonallisen ihmisluonteen kuolemaa. Ja näin saadaan avain brahmalaiseen nimeen kahdesti syntynyt. Lopuksi,

...ellei ollut *kristittyjä*, oli *krestittyjä* kauan ennen kristinuskon aikaa, ja essealaiset kuuluivat jälkimmäisiin.¹

Tästä huolimatta lisänimeä, joka olisi kyllin halveksiva luonnehtimaan kirjoittajaa, voitiin tuskin keksiä. Tekijä ei silloin eikä nytkään yrittäisi ollenkaan esittää noin vakavanlaatuista lausuntoa [z283] esittämättä sille niin monta oppinutta auktoriteettia kuin oli mahdollista saada kokoon. Niinpä seuraavalla sivulla sanottiin:

Lepsius osoittaa, että sana *nofre* merkitsee Khrestosta, ”hyvää”, ja että yksi Osiriksen nimityksistä, ”Onnofre” tulee kääntää ”Jumalan ilmennyt hyvyys”.² ”Kristuksen palvonta ei vielä näin varhaisena ajankohtana ollut yleismaailmallista”, selittää MacKenzie, ”millä tarkoitan, ettei kristolatriaa vielä ollut aloitettu, mutta *Khrestoksen* – hyvän prinssiin – palvontaa oli ennen sitä ollut monien vuosisatojen ajan, ja se jopa säilyi senkin jälkeen kun kristinuskon oli omaksuttu yleisesti, kuten voidaan nähdä vielä olemassa olevista muistomerkeistä... Edelleen nähtävänä on eräässä kivitaulussa esikristillinen hautakirjoitus. (J. Spon: *Miscellaneous eruditae antiquitate*, x, xviii, 2.) Ἰάκινθε Λάρισαίων Δημόσιε Ἡρώς Χρηστέ Χαίρει, ja de Rossi (*Roma Sotterranea*, i, xxi) antaa meille toisen esimerkin katakombeista – ’Aelia Chreste, in Pace’ [Aelia Khrestoksen kanssa rauhassa].³

Tänä päivänä kirjoittaja voi lisätä kaikkiin noihin lausuntoihin vahvistuksen eräältä oppineelta tekijältä, joka vahvistaa aina esityksensä geometrisen todistuksen avulla. *The Source of Measures* -teoksessa on mitä merkillisin kohta huomautuksineen ja selityksineen. Teoksen tekijä ei ole luultavasti koskaan kuullut varhaisten arjalaisten ”mysterijumala” Vishvakarmanista. Käsitellessään Khrestos ja Khristos-sanana välistä eroa hän lopettaa sanomalla, että

Oli kaksi *Messiasta*: *Toinen* meni alas syvyyteen tämän maailman pelastuksen vuoksi. Tämä oli Aurinko, joka oli menettänyt *kultaiset säteensä* ja *kruunattu mustuneilla säteillä* (kuvaten tuota menetystä) kuin orjantappuroilla. *Toinen* oli voittoisa *Messias*, joka *kohosi korkealle taivaan laelle* ja esitti *Juudan heimon Leijonaa*. Kummassakin tapauksessa hänellä oli risti; kerran nöyryytyksessä (eli parittelun poika), ja kerran kun hän piti sitä hallussaan luomisen lakina, hänen ollessaan Jehova.⁴

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 346. 1. *Piet.* 2:3, Jeesusta kutsutaan ”Herra Khrestokseksi” [kreikkalaisessa versiossa].

² Lepsius, Königsbuch, 11.

³ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 346, lainaten MacKenzien teosta *Royal Masonic Cyclopaedia*, s. 206-207.

⁴ *The Source of Measures*, s. 256.

Ja tekijä esittää sitten ”tosiseikan”, että ”oli kaksi Messiasta” jne., kuten edellä on sanottu. Ja tämä – jättäen Jeesuksen jumalallisen ja mystisen puolen kokonaan riippumattomaksi tästä hänen kuolevaisen elämänsä tapahtumasta – osoittaa Hänen [z284] olleen epäilyksettä vihitty egyptiläisiin mysteereihin, joissa kokelaalle esitettiin sama kuoleman ja henkisen ylösnousemuksen rituaali eli kärsivä *Khrestos* kokeessaan ja uusi syntymä uudestisyntymisen kautta – sillä tämä oli kaikkialla maailmassa omaksuttu rituaali.

”Syvyys”, johon itämainen vihitty sai laskeutua, oli, kuten aikaisemmin on esitetty, Pâtâla, yksi alemman maailman seitsemästä alueesta, jota hallitsi Väsuki, suuri ”käärmejumala”. Tällä syvyydellä, Pâtâlalla, on idän symboliikassa täsmälleen sama moninainen merkitys, kuin mitä Ralston Skinner löytää heprean sanalle *shiac* tässä tapauksessa. Sillä se oli Skorpionin synonyymi – Pâtâlan syvyyksien ollessa ”uuden Auringon kirkkauden täyttämä” – ja sitä esitti ”uudelleen” autuuteen ”syntynyt”. Pâtâla oli ja on eräässä merkityksessä ”syvyys, hauta, kuolleiden paikka ja Haadeksen tai Sheolin ovi” – koska Intian osittain eksoteerisissa vihkimyksissä pyrkijän oli kuljettava hiehon kohdun kautta ennen etenemistään Pâtâlaan. Ei-mystisessä merkityksessään se on antipodit, maapallon vastakkaisella puolella asuvat ihmiset – sillä Intiassa kutsuttiin Amerikkaa Pâtâlaksi. Mutta sen symboliikka merkitsi kaikkea tätä ja paljon enemmän. Yksin se seikka, että Vasuki, Pâtâlan hallitseva jumaluus esitetään hindulaisessa pantheonissa suurena *nâgana* (käärmeenä) – jota jumalat ja asurat käyttivät köytenä Mandara-vuoren ympärillä, valtameren kirnuamisessa Amritaksi, kuolemattomuuden vedeksi –, yhdistää hänet suoraan vihkimykseen.

Sillä hän on myös Shesha-*nâga* toimien Vishnun leposijana ja kannattaen seitsemää maailmaa. Ja hän on myös Ananta, ”loputon” ja ikuisuuden symboli – tästä johtuu ”salaisen viisauden jumala”, jonka kirkko on alentanut viettelevän käärmeen, saatanan osaan. Se, mitä nyt sanotaan, osoittautuu ehkä oikeaksi jopa tulkittaessa eksoteerisesti sekä hindujen että buddhalaisten tempelien erilaisten jumalien ja viisaiden ominaisuuksia. Kaksi esimerkkiä riittää osoittamaan, miten vähäisessä määrin parhaat ja oppineimmat orientalistimme pystyvät käsittelemään oikein itäisten kansojen symboliikkaa, samalla pysyen tietämättöminä vastaavista kohdista, jotka ovat löydettävissä vain okkultismista ja salaisesta opista.

1) Oppinut orientalisti ja Tiibetin matkaaja, professori Emil Schlagintweit mainitsee eräässä Tiibetiä käsittelevässä teoksessaan seuraavan kansallisen legendan:

[z285] *Nâgârjuna* [”mytologinen” henkilö ”ilman todellista olemassa-oloa”, oppinut saksalainen ajattelee] sai *Paramârtha*-kirjan, tai muiden mukaan *Avatamsaka*-kirjan, *nâgoilta*, tarunomaisilta käärmeen tapaisilta olennoilta, jotka ovat asettuneet erääseen paikkaan ihmistä korkeampien olentojen keskuudessa ja joita pidetään Buddhan lain suojelijoina. Näille henkisille olennoille *Shâkyamunin* sanotaan opettaneen filosofisemman

uskonnollisen järjestelmän kuin ihmisille, jotka eivät olleet riittävän kehittyneitä ymmärtääkseen sitä hänen esiintymisensä aikoihin.¹

Ihmiset eivät ole nytkään riittävän kehittyneitä siihen. Sillä ”filosofisempi uskonnollinen järjestelmä” on salainen oppi, itämainen, okkulttinen filosofia, joka on kaikkien tieteiden kulmakivi ja jonka epäviisaat rakentajat torjuvat yhä tänäkin päivänä ja nyt voimakkaammin kuin koskaan aikaisemmin, koska aikamme ihmisillä on niin korkea käsitys itsestään. Allegoria tarkoittaa yksinkertaisesti, että Nâgârjuna, jonka ”käärmeet” – adeptit, ”viisaat” – olivat vihkineet ja jonka bramiinit – jotka pelkäsivät, että heidän mysteerejään ja papillisia oppejaan levitetäisiin (todellinen syy, miksi he vihasivat buddhalaisuutta) – olivat ajaneet pois Intiasta, meni Kiinaan ja Tiibetiin, missä hän vihki monia Gautama Buddhan opettamiin salaisiin mysteeritotuuksiin.

2) Nâradan – suuri rishi ja joidenkin *Rigvedan* hymnien tekijä, joka ruumiillistui uudelleen myöhemmin Krishnan aikana – salaista symboliikkaa ei ole koskaan ymmärretty. Okkulttisten tieteiden yhteydessä Nârada, Brahmân poika, on kuitenkin eräs huomattavimpia henkilöitä. Ensimmäisessä inkarnaatiossaan hän on suoraan yhteydessä ”rakentajiin” – tästä syystä kristillisen kirkon seitsemään ”johtajaan”, jotka ”auttoivat jumalaa luomistyössä”. Orientalistimme, jotka viittaavat vain siihen, mitä hänen väitetään sanoneen Pâtälasta, nimittäin, ”että se on seksuaalisten ja aistillisten ilojen paikka”, tuskin panivat merkille tätä suurta personoitumaa. He kuvittelivat, että tuo paikka on hauska, ja esittivät ajatuksen, että Nârada epäilemättä ”löysi ihanan paikan”. Tämä lause osoittaa kuitenkin yksinkertaisesti, että hän oli vihitty, suoraan yhteydessä mysteereihin ja kulki, kuten kaikkien muiden kokelaiden ennen häntä ja hänen jälkeensä oli kuljettava, ”syvyydessä orjantappuroiden keskellä” [z286] ”uhri-Khrestoksen tilassa”, kärsivänä uhrina, joka on pantu laskeutumaan sinne – todellinen mysteeri!

Nârada on yksi seitsemästä rishistä, Brahman ”järkisyntyisestä pojasta”. Sen tosiasian, että hän oli inkarnaationsa aikana korkea vihitty – hänen kuten Orfeuksenkin ollessa mysteerien perustaja – vahvistaa ja osoittaa selvästi historia. *Mahâbhârata* esittää, että koska Nârada pitääkseen siveyslupauksensa oli estänyt koko maailman kansoittamiseksi laaditun suunnitelman, Daksha kirosi hänet, ja hänet tuomittiin syntymään vielä kerran.

Kun hän eli uudelleen Krishnan aikana, häntä syytettiin siitä, että hän kutsui isäänsä Brahmâa ”vääräksi opettajaksi”, koska viimeksi mainittu neuvoi häntä menemään naimisiin ja hän kieltäytyi tekemästä niin. Tämä osoittaa hänen olleen vihitty, joka oli ortodoksista palvontaa ja uskontoa vastaan. On merkittävää tavata tämä rishi ja johtaja ”rakentajien” ja ”taivaallisen sotajoukon” keskuudessa tuon saman ”sotajoukon” kristillisen ”johtajan” – arkkienkeli Mikaelin – prototyypinä. Kummatkin ovat miespuolisia ”neitsyitä” ja kummatkin ovat vastaavien ”sotajoukkojensa” keskuudessa ainoat, jotka

¹ *Buddhism in Tibet*, s. 31. [Paramârtha tarkoittaa prajña-paramita-suutroja.]

kieltäytyivät luomasta. Nārada sanotaan saaneen Hari-ashvat, Dakshan 5000 poikaa, jotka tämä synnytti Maan kansoittamiseksi, luopumaan jälkeläisten synnyttämisestä. Siitä lähtien Hari-ashvat ovat ”hajaantuneet kaikkialle eivätkä ole koskaan palanneet”. Vihityt ovat ehkä näiden Hari-ashvojen ruumiillistumia.

Seitsemäntenä päivänä, kolmantena viimeisestä kokeestaan, kokelas nousi, uudestisyntynyt ihminen, joka läpikäytyään toisen henkisen syntymänsä lähetti takaisin Maan päälle loistavan ja voittoisan kuoleman valloittajan, hierofantin.

Itämainen vasta-alkaja Khrestos-tilassaan voidaan nähdä eräässä tietyssä piirroksessa E. Moorin *Hindu Pantheonissa*, jonka tekijä sekoitti ristiinnaulitun Auringon eli Vishnun erään toisen muodon, Vithobân, Krishnaan ja kutsuu sitä ”avaruuteen ristiinnaulituksi Krishnaksi”. Piirros esitetään myös tohtori Lundyin *Monumental Christianityssa*, johon teokseen kunnianarvoisa tekijä on koonnut niin monia todisteita kuin hänen raskaaseen nidokseensa saatettiin ottaa ”kristillisistä symboleista ennen kristinuskoa”, kuten hän ilmaisee sen. Niinpä hän esittää meille Krishnan ja Apollon hyvinä paimenina. Krishnalla on ristinmuotoinen simpukka ja chakra ja hän on ”ristiinnaulittuna avaruuteen”, kuten hän kutsuu sitä. Tästä olennota voidaan todella sanoa, kuten tekijä itse sen esittää:

[z287] ...uskon tämän kuvan olevan vanhempi kuin kristinuskko... Se näyttää kristilliseltä krusifiksilta monessa suhteessa... Piirros, asento, nau-lamerkit käsissä ja jaloissa osoittavat kristillistä alkuperää, samalla kun parthialainen seitsenkärkinen kruunu, puun ja tavallisen päällekirjoituksen puuttuminen ja sädekehän säteet yläpuolella viittaavat nähtävästi johonkin muuhun kuin kristilliseen alkuperään. Voiko se olla hindulaisen mytologian ihmishäiri tai pappi ja uhri molemmat yhdessä, joka tarjosi itsensä uhri-na ennen kuin maailmat olivat?¹

Varmasti on niin.

Voiko se olla Platonin Toinen Jumala, joka ilmeni universumissa ristin muodossa? Vai oliko kyseessä hänen jumalallinen ihmisensä, jota ruoskit-taisiin ja kiusattaisiin, joka sidottaisiin, jolta poltettaisiin silmät puhki ja joka lopuksi *ristiinnaulittaisiin*?

Se on kaikkea sitä ja paljon enemmän. Muinaisaikainen uskonnollinen fi-losofia oli yleismaailmallinen ja sen mysteerit ovat yhtä vanhoja kuin ihmi-nen. Se on personoidun Auringon – astronomisesti puhdistuneen – ikuinen symboli, mystisessä merkityksessään uudestisyntynyt, ja sitä symboloivat kaikki vihityt synnittömän ihmiskunnan muistoksi, kun kaikki olivat ”juma-lan poikia”. Nyt ihmiskunnasta on todella tullut ”paholaisen poika”. Vähän-

¹ John P. Lundy, *Monumental Christianity* eli *Art and Symbolism of the Primitive Church...*, New York, J. W. Bouton, 1876, s. 173.

tääkö tämä yhtään Kristuksen arvoa ihanteena tai Jeesuksen arvoa jumalallisenä ihmisenä? Ei lainkaan. Päinvastoin, asetettuna yksin, kirkastettuna kaikkien muiden ”jumalan poikien” yläpuolelle hän voi vain lietsoa pahoja tunteita kaikissa niissä monimiljoonaisissa kansoissa, jotka eivät usko kristilliseen järjestelmään, herättäen heissä vihaa ja johtaen hirveisiin sotiin ja erimielisyyksiin. Jos toisaalta asetamme hänet ”jumalan poikien” ja jumalallisen valon poikien pitkään sarjaan, jokaiselle voidaan silloin jättää valittavaksi monista käsitteistä se, jonka hän tahtoo jumalaksi, jolta pyytää apua ja jota palvoa maan päällä kuin myös taivaissa.

Monet niistä joita kutsuttiin vapahtajiksi, olivat ”hyviä paimenia”, kuten oli Krishna, ja kaikkien heidän sanotaan ”murskanneen käärmeen pään” – toisin sanoen voittaneen aistillisen puolensa ja taitaneen jumalallista ja okkultista viisautta. Apollo tappoi python-käärmeen, seikka joka vapauttaa hänet syytökseltä, että hän itse olisi ollut suuri lohikäärme, Saatana. [z288] Krishna surmasi Kâlîyanâga-käärmeen, mustan käärmeen. Skandinaivialainen Thor ruhjoi symbolisen matelijan pään ristinmuotoisella nuijallaan.

Egyptissä kaikki tärkeät kaupungit erotettiin kalmistostaan pyhällä järvelä. Samanlainen tuomioseremonia, kuten kuvataan *Kuolleiden kirjassa* – ”tuossa arvokkaassa ja salaperäisessä kirjassa” (Bunsen) – joka tapahtui henkimaailmassa, tapahtui maan päällä muumion hautaamisen aikana. Neljäkymmentäkaksi tuomaria eli asessoria kokoontui rannalle ja tuomitsi ruumiista poistuneen ”sielun” sen tekojen mukaan, jotka se oli tehnyt ruumiillistuneena. Sen jälkeen papit palasivat pyhälle alueelle ja opastivat noviiseja sielun todennäköisen kohtalon ja juhlallisen näytelmän johdosta, joka sen jälkeen tapahtui näkymättömässä maailmassa, jonne sielu oli rientänyt. *Al-omjah* – korkein egyptiläinen hierofantti painoi voimakkaasti noviisiin mieleen hengen kuolemattomuuden. *Crata Repoassa*¹ – Egyptin papillisissa mysteereissä – seuraava kuvataan neljänä seitsemästä vihkimysasteesta.

Alustavan kokeen jälkeen Thebassa, jossa kokelaan oli läpikäytävä monia kokeita, joita kutsuttiin kahdeksitoista kidutukseksi, häntä vaadittiin, jotta hän selviytyisi voittajana, hallitsemaan himonsa ja olemaan koskaan kadottamatta hetkeksikään ideaa sisäisestä jumalastaan eli seitsemänneestä periaattistaan. Puhdistumattoman sielun vaellusta kuvaavana hänen oli laskeuduttava useita askelmia ja valettava pimeässä luolassa monine ovineen, jotka kaikki olivat lukossa. Selvittyään kaikesta hän vastaanotti Pastoforos-asteen, jonka jälkeen hänestä tuli toisessa ja kolmannessa asteessa Neokoris ja Melaneforos. Vietynä valtavan suureen maanalaiseen huoneeseen, jossa oli paljon nähtävänä olevia muumioita, hänet asetettiin lähelle ruumisarkkua, jossa oli Osiriksen runneltu ruumis. Tätä hallia kutsuttiin ”kuoleman porteiksi”, mistä johtuu *Jobin kirjan* jae:

¹ *Crata Repoa oder Weinweihungen in der alten geheimen Gesellschaft der Egyptischen Priester*, Berlin, 1778, s. 17-31.

Nousivatko eteesi tuonelan portit,
 saitko nähdä kuoleman varjon ovet? [Job 38:17]

Näin kysyy ”Herra”, hierofantti, Al-om-jah, [z289] Jobin vihkiä, ja viittaa tähän kolmanteen vihkimysasteeseen. Sillä *Jobin kirja* on erinomainen vihkimysruno.

Kun vasta-alkaja oli voittanut nämä pelottavat kokeet, hänet saatettiin ”henkien halliin” niiden tuomittavaksi. Niiden sääntöjen mukaan, joita hänelle opetettiin, häntä vaadittiin:

Olemaan koskaan haluamatta kosta; olemaan aina valmis auttamaan veljeä vaarassa, jopa oman henkensä uhalla; hautaamaan kaikki kuolleet ruumiit; kunnioittamaan vanhempiaan ennen kaikkea; pitämään arvossa vanhaa ikää ja suojelemaan itseään heikompia; ja lopuksi pitämään aina mielessään kuoleman hetki ja ylösnousemuksen hetki uudessa ja kuolemattomassa ruumiissa.¹

Puhtautta ja siveyttä suosittiin kovasti, ja aviorikoksesta uhattiin kuoleamalla. Näin egyptiläisestä kokelaasta tehtiin Kistoforos. Tässä asteessa hänelle ilmoitettiin mysteerinimi IAO.

Verratkoon lukija edellä esitettyjä suurenmoisia ohjeita Buddhan ohjeisiin ja intialaisille askeeteille tarkoitettuihin ”Elämän säännön” jaloihin käskyihin, niin hän ymmärtää salaisen opin yhteyden kaikkialla.

Seksuaalisten elementtien olemassaoloa monissa uskonnollisissa symboleissa on mahdoton kieltää, mutta tässä seikassa ei ole vähintäkään sijaa arvostelulle, kun tulee yleisesti tunnetuksi, ettei minkään maan uskonnollisissa traditioissa ihminen syntynyt ensimmäisessä ”ihimillisessä” rodussa isästä ja äidistä. Loistavista ”Brahmân järkisyntyisistä pojista”, risheistä, ja adam kadmonista emanaatioineen, sefiroista, ”ilman vanhempia oleviin”, upapâdukaan eli dhyâni-buddhoihin, joista ilmaantuivat bodhisattvat ja mânushi-buddhat, varhaiset vihityt – ihmiset –, ensimmäistä ihmisrotua pidettiin jokaisen kansan keskuudessa syntyneenä ilman isää ja äitiä. Ihminen, ”Mânushi-buddha”, Manu, ”Enos”, Setin poika eli ”ihmisen poika”, kuten häntä kutsutaan – on syntynyt nykyisellä tavalla väistämättömän, luonnollisen kehityslain seurauksena. Ihmiskunnan – sen saavutettua viimeisen rajan ja tuon käännekohdan, missä sen henkisyyden oli väistyttävä pelkän fyysisen rakentumisen tieltä – oli ”vajottava aineeseen” [z290] ja synnyttämiseen. Mutta ihmisen evoluutio ja involuutio ovat jaksollisia. Hän lopettaa kuten hän aloitti. Tietysti jopa kosmoksen korkein symboliikka, jossa kosmos sai alkunsa avaruuden kohdussa kun jumalallinen yksikkö oli astunut siihen ja hedelmöittänyt sen pyhällä mahtikäskyllään, tuo epäilemättä karkean materialistiin mielimme aineellisuuden.

Näin ei ollut alkuperäisen ihmiskunnan keskuudessa. Mysteerien vihki-

¹ H. Malhandreni, *Ritual of Initiations*, s. 105; Venetsia, 1657.

mysrituaali uhrautuvasta uhrista, joka kuolee henkisen kuoleman pelastaakseen maailman tuholta – todellisuudessa autoitumiselta –, vakiinnutettiin neljännen Rodun aikana erään tapauksen muistona, josta tapauksesta on nyt tullut fysiologisessa mielessä mysteerien mysteeri maailmankysymysten joukkoon. Juutalaisissa kirjoituksissa Kain ja naispuolinen Abel uhrautuvat ja ovat uhraava pari. Kumpikin uhraa itsensä (Aadamin ja Eevan eli kahtalaisen Jehovan sijaisena) ja vuodattaa ”eron ja yhtymisen” verensä ihmiskunnan puolesta ja sen pelastamiseksi aloittamalla uuden fysiologisen rodun.

Kuten jo mainittiin, vielä myöhemmin, kun kokelaan syntyäkseen vielä kerran uudelleen kadotettuun henkiseen tilaansa oli mentävä rituaalihetkellä tapetun *neitseellisen* hiehon¹ sisälmysten (kohdun) kautta, kyseessä oli jälleen mysteeri ja suuri mysteeri. Se näet viittasi syntymän prosessiin tai paremminkin ihmisen ensimmäiseen tulemiseen tänne maailmaan Vâchin kautta – Vâchin tarkoittaessa ”soinnukasta lehmää, joka lypsää ravintoa ja vettä”, ja naispuolista logosta. Se viittasi myös samaan ”jumalallisen hermafrodiitin” – kolmannen kantarodun – uhrautumiseen, ihmiskunnan muuttumiseen todella fyysisiksi ihmisiksi sen menetettyä henkisen voimansa. Kun ihmiset olivat maistaneet hyvän hedelmän mukana pahan hedelmää ja tätä seurasi heidän henkisyytensä asteittainen surkastuminen ja heidän aineellistuneisuutensa voimistuminen, heidät tuomittiin syntymään siitä lähtien nykyisellä tavalla. Tämä on hermafrodiitin mysteeri, jota muinaiset kansat pitivät salassa ja verhoittuna. Ei ihmisten moraalisen puolen puuttuminen eikä heidän voimakas aistillisuutensa saanut heitä ajattelemaan jumaluuksiaan kaksinaisesta näkökulmasta, vaan pikemminkin syynä olivat heidän tietonsa mysteereistä ja [z291] alkuperäisen luonnon tapahtumasarjoista. He tunsivat fysiologiaa paremmin kuin me nykyisin. Juuri tässä on avain vanhaan symboliikkaan, eri kansojen ajattelun todelliseen keskukseen ja kummallisiin, melkein jokaista jumalaa ja jumalatarta esittäviin kahta sukupuolta oleviin kuviin sekä pakanallisissa että yksijumalaisissa tempeleissä.

Sir Willian Drummond sanoo *The Oedipus Judaicus* -teoksessa:

Tieteen totuudet olivat pappien salaisuus [koska uskonnot perustuivat näihin totuuksiin].

Mutta miksi lähetyssaarnaajien piti niin voimallisesti moitiskella vaishnavoja ja Krishnan palvojia heidän symboliensa niin kutsutun törkeän säädyttömän merkityksen vuoksi, koska on ilman pienintäkkin epäilystä selvää ja sen osoittavat mitä puolueettomimmat kirjoittajat, että Khrestokseen kuilussa – merkitseepä kuilu sitten hautaa tai helvettiä – liittyy samoin seksuaalinen elementti aivan symbolin synnystä alkaen.

Tätä tosiasiaa ei enää tänä päivänä kielletä. Keskiajan ”ruusuristi”-veljet

¹ Arjalaiset korvasivat elävän lehmän kullasta, hopeasta tai muusta metallista tehdyillä, ja rituaalia noudatetaan tänäkin päivänä, kun joku haluaa tulla bramiiniksi, kahdesti syntyneeksi Intiassa.

olivat yhtä hyviä kristittyjä kuin muutkin Euroopassa. Kuitenkin heidän kaikki rituaalinsa pohjasivat symboleihin, joiden merkitys oli mitä suurimmassa määrin fallinen ja seksuaalinen. Heidän elämäkertansa kirjoittaja Hargrace Jennings, joka on paras nykyisistä ruusuristiläisyyden asiantuntijoista, puhuessaan tästä mystisestä veljeskunnasta kuvaa kuinka

Golgatan kidutukset ja uhri, ristin kärsimys, olivat heidän [Rose-Croix'n] loistavassa, siunatussa magiassaan ja voitossaan vastalause ja veetoimus.

Vastalause – kenen taholta? Vastaus on: ristiinnaulitun ruusun, kaikista seksuaalisista symboleista suurimman ja paljaimman – yonin ja lingamin, ”uhrin” ja ”murhaajan”, luonnon naisellisen ja miehisen periaatteen vastalause. Avatkaa tuon tekijän viimeinen teos, *Phallicism*, niin näette miten hehkuvinkin sanoin hän kuvaa sen seksuaalista symboliikkaa, mikä on pyhin kristityille:

[z292] Virtaava veri valui kruunusta eli terävästä otsarivasta, joka oli helvetin orjantappuroista. Ruusu on feminiini. Orjantappurat suojelevat sen säteileviä karmiininpunaisia terälehtiä. Ruusu on kukista kaunein. Ruusu on Jumalan puutarhan kuningatar (Maria, neitsyt). Ei yksin ruusu ole maaginen ajatus eli totuus, vaan ”ristiinnaulittu ruusu” eli ”martyrikuoleman kärsinyt ruusu” (*Ilmestyskirjan* suuren mystisen vertauskuvan mukaan), joka on talismaani, malli, kaikkien ”viisauden poikien” eli todellisten ruusuristiläisten palvonnan kohde.¹

Eivät ehkä kaikkien ”viisauden poikien”, eivät kenties edes todellisten ruusuristiläisten. Sillä viimeksi mainitut eivät koskaan esittäisi luonnon suurinta ja jalointa symbolia niin kuvottavassa reliefissä niin puhtaasti aistillisessa ja maallisessa, sanomattakaan eläimellisessä valossa. Ruusuristiläisille ”ruusu” symboloi luontoa, aina hedelmällistä ja neitseellistä maata eli Isistä, ihmisen äitiä ja ravitsijaa, jota egyptiläiset vihityt pitivät naisellisenä ja kuvasivat neitseellisenä naisena. Kuten kaikki muutkin luonnon ja Maan personoitumat, hän on Osiriksen sisar ja vaimo, koska nämä kaksi henkilöä vastaavat Maan personoitua symbolia, sekä Maan että Auringon ollessa saman mystisen isän jälkeläisiä, koska Maan hedelmöittää Aurinko – varhaisimman mystiikan mukaan jumalallinen sisäänpuhallus. Mystisen luonnon puhdas ihanne ilmeni ”maailman neitsyissä” ja ”taivaallisissa neitsyissä” ja myöhemmin sitä personoi inhimillinen neitsyt, Maria, Vapahtajan äiti, *Salvator Mundi*, jonka kristillinen maailma on sittemmin valinnut. Teologia sovitti näet juutalaisen neitsyen tyyppin muinaisaikaiseen symboliikkaan,² eikä pakanallista symbolia, [z293] joka muovailtiin uutta

¹ *Main. teos*, s. 141.

² Ragonin *Orthodoxie Maçonnique* -teoksesta, s. 105, alaviite, löydämme seuraavan esityksen – joka on luultavasti lainatu arabialaiselta Albumazarilta:

”Tietäjän ja kaldealaisten neitsyt. Kaldealaisen piirin [pallon] taivaissa oli vastasyntynyt lapsi nimeltään *Kristus* ja *Jeesus*. Se oli asetettu taivaallisen neitsyen

[z293] joka muovailtiin uutta tapausta varten.

Tiedämme Herodotoksen välityksellä, että Orfeus toi mysteerit Intiasta. Orfeus oli paljon aikaisempi sankari kuin Homeros ja Hesiodos. Hänestä tiedetään todella vähän ja aivan viime aikoihin asti orfinen kirjallisuus ja jopa argonautit luettiin Onomakritoksen ansioksi, joka oli Pisistratoksen, Solonin ja Pythagoraan aikalainen, ja hänelle uskottiin niiden kokoaminen nykyiseen muotoonsa kuudennen vuosisadan loppupuolella eaa. eli 800 vuotta Orfeuksen ajan jälkeen. Mutta meille kerrotaan, että Pausaniaksen aikoihin oli papillinen perhe, joka, samoin kuin bramiinit *vedakirjoineen*, oli velvollinen opettelemaan ulkoa kaikki orfiset hymnit, ja että ne jätettiin siten perinnöksi yhdeltä sukupolvelta toiselle. Sijoittamalla Orfeuksen niin kauas menneisyyteen kuin 1200 eaa. virallinen tiede – joka valitsee huolellisesti kuhunkin kronologiaansa mahdollisimman myöhäisen ajanjakson – myöntää, että mysteerit eli toisin sanoen dramatisoitu okkultismi kuuluu vielä varhaisempaan aikaan kuin kaldealaiset ja egyptiläiset.

Seuraavaksi voidaan kuvata mysteerien luhistumista Euroopassa.

[z294][b294]

LUKU 33 EUROOPAN VIIMEISET MYSTEERIT

Kuten suuri Hermes ennusti dialogissaan Asklepioksen kanssa, oli todella tullut aika, jolloin jumalattomat ulkomaalaiset syyttivät Egyptiä hirviöiden palvonnasta. Vain sen monumentteihin kaiverretut kirjaimet säilyivät – arvoitukset, joita on jälkimaailman mahdoton ymmärtää. Sen pyhistä kirjureista ja hierofanteista tuli maan päällä vaeltajia. Ne, jotka jäivät Egyptiin, huomasivat olevansa pakotetut pyhien mysteerien häpäisemisen pelosta etsimään turvapaikkaa autiomaista ja vuorilta, perustamaan salaisia seuroja ja veljeskuntia – sellaisia kuin essealaiset. Ne, jotka olivat kulkeneet valtamerien yli Intiaan ja jopa (nykyään niin kutsuttuun) uuteen maailmaan, sitoutuivat juhlallisesti vannon olemaan vaiti ja säilyttämään salassa pyhät tietonsa ja tieteensä. Siten ne piilotettiin syvemmälle kuin koskaan pois ihmisten silmistä. Keski-Aasiassa ja Intian pohjoisilla rajamailla Aristoteleen oppilaan voittoisa miekka pyyhkäisi pois valloitustieltään jokaisen jäljen aikoinaan puhtaasta uskonnosta, ja sen adeptit vetäytyivät tuolta tieltä yhä syvemmälle maapallon mitä salaisimpiin paikkoihin. ***-jakson ollessa lopussaan mysteerien katoamisen

käsivarsille. Tälle neitsyelle aleksandrialainen kirjastonhoitaja Eratosthenes, syntynyt 276 vuotta ennen ajanlaskuamme, antoi nimen Isis, Horuksen äiti.” Juuri tämän Kircher esittää (*Oedipus Aegypticuksessa*, II, 203) lainaten Albumazaria: ”Neitsyen [tähtikuvion] ensimmäisessä kymmenyksessä nousee neito nimeltään Aderenosa [Ardhanâr?], ts. puhdas, tahraton neitsyt...ja hän istuu kirjaillulla valtaistuimella, imettään poikaa...nimeltään Iesus...joka merkitsee Issaa ja jota kreikaksi myös Kristukseksi kutsutaan.” (Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, 95.)

ensimmäinen hetki löi rotujen kellossa makedonialaisen valloittajan myötävaikutuksella. Sen viimeisen hetken ensimmäiset lyönnit kuuluivat vuonna 47 eaa. Alesia,¹ tuo Gallian kuuluisa kaupunki, kelttien Theba, joka oli kovin tunnettu muinaisista viikimysmenoistaan ja mysteereistään, oli, kuten J. M. Ragon niin hyvin kuvaa:

Druidien uskonnon ja vapaan Gallian muinainen keskus sekä viikimykseen hautakammio.²

Ensimmäisellä vuosisadalla ennen ajanlaskuamme oli koittanut suurten mysteerien viimeinen ja lopullinen hetki. Historia osoittaa, kuinka keski-Gallian asukkaat nousivat kapinaan Rooman kahleita vastaan. Maa oli Caesarin vallanalainen, ja kapina kukistettiin. Seurauksena oli [z295] Alesian (eli Alisan) varuskunnan ja kaikkien sen asukkaiden verilöyly, mukaan lukien druidit, kollegiopapit ja kokelaat. Tämän jälkeen koko kaupunki ryöstettiin ja hävitettiin maan tasalle.

Bibracte, joka on yhtä suuri ja kuuluisa kaupunki lähellä Alesiaa, tuhoutui muutamaa vuotta myöhemmin. J. M. Ragon kuvaa sen loppua seuraavasti:

Bibracte oli tieteiden äiti, [Euroopan] varhaisten kansojen sielu, kaupunki, joka oli myös kuuluisa pyhästä druidiopistostaan, sivistyksestään, kouluistaan, joissa 40 000 opiskelijalle opetettiin filosofiaa, kirjallisuutta, kielioppia, oikeustiedettä, lääketiedettä, astrologiaa, okkulttisia tieteitä, arkkitehtuuria jne. Theban, Memfiksen, Ateenan ja Rooman tapaan siellä oli valtavan suurten kuvapatsaiden ympäröimä, 100 000 katsojan amfiteatteri gladiaattoreita varten ja kapitoli sekä Januksen, Pluton, Proserpinan, Jupiterin, Apollon, Minervan, Kybelen, Venuksen ja Anubiksen temppelit. Noiden upeiden rakennusten keskellä oli naumakhia suunnattoman suurine altaineen, uskomaton rakennelma, jättiläismäinen kokonaisuus, jossa ajalehti veneitä ja kaleereja ja joka oli omistettu meritaistelunäytännöille. Sitten *Campus Martius* (Marskenttä), vesijohto, lähteet sekä yleiset kylpylät ja lopuksi linnoitukset ja muurit, joiden rakentaminen alkoi sankariajalla.³

Sellainen oli Gallian viimeinen kaupunki, jonka mukana Eurooppa kadotti salaisuudet suurten mysteerien, luonnon mysteerien, viikimyksistä ja unohdamistaan okkulttisista totuuksista. Sama Caesar poltti ja hävitti Aleksandrian

¹ Nykyään sen nimi on St. Reine (Côte d'Or) ja se sijaitsee Ose- ja Oserain-jokien varrella. Sen kukistaminen on historiallinen tosiasia kelttiläis-gallialaisessa historiasa.

² *Orthodoxie Maçonnique*, s. 22.

³ *Main. teos*, s. 22-23.

kuuluisan kirjaston kääröt ja käsikirjoitukset,¹ mutta samalla kun historia paheksuu arabialaista kenraali Amrua, joka antoi viimeisen sipaisun vandalismille, johon tuo suuri valloittaja oli syyppää, sillä ei ole sanaakaan sanottavanaan viimeksi mainitulle tämän hävitettyä lähes saman määrän arvokkaita käärejä Alesiassa, ei myöskään Bibracten hävittäjälle. Samalla kun Sacrovir – gallialaisten päällikkö, joka nousi kapinaan Rooman hirmuvaltaa vastaan Tiberiuksen aikana ja jonka Silius voitti perin pohjin v. 21 jKr. – salaliittolaisineen poltti itsensä kuoliaaksi polttoroviolla kaupungin porttien edessä, kuten Ragon kertoo, kaupunki ryöstettiin ja hävitettiin, ja tuli tuhosi kaikki sen okkultisia [z296] tieteitä koskevat kirjalliset aarteet. Kerran majesteetillisesta kaupungista, Bibractesta, on nyt tullut Autun, Ragon selittää.

Loistavasta menneisyydestä on vielä jäljellä muutama monumentti, kuten Januksen ja Kybelen temppelit.

Ragon jatkaa:

Kaksi tuhatta vuotta ennen Kristusta perustettu Arles hävitettiin vuonna 270. Tämä gallialainen keskus, jonka Konstantinus pani uudelleen kuntoon 40 vuotta myöhemmin, on säilyttänyt tähän päivään asti joitakin jäännöksiä muinaisesta loistostaan; amfiteatterin, kapitolin, obeliskin, joka on 17 metriä korkea graniittinen kivilohkare, riemukaaren, katakombit jne. Ja niin päättyi kelttiläis-gallialainen sivistys. Caesar Rooman arvoisena barbaarina oli jo saanut päätökseen muinaisten mysteerien hävittämisen tuhoamalla temppelit ja niiden vihkimyslaitokset ja surmaamalla kaikki vihityt ja druidit. Rooma jäi jäljelle, mutta sillä ei koskaan ollut muuta kuin *pienemmät mysteerit*, varjoja salaisista tieteistä. Suuri vihkimys oli sammunut.²

Muutamia poimintoja voidaan vielä ottaa hänen *Okkultinen vapaamuurarius* -teoksestaan, koska ne liittyvät läheisesti aiheeseen. Vaikka tekijä oli

¹ Kristillinen roskaväki suoritti vuonna 389 jaa. hävitystyön loppuun. Useimmat arvokkaat teokset pelastettiin okkultismin opiskelijoille, mutta maailma on kadottanut ne.

² *Main. teos*, s. 23. J. M. Ragon, belgialainen syntyjään ja vapaamuurari, tiesi okkultismista enemmän kuin kukaan muu ei-vihitty kirjoittaja. Hän opiskeli muinaisia mysteerejä 50 vuotta missä tahansa hän saattoi löytää selostuksia niistä. Vuonna 1805 hän perusti Pariisiin *Les Trinosophes* -nimisen veljeskunnan, jossa loosisa hän luennoi vuosia muinaisista ja nykyisistä vihkimyksistä (v. 1818 ja jälleen 1841). Luennot julkaistiin, mutta ne ovat nyt kadonneet. Sitten hänestä tuli *Hermeksen*, vapaamuurarillisen lehden pääkirjoittaja. Hänen parhaat teoksensa olivat *La Maçonnerie Occulte* ja *Fastes Initiatives*. Hänen kuolemansa jälkeen vuonna 1866 monet hänen käsikirjoituksistaan jäivät Ranskan Grand Orientin haltuun. Eräs korkea vapaamuurari kertoi kirjoittajalle, että Ragon oli ollut monta vuotta kirjeenvaihdossa kahden suuren Syyriassa ja Egyptissä asuneen orientalistin kanssa, toisen ollessa eräs koptilainen herrasmies.

oppinut ja lukenut, hän teki kuitenkin muutamia suuria kronologisia virheitä. Hän sanoo:

Jumalaksi korotetun ihmisen (Hermeksen) jälkeen tuli pappikuningas [hierofantti]. Menes oli Theban satojen palatsien perustaja ja ensimmäinen lainsäätäjä. Hän täytti tuon kaupungin suurenmoisella loistolla; juuri hänen aikanaan alkoi Egyptissä papillinen ajanjakso. Papit hallitsivat, sillä he säätivät lait. He sanoivat, että hänen ajastaan alkaen siellä on ollut 329 [hierofanttia] – jotka kaikki ovat jääneet tuntemattomiksi.

Tekijä osoittaa, että sen jälkeen kun todellisista adepteista oli tullut harvinaisuus, [z297] papit valitsivat vääriä adepteja orjien keskuudesta. Kruunattuaan ja korotettuaan heidät jumaliksi papit asettivat heidät tietämättömän kansan palvottavaksi.

Sellaisella orjamaaisella tavalla hallitsemiseen kyllästyneinä kuninkaat nousivat kapinaan ja vapauttivat itsensä. Sitten tuli Sesostris, Memfiksen perustaja (1613, sanotaan, eaa.). Pappien valitsemista valtaistuimelle seurasi soturien valitseminen... Kheops, joka hallitsi vuosina 1178-1122, rakensi suuren pyramidin, joka kantaa hänen nimeään. Häntä syytettiin siitä, että hän vainosi teokratiaa, pappishallintoa, ja sulki temppelit.

Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa, vaikka Ragon toistaa ”historiaa”. Kheops-nimen mukaan kutsuttu pyramidi on Suuri pyramidi, jonka rakentamisen jopa paroni Bunsen sijoittaa vuoteen 5000 eaa. Hän sanoo *Egypt's Place in Universal History* -teoksessa:

...Ylä- ja Ala-Egyptin kahden kuningaskunnan synty ulottuu taaksepäin yhdeksännelle vuosituhannelle ennen Kristusta.¹

Ja koska mysteerejä vietettiin ja vihkimykset tapahtuivat tuossa pyramidissa – sillä se todella rakennettiin tuohon tarkoitukseen – vaikuttaa oudolta ja täysin mysteerien historian tosiasioiden vastaiselta olettaa, että Kheops, mikäli hän oli tuon pyramidin rakentaja, olisi kääntynyt vihittyjä pappeja ja heidän temppeleitään vastaan. Lisäksi salaisen opin mukaan Kheopsin pyramidia ei rakentanut Kheops, teki hän sitten mitä muuta tahansa.

Kuitenkin on aivan totta, että

Etiopialaisten maahantulon ja kahdentoista päällikön muodostaman hallinnon seurauksena kuninkuus joutui Amasiksen, alhaissyntyisen henkilön käsiin.

Tämä oli vuonna 540 eaa., ja juuri Amasis hävitti papillisen vallan. Ja

Siten tuhoutui tuo muinainen teokratia, joka toi korkeat pappinsa moniksi vuosisadoiksi Egyptiin ja koko maailmaan.

¹ *Main. teos*, IV, s. 468.

Egypti on koonnut kaikkien maiden opiskelijat pappiensa ja hierofanttien-
sa ympärille ennen kuin Aleksandria perustettiin. Ennemoser kysyy:

[z298]...mistä johtuu, että niin vähän on tiedetty mysteereistä ja niiden yksityiskohtaisesta sisällöstä monina aikoina ja niin erilaisten aikojen sekä niin erilaisten kansojen keskellä? Se johtuu toisaalta vihittyjen noudattamasta ehdottomasta vaitiolosta. Toinen syy voi olla siinä, että kaikki kirjalliset esitykset kaukaisen muinaisuuden salaisista tiedoista tuhottiin ja hävitettiin kokonaan. Liviuksen esittämät Numan kirjat, jotka sisälsivät luonnonfilosofiaa, löydettiin hänen haudastaan, mutta niiden ei sallittu tulla tunnetuksi, etteivät ne paljastaisi valtionuskonnon salaisimpia mysteerejä... Senaatti ja kansantribuunit päättivät...että itse kirjat oli poltettava, mikä tehtiinkin.¹

Cassianus mainitsee neljännellä ja viidennellä vuosisadalla tunnetun esityksen, jonka väitettiin kuuluvan Haamille, Nooan pojalle, jonka puolestaan katsottiin saaneen sen Jeredilta, Aadamin pojan, Setin neljännestä sukupolvesta.

Egyptin oppineet papit opettivat ensimmäisinä alkemiaa, vaikka tämän menetelmän ensimmäinen ilmaantuminen on yhtä vanha kuin ihminen. Monet kirjoittajat ovat selittäneet, että Adam oli ensimmäinen adepti, mutta nimi viittasi sanaleikkiin ja verhoon, ollen ”punainen maa” eräässä merkityksessään. Oikea tieto – allegorisessa verhossaan – löytyy *1. Mooseksen kirjan* kuudennesta luvusta, joka puhuu ”Jumalan pojista”, jotka ottivat vaimoikseen ihmisten tyttäriä, minkä jälkeen he ilmaisivat näille vaimoille monta mysteeriä ja salaisuutta ilmiömaailmasta. Olaus Borrichius sanoo, että alkemian kehtoa on etsittävä mitä kaukaisimmista ajoista. Demokritos Abderalainen oli alkemisti ja hermeettinen filosofi. Clemens Aleksandrialainen kirjoitti melkoisesti tästä tieteestä, ja Moosesta ja Salomoa kutsutaan sen taitajiksi. William Goodwin kertoo meille:

Ensimmäinen luotettava muistitieto tästä aiheesta on Diocletianuksen edikti noin vuodelta 300 a.D. Siinä määrätään etsittäväksi huolellisesti Egyptistä kaikki muinaiset kirjat, jotka koskivat kullan ja hopean tekemisen taitoa, jotta ne olisi voitu erotuksetta polttaa.²

Kaldealaisten ja vanhojen kiinalaisten alkemia ei kuitenkaan ole [z299] sen alkemian äiti, joka heräsi uuteen eloon arabien keskuudessa monta vuosisataa myöhemmin. On olemassa henkinen alkemia ja fyysinen metallin kulaksi muuttuminen. Tieto kummastakin annettiin vihkimyksissä.

[z300][b298]

LUKU 34

¹ *History of Magic*, II, s. 11.

² [*Lives of the Necromancers*, London, 1876, s. 18.]

KRISTUKSEN JÄLKEEN ELÄNEET MYSTEERIEN SEURAAJAT

Eleusiin mysteerit olivat lakanneet olemasta. Kuitenkin juuri ne antoivat peruspiirteet Ammonius Sakkaan uusplatoniselle koululle, sillä sen teurgialle ja ekstaasille oli ennen kaikkea luonteenomaista eklektinen järjestelmä. Jamblikhos lisäsi siihen egyptiläisen opin teurgiasta harjoituksineen, ja juutalainen Porfyrios vastusti tätä uutta elementtiä. Kuitenkin koulu vain muutamien poikkeuksin harjoitti askeesia ja mietiskelyä, sen mystikkojen noudattaessa yhtä ankaraa kuria kuin harras hindu. He eivät koskaan pyrkineet niinkään edistymään ihmeidenteko-, manaamis- ja loitsimistaidoissaan – joista heitä nyt syytetään – vaan kehittämään sisäisen ihmisen korkeampia kykyjä, henkistä egoa. Koulussa oltiin sitä mieltä, että joukko henkisiä olentoja, tähtien asukkaita, jotka olivat täysin riippumattomia maasta ja inhimillisestä syklistä, oli välittäjinä ”jumalien” ja ihmisten välillä ja jopa ihmisen ja korkeimman sielun välillä. Selvemmin sanottuna, ihmisen sielusta tuli planeettahenkien avulla ”maailman sielun vastaanottaja”, kuten Emerson esittää sen. Apollonios Tyanalainen selitti omaavansa tuollaisen kyvyn sanoessaan (professori Wilderinin lainaus hänen *New Platonismissaan*):

Voin nähdä nykyisen ja tulevan kirkaassa kuvastimessa. Viisaan [adeptin] ei tarvitse odottaa maan höyryjä eikä ilman pilaantumista nähdäkseen ennalta rutot ja kuumeet; hänen on tiedettävä niistä myöhemmin kuin Jumala, mutta aikaisemmin kuin ihmiset. *Theoi* eli jumalat näkevät tulevaisuuden; tavalliset ihmiset nykyisyyden; viisaat sen, mikä on tapahtumassa. Noudattamani kohtuullinen elämäntapa saa aikaan tuollaisen aistien tarkkuuden tai luo jonkin toisen kyvyn, niin että hyvin suuria ja huomattavia asioita voidaan suorittaa.¹

Tätä seuraava professori A. Wilderinin kommentti on huomattava:

Tämä on sitä, mitä voidaan kutsua *henkiseksi valokuvaukseksi*. Sielu on kamera, johon tosiasiat ja tapahtumat, tulevaisuus, menneisyys ja nykyisyys ovat yhtäläisesti kiinnittyneet, ja mieli tulee niistä tietoiseksi. Jokapäiväisen, rajallisen maailmamme tuolla puolen [z301] kaikki on kuin yksi päivä tai tila – nykyisyyteen sisältyvä menneisyys ja tulevaisuus. Tämä on luultavasti Raamatun kirjoittajien ”suuri päivä”, ”viimeinen päivä” ja ”Herran päivä” – päivä, johon jokainen siirtyy kuolemassa tai *ekstaasissa*. Sitten sielu vapautuu ruumiin pakonalaisuudesta ja sen jalompi osa yhtyy korkeampaan luontoon ja tulee osalliseksi korkeampien olentojen viisaudesta ja ennakkotiedoista.²

Kuinka pitkälle uusplatonikkojen harjoittama menetelmä oli sama kuin entisten ja nykyisten vedantalaisten menetelmä, voidaan päätellä siitä, mitä

¹ *New Platonism and Alchemy*, s. 15.

² *Em. paikka.*

tri A. Wilder sanoo aleksandrialaisista teosofeista.

Uusplatonikkojen aikaisempi idea oli ainoan korkeimman olemuksen idea... Kaikissa vanhoissa filosofioissa oli oppi, että θεοί, *theoi*, jumalat eli säätäjät, enkelit, demonit ja muut henkiset välittäjät emanoituivat korkeimmasta olemuksesta. Ammonios hyväksyi Hermeksen kirjojen opin, että jumalallisesta kaikkeudesta aiheutui jumalallinen viisaus eli Amun; että viisaudesta aiheutui demiurgi eli luoja; ja luojusta alemmat henkiset olennot; maailman ja sen ihmisten ollessa viimeiset. Ensimmäinen sisältyy toiseen, ensimmäinen ja toinen kolmanteen ja niin edelleen läpi koko sarjan.¹

Tämä on täydellinen kaiku vedantalaisesta uskomuksesta ja se on selvä seuraus idän salaisista opetuksista. Sama tekijä sanoo:

Tätä lähellä on juutalaisen kabbalan oppi, jota farsit eli farisealaiset opettivat. He olivat luultavasti lainanneet sen Persian maageilta, kuten heidän lahkolaisnimensä näyttäisi osoittavan. Se ilmenee pääasiallisesti seuraavasta yleiskatsauksesta.

Jumalallinen olento on kaikkeus, kaiken olemassaolon lähde, äärettömyys. Häntä ei voi tuntea. Universumi ilmoittaa Hänet ja on olemassa Hänen kauttaan. Alussa Hänen säteilynsä ulottui kaikkialle.² Vihdoin Hän vetäytyi Itseensä ja muodosti siten ympärilleen tyhjän paikan. Tähän Hän lähetti ensimmäisen emanaationsa, säteen, sisällyttäen siihen synnyttävän ja hedelmöittävän voiman, ja tästä johtuu nimi IE eli Jah. Tämä vuorostaan sai aikaan *tikkunin*, muodon *mallin* eli idean; ja tässä emanaatiossa, joka sisälsi myös miehisen ja naisellisen eli siittävän ja synnyttävän voiman, oli kolme alkuperäistä voimaa, valo, henki ja elämä. Tämä tikkun yhdistyy säteeseen eli ensimmäiseen emanaatioon ja tulee sen läpitukenmaksi [z302] ja tuon yhtymisen avulla on myös jatkuvassa yhteydessä rajattoman lähteen kanssa. Se on Pythagoraan ja muiden filosofien malli, alkuperäinen ihminen, adam kadmon, *makrokosmos*. Siitä seurasivat *sefirat*... Sefiroista taas emanoitui neljä maailmaa, kunkin seuratussa välittömästi edellä olevasta, ja alemman verhotessa korkeampansa. Näistä maailmoista tuli vähemmän puhtaita, kun ne laskeutuivat alaspäin asteikossa, aineellisen maailman ollessa kaikkein alin.³

Tämä salaisen opetuksen verhottu tiedonanto on selvinnyt lukijoillemme tähän mennessä. Nämä maailmat ovat:

...*Azilutin* täyttävät puhtaimmat emanaatiot [ensimmäinen, melkein henkinen ihmisolentojen Rotu, joka oli asuva neljännessä]; toisen, *Be-*

¹ *Main. teos*, s. 9 ja 10.

² Tämä jumalallinen säteily ja olemus on logoksen valo. Vedantalaiset eivät kuitenkaan käyttäisi [maskuliinista] ”hän” -pronominia vaan sanoisivat ”se”. [H. P. B.]

³ *Em. paikka*, alaviite, s. 10.

riahin, asuttaa alempi järjestys, edellisten palvelijat [toinen Rotu]; kolmannen, *Jetsirahin*, kerubit ja serafit, elohimit ja B'nai ha-Elohim [”jumalien pojat” eli *elohimit*, kolmas Rotumme]. Neljännen maailman, *Asiahin*, asuttavat Klippotit, joista Belial on päällikkö [atlantilaiset noidat].¹

Kaikki nämä maailmat ovat taivaallisten prototyyppiensä maallisia kaksoiskappaleita, tilapäisiä ja katoavia heijastuksia ja varjoja kestävämmistä ellei ikuisista roduista, jotka asuvat toisissa meille näkymättömissä maailmoissa. Viidennen Rotumme ihmisten sielut saavat aineksensa näistä neljästä maailmasta – neljästä kantarodusta – jotka ovat edeltäneet meitä; nimittäin, järkemme, manaksemme, viides periaatti, tunteemme ja mentaaliset ja ruumiilliset taipumuksemme. ”Sodaksi taivaassa” kutsutun ristiriidan puhjettua meidän prototyyppisten maailmojemme kesken sota siirtyi aioneja myöhemmin Asiahin atlantislaisten² ja kolmannen kantarodun jälkeläisten, B'nai ha-Elohimin eli ”jumalan poikien” välille.³ Ja niin pahuus ja turmelus lisääntyi. Ihmiskunnan (kolmannen kantarodun viimeisessä alarodussa)

...tehtyä syntiä ensimmäisessä vanhemmassaan [fysiologinen allegoria todellakin!], jonka sielusta jokainen inhimillinen sielu on emanaatio,

[z303] sanoo Zohar, ihmiset ”karkotettiin” aineellisempiin ruumiisiin sovittamaan tuo synti ja edistymään hyvydessä.

Saattamaan pakollinen kiertokulku päätökseen, paremminkin, selittää oppi; edistymään kehitystyössään, josta ketään meistä ei voida vapauttaa, ei kuoleman eikä itsemurhan avulla, sillä jokaisen meistä on kuljettava ”orjantappuralaakson” kautta ennen kohoamista jumalallisen valon ja levon tasangoille. Ja siten ihmiset syntyvät jatkuvasti uusiin ruumiisiin

...kunnes he ovat tulleet riittävän puhtaiksi siirtyäkseen olemassaolon korkeampaan muotoon.

Tämä merkitsee vain, että ihmiskunta ensimmäisestä viimeiseen eli seitsemänten Rotuun koostuu yhdestä ja samasta näyttelijäseurueesta, joka on laskeutunut korkeammilta palloilta suorittamaan taiteellisen kiertueensa tällä planeetalla, Maassa. Lähdettyämme puhtaina henkinä alaspäiselle matkallemme maailman ympäri [todellakin!], tiedon totuudesta – joka kaikuu nyt heikosti okkulttisissa opeissa – ollessa luontaisena meissä, syklinen laki tuo meidät alas vastakkaiseen kärkeen, aineeseen, joka on vajonnut tänne maan päälle, ja jonka pohjan olemme jo ohittaneet. Sitten sama henkisen painovoiman laki saa meidät hitaasti nousemaan yhä korkeammalle, vielä puhtaampiin sfääreihin kuin ne, joista aloitimme.

¹ *Em. paikka*, alaviite.

² Ks. A. P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 8. painos, s. 57-58.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 362-367, ”Jumalan pojat” ja heidän sotansa jättäneiden ja maagien kanssa.

Ennalta näkeminen, ennustaminen, oraakkelimaiset kyvyt! Pettäviä kuvitelmiä ihmisen vähentyneistä havaintokyvyistä, jotka näyttävät todelliset kuvat heijastuksina ja varjoina ja erehtyvät luulemaan menneitä tosiasioita profeetallisiksi kuviksi tulevaisuudesta, jolla ei ole paikkaa ikuisuudessa. Meidän makrokosmoksemme ja sen pienin mikrokosmos, ihminen, toistavat molemmat samaa universaalien ja yksilöllisten tapahtumien näytelmää jokaisella pysähdyspaikalla, samoin kuin jokaisella näyttämöllä, johon karma johdattaa ne näyttelemään vastaavia näytelmiään elämästä. Vääriä profeettoja ei olisi olemassa, ellei olisi ollut oikeita profeettoja. Ja niin kaikkina aikoina on ollut monia kummastakin luokasta. Kuitenkaan kukaan heistä ei koskaan nähnyt muuta kuin sen, mikä oli jo tullut tapahtumaan ja oli aikaisemmin näytelty esikuvallisesti korkeammilla palloilla, jos ennustettu tapahtuma koski kansallista tai yleistä hyvää tai hätää; tai jossakin edellisessä elämässä, jos se koski vain yksilöä. Sillä jokainen tuollainen tapahtuma leimataan häviämättömänä muistitietona menneisyydestä ja tulevaisuudesta, jotka ovat kuitenkin vain aina läsnä olevia ikuisuudessa. ”Maailmat” ja puhdistamiset, joista puhutaan [z304] *Zoharissa* ja muissa kabbalistisissa teoksissa, eivät koske yhtään enempää tai vähempää meidän maapalloamme ja rotujamme kuin muita palloja ja muita rotuja, jotka ovat edeltäneet omaamme suuressa syklissä. Juuri tällaisia perustotuuksia esitettiin allegorisissa näytelmissä ja kuvissa mysteerien aikana, joiden viimeinen näytös, loppupuhe mystille, oli *anastasis* eli ”jatkuva olemassaolo”, kuten myös ”sielun muodonmuutos”.

Tästä syystä *New Platonism and Alchemyn* tekijä osoittaa meille, että kaikki tuollaiset eklektiset opit kuvastuivat vahvasti *Paavalin kirjeissä* ja niitä

...teroitettiin enemmän tai vähemmän kirkoissa. Tästä syystä sellaiset kohdat kuin: ”Te olitte kuolleet virheissä ja synneissä; te kuljitte tämän maailman aionin mukaan, arkontin mukaan, jolla on ilman herruus.” ”Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan.” [*Ef. 6:12.*] Mutta Paavali suhtautui ilmeisesti vihamielisesti siihen, että hänen evankeliumiinsa yritettiin sekoittaa heprealais-egyptiläisen koulun gnostilaisia käsityksiä, mitä nähtävästi oli yritetty Efesoksessa. Hän kirjoitti siksi lempioppilaalleen Timoteukselle: ”Pidä tallessa se, mikä on uskottu sinun haltuusi! Torju jumalattomat tyhjät puheet ja väitteet, joita tiedon (gnosiksen) nimellä kulkeva valhetieto keksii.”¹

Mutta koska gnosis on korkeamman itsemme tietoa, sokean uskon ollessa luonteen ja tunteellisuuden asia, ja koska Paavalin oppi oli kuitenkin uudempi ja hänen tulkintansa paljon paksummin verhottu pitääkseen sisäiset totuudet visusti piilossa gnostikoilta, jokainen rehellinen totuudenetsijä on antanut etusijan edelliselle.

¹ [*1. Tim. 6:20-21.*] *New Platonism and Alchemy*, s. 10, alaviite.

Tämän lisäksi apostolien aikana oli lukuisia suuria opettajia, jotka kannattivat niin kutsuttua väärää gnosisia, ja he olivat yhtä suuria kuin kuka tahansa kääntynyt rabbi voisi olla. Jos Porfyrios, juutalainen Malek, vastusti teurgiaa perinnäisten muistojen vuoksi, oli muita opettajia, jotka harjoittivat sitä. Plotinos, Jambikhos ja Proklos olivat kaikki ihmeidentekijöitä ja viimeksi mainittu

[z305] ...laati huolellisesti edeltäjiensä koko teosofian ja teurgian täydelliseksi järjestelmäksi.¹

Mitä Ammoniokseen tulee,

Kirkon taholta Clemensin ja Athenagorasin tukemana ja synagogan, akatemian ja lehdon oppineiden kannattamana hän täytti tehtävänsä opettamalla yleistä oppia kaikille.²

Juutalaisuus ja kristinuskko eivät siten uudistaneet muinaista pakanallista viisautta, vaan paremminkin viimeksi mainittu pani pakanalliset ohjaksensa hiljaa ja huomaamatta uudelle uskolle. Tähän vaikutti vielä eklektinen teosofinen järjestelmä, joka virtasi suoraan viisauuskonnosta. Kaikki, mikä on suurta ja jaloa kristillisessä teologiassa, tulee uusplatonismista. Nykyisin on liiankin tunnettua, jotta sitä tarvitsisi toistaa, että Ammonios Sakkas, jumalan opettama (*theodidaktos*) ja totuuden rakastaja (*filalethes*) perustaessaan koulunsa yritti suoraan auttaa maailmaa opettamalla niitä salaisen tiedon osia, jotka sen suoranaiset suojelijat sallivat paljastettavan noina aikoina.³ Oman Teosofisen Seuramme nykyinen liike aloitettiin samoista periaatteista. Sillä Ammonioksen uusplatoninen koulu pyrki, kuten mekin, kaikkien lahkojen ja ihmisten väliseen sovintoon aikoinaan yhteisen, Kultaisen Ajan uskonnon alaisena. Se yritti saada kansat pääsemään riidoistaan – ainakin uskonnollisissa asioissa – osoittamalla niille, että niiden erilaiset uskomukset ovat kaikki enemmän tai vähemmän yhden yhteisen vanhemman, viisauuskonnon lapsia.

Eklektistä teosofista järjestelmää ei kehitetty vasta kolmannella vuosisadalla meidän ajanlaskuamme, niin kuin jotkut Rooman rohkaisemat kirjoittajat haluaisivat maailman uskovan, vaan se kuuluu paljon varhaisempaan aikaan, kuten Diogenes Laertios on osoittanut. Hän seuraa sen jälkiä Ptolemaioksen dynastian alkuun, [z306] suureen näkijään ja profeettaan, egyptiläiseen pappi Pot-Amuniin samannimisen jumalan tempelistä – sillä Amun on vii-

¹ *Main. kohta*, s. 18.

² *Main. kohta*, s. 8. [Ateenan Akademia sijaitsi Akademeian lehdossa siihen asti kun lehto tuhoutui 86 eaa. roomalaisten piirittäessä Ateenaa.]

³ Kukaan oikeaoppinen kristitty ei ole koskaan vetänyt vertoja, vielä vähemmän voittanut todellisten kristusmaisten hyveiden ja etiikan harjoittamisessa tai moraalisuhteensa luonteensa kauneudessa Ammoniosta, aleksandrialaista kristinuskon luopiota (hän syntyi kristityistä vanhemmista).

sauden jumala. Tuohon päivään asti ei ylä-Intian ja Baktrian adeptien sekä lännen filosofien välinen yhteydenpito ollut koskaan lakannut.

Filadelfoksen [Ptolemaios II:n] aikana...helleenistä opettajista tuli Babylonian rabbiin kollegion kilpailijoita. Buddhalaisia, vedantalaisia ja maagien järjestelmiä selitettiin Kreikan filosofioiden mukaan. Juutalainen Aristobulos selitti, että Aristoteleen etiikka saatiin Mooseksen laista [!]. Filon yritti hänen jälkeensä tulkita *Pentateukkia* Pythagoraan ja Akatemian oppien mukaisesti. Josefuksessa sanotaan, että *I. Mooseksen kirjassa* Mooses kirjoitti filosofisesti – ts. vertauskuvallisesti. Karmelin esseelaiset toistuivat Egyptin terapeuteissa, jotka vuorostaan olivat Eusebioksen mukaan samoja kuin kristityt, vaikka he todellisuudessa olivat olemassa paljon ennen kristillistä ajanjaksoa. Kristinuskoa puolestaan opetettiin todellakin Aleksandriassa ja se koki samantapaisen muodonmuutoksen. Pantainos, Athenagoras ja Clemens olivat hyvin perehtyneitä Platonin filosofiaan ja he käsittivät sen oleellisen yhteyden itämaisiin järjestelmiin.¹

Vaikka Ammonios oli kristittyjen vanhempien poika, hän oli ennen kaikkea totuuden *rakastaja*, todellinen filaletilainen. Hän ryhtyi hartaasti työhön sovittaakseen erilaiset järjestelmät harmoniseksi kokonaisuudeksi, sillä hän oli jo tajunnut kristinuskon pyrkimyksen pystyttää itselleen hekatombi, jonka se oli koonnut kaikista uskoista ja uskonkappaleista. Mitä sanoo historia?

Kirkkohistorioitsija Mosheim selittää, että

Ammonios käsittäessään, ettei vain Kreikan, vaan myös kaikkien erilaisten barbaarikansojen filosofit olivat täysin yksimielisiä keskenään kaikissa oleellisissa asioissa, otti asiakseen sovittaa ja tulkita kaikkien noiden erilaisten lahkojen opinkappaleita niin, että kävisi ilmi, että ne kaikki olivat lähtöisin yhdestä ja samasta lähteestä ja että kaikki pyrkivät samaan päämäärään. Mosheim sanoo edelleen Ammoniuksen opettaneen, että rahvaan uskonto kulki käsi kädessä filosofian kanssa, ja se jakoi rahvaan kanssa kohtalon turmeltua ja himmentyä vähitellen pelkkien inhimillisten käsitysten, noituuden ja valheiden myötä. Sen vuoksi se oli tuotava takaisin alkuperäiseen puhtauteensa vapauttamalla se tuosta kuonasta kehittämällä sitä filosofisten periaatteiden avulla. [z307] Lisäksi kaikki se, mitä Kristus oli tarkoittanut, oli saava kuntoon ja uudistava muinaisten kansojen viisauden alkuperäiseksi kokonaisuudeksi.²

Mikä sitten oli tuo ”muinaisten kansojen viisaus”, jota kristinuskon perustaja ”tarkoitti”? Se järjestelmä, jota Ammonios opetti eklektisessä teosofisessa koulussaan, luotiin niistä hituksista, jotka sallittiin koottavan vedentäydä edeltävistä tiedoista. Noita uusplatonisia oppeja kuvataan *Edinburg Encyclopaediassa* seuraavasti:

¹ *Main. teos*, s. 3, 4.

² *Eccles. Hist.*, Cent. II, Pt. II, I, § 8, 9.

Hän [Ammonios] omaksui opit, jotka saatiin Egyptistä ja koskivat universumia ja jumaluutta. Niiden katsottiin muodostavan yhden suuren kokonaisuuden. Ne koskivat maailman ikuisuutta, sielujen luonnetta, sallimuksen [karman] mahtia ja maailman johtamista demonien [*daimonien* eli henkien, arkkienkelien] avulla. Hän perusti myös moraalisen oppijärjestelmän, joka salli ihmisten ylimalkaan elää maansa lakien ja luonnon määräysten mukaisesti. Mutta hän vaati viisaita jalostamaan ymmärrystään mietiskelyn avulla ja kuolettamaan lihan,¹ niin että he pystyisivät nauttimaan demonien [mukaan luettuna heidän oma *daimoninsa* eli seitsemäs prinsippiinsä] läsnäolosta ja avusta... ja kohoamaan kuoleman jälkeen korkeimman [sielu-] vanhempansa läheisyyteen. Sovittaakseen yleiset uskonnot ja erityisesti kristinuskon tähän uuteen järjestelmään hän muodosti koko pakanallisten jumalien historiasta allegorian väittäen, että nämä jumalat olivat vain taivaallisia välikappaleita,² joilla oli oikeus alemmanlaiseen palvontaan. Hän myös myönsi, että Jeesus Kristus oli erinomainen ihminen ja Jumalan ystävä, mutta väitti, ettei hänen aikomuksenaan ollut poistaa kokonaan demonien palvontaa³ ja että hänen ainoa tarkoituksensa oli puhdistaa muinaista uskontoa.⁴

[z308] Enempää ei voitu ilmoittaa, paitsi filaleeteille, jotka olivat vihittyjä, ”asianmukaisesti opetettuja ja ohjattuja henkilöitä”, joille Ammonios ilmaisi tärkeimmät oppinsa,

...määräten heille vaitiolon velvoituksen, kuten Zoroaster ja Pythagoras olivat tehneet ennen häntä ja kuten tehtiin mysteereissä [joissa kokelailta eli katekumeeneilta vaadittiin lupaus, etteivät he ilmaise sitä mitä ovat oppineet]... Suuri Pythagoras jakoi opetuksensa eksoteerisiin ja esoteerisiin opetuksiin.⁵

Eikö Jeesus tehnyt samoin, koska hän selitti opetuslapsilleen, että heille ilmaistiin taivasten valtakunnan salaisuudet, jota vastoin kansalle niitä ei annettu, ja sen vuoksi hän puhui vertauksin, joilla oli kaksinkertainen merkitys?

¹ Kuolettamisella on tässä siveellinen eikä fyysinen merkitys: hallita kaikki himot ja halut ja elää mahdollisimman yksinkertaisella ruualla.

² Tämä on uusplatoninen oppi, jonka roomalaiskatolinen kirkko on omaksunut seitsemän hengen palvomisineen.

³ Kirkko on tehnyt siitä paholaisen palvonnan. ”Daimon” on henki ja se liittyy meidän jumalalliseen henkeemme, seitsemänteen prinsippiin ja dhyāni-chohaneihin. Jeesus kielsi menemästä temppeliin tai kirkkoon, ”kuten fariseukset tekevät”, ja määräsi, että ihmisen on vetäydyttävä rukoilemaan (yhteyteen jumalansa kanssa) yksityiseen kammioon. Olisiko Jeesus rohkaissut rakentamaan mitä loistavimpia kirkkoja miljoonista nälkää näkevästä huolimatta?

⁴ *New Platonism*, s. 5.

⁵ *Main. teos*, s. 7.

Tri A. Wilder jatkaa:

Siten Ammonios oli omiaan suorittamaan tehtävän. Hänen syvä henkinen intuitionsa, hänen laaja oppineisuutensa ja hänen läheinen tuttavuutensa kristittyjen isien Pantainoksen, Clemensin ja Athenagoraan sekä tuon ajan oppineimpien filosofien kanssa, kaikki tämä teki hänet kykeneväksi tehtävään, jonka hän suoritti niin perusteellisesti... Hänen avunantonsa seuraukset ovat huomattavissa tänä päivänä kristillisen maailman jokaisessa maassa. Kaikissa merkittävässä oppijärjestelmissä on nykyisin merkkejä hänen joustavasta kädestään. Jokaisella vanhalla filosofialla on ollut ihailijansa nykyajan ihmisten keskuudessa. Jopa juutalaisuus, niistä kaikista vanhin, on omaksunut muutoksia, joita ”jumalan opettama” aleksandrialainen ehdotti.¹

Ammonioksen perustama Aleksandrian uusplatoninen koulu – jota esitettiin malliksi Teosofiselle Seuralle – opetti teurgiaa ja magiaa niin paljon kuin niitä opetettiin Pythagoraan ja muiden aikoina paljon ennen häntä. Sillä Proklos sanoo, että Orfeuksen – joka oli intialainen ja tuli Intiasta – opit olivat myöhemmin julkaistujen järjestelmien alkulähde.

Sen, mitä Orfeus esitti kätkeytyissä allegorioissa, Pythagoras oppi, kun hänet vihittiin orfilaisiin mysteereihin, ja Platon seuraavana sai täydellisen tiedon niistä orfisten ja pythagoralaisien kirjoitusten avulla.²

[z309] Filaletilaisilla oli jakonsa kokelaisiin (*chelat*) ja vihittyihin eli mestareihin. Eklektistä järjestelmää kuvasi kolme selvästi erotettavaa piirrettä, jotka ovat puhtaasti vedantalaisia; korkein olemus, ainoa universaali; inhimillisen hengen ikuisuus ja jaottomuus; teurgia, joka on mantrismia. Kuten olemme nähneet, heillä oli myös salaiset eli esoteeriset opetuksensa, kuten millä tahansa mystisellä koululla. He eivät saaneet paljastaa mitään salaisista opeistaan, kuten eivät myöskään saaneet mysteereihin vihityt. Viimeksi mainittujen salaisuuksien paljastajien saamat rangaistukset olivat paljon kauheampia, ja tämä kielto on säilynyt tähän päivään asti, ei vain Intiassa, vaan myös juutalaisten kabbalistien keskuudessa Aasiassa.³

¹ *Sama*.

² *Main. teos*, s. 18.

³ *Talmudissa* [*Mishnah 'Hagiga*, 14b] kerrotaan tarina neljästä tannaiitista, joiden sanotaan, allegorisia nimityksiä käyttäen, menevän *ilon puutarhaan*, ts. tulevan vihityiksi okkulttiseen ja lopulliseen tieteseen.

”Pyhien mestariemme opetuksen mukaan niiden neljän nimet, jotka ilon puutarhaan menivät, ovat: Ben Asai, Ben Zoma, Ahher sekä rabbi A'qibah...

”Ben Asai katsoi ja – menetti näkönsä.

”Ben Zoma katsoi – ja menetti järkensä.

”Ahher ryösteli viljelyksiä [sotki kokonaisuuden ja epäonnistui]. Mutta A'qibah, joka oli mennyt sisään rauhassa, tuli ulos rauhassa, sillä pyhimys, jonka nimi olkoon

Eräs syy tuollaiseen vaitioloon voi olla chelana olemiseen epäilemättä liittyvät suuret vaikeudet ja vihkimykykseen liittyvät vaarat. Vanhan ajan edeltäjänsä tavoin nykyajan kokelaan on joko voitettava tai kuoltava, jolloin, mikä on vielä pahempaa, hän ei ole menettänyt järkeään. Todellinen ja vakava ja varsinkaan epäitsekäs ihminen ei ole vaarassa. Sillä hän on siten etukäteen valmistautunut kohtaamaan kaikki kiusaukset.

[z310] Sillä, joka täysin tunsi kuolemattoman henkensä voiman, eikä koskaan hetkeksikään epäillyt sen kaikkivoipaa suojelusta, ei ollut mitään pelättävää. Mutta voi sitä kokelasta, jonka vähäinenkin fyysinen pelko – aineen sairaaloinen lapsi – sai kadottamaan oman haavoittumattomuutensa ja uskonsa siihen. Tuomittu oli se, joka ei luottanut täydellisesti moraaliseen sopivuuteensa ottaa vastaan näiden pelottavien salaisuuksien taakan.¹

Uusplatonisissa vihkimyksissä ei ollut tällaisia vaaroja. Itsekkäät ja keltvottomat epäonnistuivat tarkoituksiperissään, ja epäonnistuminen oli rangaistus. Päämääränä oli ”osan yhdistäminen jälleen *kaikkeuteen*”. Tämä kaikkeus oli Yksi lukemattomine nimineen. Antoivatpa arjalaiset sille nimen *Diu*, ”taivaan loistava Herra”, kaldealaiset ja kabbalistit nimen IAO, samarialaiset nimen *Iabe*, skandinaavit nimen *Tiu* tai *Tuisto*, kelttiläiset britit nimen *Duw*, traakilaiset nimen *Zeus* tai roomalaiset nimen *Jupiter* – se oli olento, *Facit*, ainut korkein,² kaikkien emanaatioiden syntymätön ja tyhjentytön lähde, ikuisen valon ja elämän lähde, säde, joka on jokaisessa meissä täällä maan päällä. Tieto tästä mysteeristä oli tullut uusplatonikoille Intiasta Pythagoraan ja myöhemmin Apollonios Tyanalaisen kautta, ja säännöt ja menetelmät ekstaasin aikaansaamiseksi olivat tulleet jumalallisen vidyân, gnosiksen samasta opista. Sillä *Âryâvarta* [Intia], loistava polttopiste, johon oli kaadettu aikojen alussa jumalallisen viisauden liekit, oli tullut keskuksiksi, josta säteili ”tulsia kieliä” maapallon joka osaan. Mitä oli *samâdhi*, ellei

Suurenmoinen ekstaasi, jossa tilassa meille paljastetaan jumalallisia

siunattu, oli sanonut: ”Tämä vanhus on arvollinen meitä kunniakkaasti palvelemaan.”

”*Talmudin* oppineet kommentaattorit, synagogan rabbit, selittävät, että *ilon puutarha*, johon noiden neljän henkilön sanotaan menneen, ei ole muuta kuin tuo salaperäinen tiede, tieteistä kauhistavin *heikoille ymmärryksille, jotka se johtaa suoraan mielenvikaisuuteen*”, sanoo A. Franck teoksessaan *La Kabbala*. Sellaisen ei tarvitse mitään pelätä, joka on puhdassydäminen ja joka tutkii ainoana päämääränään itsensä täydellistäminen ja siten luvatus kuolemattomuuden saavuttaminen helpommin. Mutta sellaisen tulee vapista, joka tekee tieteiden tieteestä maailmallisten motiivien synnillisen verukkeen. *Jälkimmäinen ei tule koskaan kestämään korkeimman vihkimyksen kabbalistisia esiinmanauksia.* – *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 129-131.

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 129.

² Ks. *New Platonism*, s. 9.

asioita ja luonnon mysteerejä,

joista Porfyrios puhui?

Inhimillisen sielun osaksi tulee estottoman runsas ulosvirtaus jumalallisesta olennosta, joka saa sielun yhteyteen jumalallisen kanssa tehden sen ruumiissa ollessaan osalliseksi elämästä, joka ei ole ruumiissa,

hän selittää muualla. [*New Platonism*, s. 13.]

[z311] Siten magian nimen alla opetettiin kaikkia tieteitä, fyysisiä tai metafysisiä, luonnollisia tai niiden mielestä yliluonnollisia, jotka ovat tietämättömiä luonnon ainaisesta läsnäolosta ja universaalisuudesta.

Jumalallinen magia tekee ihmisestä jumalan. Inhimillinen magia luo uuden paholaisen.

Kirjoitimme *Hunnuttomassa Isiksessä* [tiede osa 1, 133]

Voimme löytää hallussamme olevista vanhimmista säilyneistä dokumenteista – *Vedoista* ja *Manun laeista* – maagisia seremonioita, joita braamiinit harjoittivat ja suosivat.¹ Tiibetissä, Japanissa ja Kiinassa opetetaan nykyään samaa kuin muinaisajan Kaldeassa. Näiden vastaavien maiden papit näyttävät sitä paitsi toteen omalla esimerkillään opetuksensa, nimitäin että siveellisen ja fyysisen puhtauden harjoittaminen ja tietyistä asioista pidättäytyminen kehittävät ja herättävät sielumme voimat ja kyvyt kohti itsevalaistumista. Tässä tilassa ihminen hallitsee kuolematonta henkeään, joka suo hänelle todellisia maagisia voimia hallita häntä alempana olevia elementaarihenkiä. Voimme havaita, että magia on yhtä vanhaa länsimailla kuin idässäkin. Ison Britannian druidit harjoittivat sitä syvien luoliensa hiljaisissa kryptoissa, ja Plinius käsittelee monessa luvussa kelttien päälliköiden ”viisautta”.² Semothealaiset, Gallian druidit, tutkivat sekä fyysisiä että henkisiä tieteitä. He opettivat maailmankaikkeuden salaisuuksia, taivaankappaleiden harmonista kulkua ja kehitystä, maan syntyä ja ennen kaikkea sielun kuolemattomuutta.³ Vihityt kokoontuivat pyhiin lehtoihinsa – näkymättömän Arkkitehdin rakentamiin luonnon akatemioihin – keskiyön hiljaisina hetkinä kuulemaan ihmisen menneisyydestä ja tulevaisuudesta.⁴ He eivät tarvinneet mitään keinotekoista valaistusta tai ilmaa pilaavaa kaasua temppeleidensä valaisemiseksi, sillä ylevä yönjumalatar valaisi hopeanhoitoisilla valonsäteillään heidän tammilehvin sepelöityjä päitään, ja heidän valkoisiin vaatteisiin puettut pyhät bardinsa, runolaulajansa, osasivat taidon seurustella tähtitaivaan yksinäisen kunin-

¹ Ks. Sir William Jonesin julkaisemaa kokoelmaa, VI osa, 11.

² Plinius, *Naturalis historia*, xxx, 1; xxix, 12 jne.

³ Pomponius Mela [*De situ orbis*] väittää heillä olleen tietoa korkeimmista tieteistä.

⁴ Gaius Julius Caesar, *Gallian sota*, vi, 14.

gattaren kanssa.¹

Uusplatonismin loiston päivinä näitä bardeja ei enää ollut, sillä heidän kautensa oli mennyt menoaan ja viimeisetkin druidit olivat kuolleet Bibractessa ja Alesiassa. Uusplatoninen koulu oli kuitenkin kauan menestyksekkäs, voimakas ja [z312] kukoistava. Mutta kun koulu omaksui oppeihinsa arjalaisen viisauden, se ei kuitenkaan seurannut bramiinien viisautta käytännössä. Se osoitti moraalisen ja älyllisen paremmuutensa liian avoimesti ja välitti liian paljon tämän maailman suurista ja mahtavista. Samalla kun bramiinit ja heidän suuret jooginsa – asiantuntijoita filosofiassa, metafysiikassa, astronomiassa, etiikassa ja uskonnossa – säilyttivät arvokkuutensa mitä voimakkaimpien ruhtinaiden alaisuudessa, pysyivät syrjässä maailmasta eivätkä olisi alentuneet vierailemaan heidän luonaan tai pyytämään heiltä pienintäkään suosiosoitusta,² keisarit Aleksanteri Severus ja Julianus ja maan korkeimmat aristokraatit omaksuivat vapaasti maailman kanssa seurustelevien uusplatonikkojen opit. Järjestelmä kukoisti useita vuosisatoja ja sulki seuraajiansa joukkoon ajan ihmisistä kyvykkäimmät ja oppineimmat. Hypatia, piispa Synesiuksen opettaja, oli eräs koulun koristus siihen kohtalokkaaseen ja häpeälliseen päivään asti, jolloin kristillinen roskaväki murhasi hänet Aleksandrian piispa Kyrilloksen yllytyksestä. Koulu siirrettiin lopulta Ateenaan ja lopetettiin keisari Justinianuksen määräyksestä.

Kuinka oikea onkaan tri Wilderin huomautus että

Nykyajan kirjoittajat ovat esittäneet erikoisia näkemyksiä näistä uusplatonikkojen [metafyysisistä] aiheista esittäen ne harvoin oikein, vaikka olisivat sitä halunneetkin tai aikoneetkin.³

Ne harvat maallisia, aineellisia ja henkisiä maailmoja koskevat pohdiskelut, jotka he esittivät kirjallisesti – Ammonios itse ei ollut kirjoittanut koskaan riviäkään uskonnon uudistajien tavan mukaan – [z313] eivät voisi saada jälkimaailmaa arvostelemaan niitä oikein, vaikkeivät varhaiskristilliset vandaalit, myöhemmät ristiretkeläiset tai keskiajan fanaatikot olisikaan hävittäneet kolmea neljäsosaa siitä, mitä jäi jäljelle Aleksandrian kirjastosta ja sen

¹ Plinius, *Naturalis historia*, xvi, 95; xxx, 4.

² ”Se huolenpito, jolla he kasvattivat nuorisoa perehdyttäen sen jaloihin ja yleisiin tunteisiin, toi heille erityisesti kunniaa, ja heidän elämänohjeensa ja puheensa, kuten historioitsijat ovat raportoineet, osoittavat, että he olivat etevä filosofiassa, metafyysisissä, astronomisissa, moraalisisissa ja uskonnollisissa asioissa”, sanoo eräs nykyinen kirjoittaja. ”Jos kuninkaat tai ruhtinaat tahtoivat neuvoja tai siunauksia pyhiltä miehiltä, heidän oli joko mentävä itse tai lähetettävä sanansaattaja näiden luo. Nämä tunsivat sekä kasvien että mineraalien salaiset voimat. He olivat päässeet selville luonnon syvyyksistä, samalla kun psykologia ja fysiologia olivat avoimia kirjoja heille, ja seurauksena oli tuo tiede, jota kutsutaan nykyisin niin ylimielisesti *magiaksi*.”

³ *Main. teos*, s. 9.

myöhemmistä kouluista.

Professori Draper osoittaa, että kardinaali Jimenez yksin

Poltti Granadan aukioilla 80 000 arabialaista käsikirjoitusta, monet niistä klassisten kirjoittajien teosten käännöksiä.¹

Vatikaanin kirjastossa löydettiin kokonaisia kohtia muinaisten kansojen erittäin harvinaisista ja arvokkaista kirjoitelmista raaputettuina ja peitettyinä ”sen vuoksi, että rivien väliin haluttiin kirjoittaa järjettömiä psalmeja”! Lisäksi tiedetään, että ”isät” polttivat tai muuten hävittivät yli 36 Porfyrioksen kirjoittamaa teosta. Lähes kaikki se vähä, mikä tiedetään eklektikkojen opeista, on löydettävissä Plotinoksen ja noiden samojen kirkkoisien kirjoituksista.

New Platonism and Alchemyn tekijä sanoo:

Mitä Platon oli Sokrateelle ja apostoli Johannes kristillisen uskon päälle, se Plotinoksesta tuli jumalan opettamalle Ammoniokselle. Siitä, mitä tiedämme filaletilaisten järjestelmästä, olemme velkaa Plotinokselle, Origeneelle ja Longinokselle. He olivat asianmukaisesti ohjattuja ja vihittyjä ja heille oli uskottu sisäisiä oppeja.²

Tämä selittää erinomaisesti, miksi Origenes kutsui niitä ihmisiä ”idiooteiksi”, jotka uskovat Edenin puutarhaan ja satuihin Aadamista ja Eevasta, kuten myös sen seikan, että tältä kirkkoisältä on siirtynyt jälkimaailmalle kovin vähän kirjoituksia. Kun ottaa huomioon määrätyn vaiteliaisuuden, vai tiolulupauksen ja sen, mikä tahallisesti hävitettiin epärehellisin keinoin, on todella ihmeellistä, että edes niin paljon filaletilaisten opeista on jäänyt maailmalle.

[z314][b309]

LUKU 35 AURINGON JA TÄHTIEN SYMBOLIIKKA

Ja taivas näkyi seitsemässä piirissä, ja planeetat kaikkine merkkeineen ilmestyivät tähdenmuotoisina. Tähdet jaettiin ja laskettiin kuuluviksi niille hallitsijoille, jotka niissä olivat. Jumalallisen hengen vaikutuksesta syntyivät ympyrän muotoiset kiertoradat.³

Tässä henki merkitsee pneumaa, kollektiivista jumaluutta, joka ilmenee sen ”rakentajissa”, tai kuten kirkko ilmaisee sen, ”läsnäolon seitsemän henkeä”, *mediantibus angelis*, joista Tuomas Akvinolainen sanoo, että ”Jumala ei koskaan työskentele muuten kuin heidän kauttaan”.⁴

Nämä seitsemän ”hallitsijaa” eli välittäjänä toimivaa enkeliä olivat mui-

¹ *The History of the Conflit* jne., s. 104.

² A. Wilder, *New Platonism and Alchemy*, s. 11.

³ *Hermes*, iv, 6. Ks. *Isis*, Tiede, osa 2, 11, 338

⁴ *Summa*, II, ii. Vrt. de Mirville, *Des Esprits*, IV, 32 ja 33 av.

naisten kansojen kabiiri-jumalia. Tämä oli niin ilmeistä, että se pakotti kirkon asian myöntämisen yhteydessä antamaan selityksen ja teorian, joiden kömpelyys ja selvä sofismi ovat sellaisia, ettei se voi onnistua leimaamisessaan. Maailmaa pyydetään uskomaan, että samalla kun kirkon planetaariset enkelit ovat jumalallisia olentoja, alkuperäisiä serafeja, ”serafim”,¹ nämä aivan samat enkelit samoine nimineen ja planeettoineen, olivat ja ovat ”vääriä” – muinaisten kansojen jumalina. Ne ovat vain tekaistuja ja todellisten enkelien ovelia kopioita, jotka on tuotettu etukäteen Luciferin ja muiden langenneiden enkelien viekkauksella ja voimalla. Mitä nyt sitten kabiirit ovat?

Kabiiri nimenä johtuu sanasta abir, suuri, ja myös Venuksesta. Tätä jumalataria on kutsuttu Kabariksi tähän päivään asti, samoin sen tähteä. Kabiireja palvottiin Hebronissa, anakimien eli *anakoiden* (kuninkaiden, ruhtinaiden) kaupungissa. Ne ovat korkeimpia planeettahenkiä, ”suurimpia jumalia” ja ”voimakkaita”. Varro seuraten Orfeusta kutsuu näitä jumalia [θεοὶ] εὐδυνατοὶ, ”jumalallisiksi voimiksi”. Sana Kabirim koskiessaan ihmisiä sekä sanat Heber, Gheber (viitaten [z315] Nimrodiin tai *1. Mooseksen kirjan* 6. luvun ”jäättiläisiin”) ja kabir johtuvat kaikki ”mysterisanasta”, joka on sanoin kuvamaaton ja ”ei-lausuttavissa”. Siten juuri ne edustavat *tsabaa*, ”taivaan sotajoukkoa”. Kirkko kuitenkin kunnioittaessaan enkeli Anaelia (Venuksen sijaishallitsijaa)² yhdistää planeetta Venuksen Luciferiin, saatanan alaisten kapinallisten päällikköön – jota profeetta Jesaja puhuttelee runollisesti ”Luciferina – aamun poikana”.³ Kaikki mysteerijumalat olivat kabiireja. Koska nämä ”seitsemän liktoria” ovat suorassa yhteydessä salaiseen oppiin, niiden todellinen asema on mitä tärkein.

Suidas määrittelee kabiirit jumaliksi, jotka johtavat kaikkia muita demoneja (henkiä), Καβείρους δαίμονας [Kabeirous daimonas]. Makrobios kuvaa niitä seuraavasti:

Ne penaatit, kotijumalat, ja suojelejumalat, joiden kautta me elämme ja opimme ja tiedämme (*Saturnalia*, I, iii, l. iv).

Terafim, jumalankuvat, joiden avulla juutalaiset kääntyivät uurimin ja tummimin oraakkeleiden puoleen, olivat kabiirien symbolisia hieroglyfejä.

¹ Sanan saraf שרף, ”tulinen, palava”, monikko (ks. *Jes.* 6:2-6). Niitä pidetään Kaikkivaltiaan henkilökohtaisina seuralaisina, ”hänen sanansaattajinaan”, enkeleinään eli metatroneinaan. Ne ovat *Ilmestyskirjan* valtaistuimen edessä olevat ”seitsemän palavaa lampua”.

² Kaldealaisten ja egyptiläisten mukaan Venus oli Proteoksen vaimo ja sitä pidetään kabiirien, Ptahin eli Emepthin – jumalallisen valon eli Auringon – poikien, äitinä. Enkelit vastaavat tähtiä seuraavassa järjestyksessä: Aurinko, Kuu, Mars, Venus, Merkurius, Jupiter ja Saturnus; Mikael, Gabriel, Samael, Anael, Rafael, Zakariel ja Orifiel. Näin on uskonnossa ja kristillisessä kabbalismissa. Astrologisesti ja esoteerisesti ”sijaishallitsijoiden” paikat ovat muualla, kuten on myös juutalaisessa eli oikeammin kaldealaisessa *kabbalassa*.

³ *Jes.* 14:12.

Hyvät kirkkoisät ovat kuitenkin tehneet kabiireista pahan ja *daimonista* (hengestä) demonin synonyymien.

Kabiirien mysteerejä ohjasi Hebronissa (pakanallinen ja juutalainen) seitsemän planeettajumalaa, muiden joukossa Jupiter ja Saturnus mysteerinimien, ja niihin viitataan sanoin *ἀξιόχερσος* [aksiokhersos] ja *ἀξιόχερσα* [aksiokhersa]. Euripides käyttää ilmaisua *ἀξιόχερος ὁ θεός* [aksiokhrosos o theos]. [*Orestes*, 597.] Creuzer osoittaa lisäksi, että joko Foinikiassa tai Egyptissä kabiirit olivat aina seitsemän muinaisuudessa tunnettua planeettaa, jotka yhdessä isänsä Auringon – johon viitataan muualla heidän ”vanhempansa [z316] veljenään” – kanssa muodostivat voimakkaan ogdoadin.¹ Kahdeksan korkeampaa voimaa, Πάρεδροι [paredroi] eli aurinkoasessoria, tanssi hänen ympärillään pyhän kehätanssin, mikä symboloi planeettojen kiertämistä Auringon ympäri. Lisäksi Jehova ja Saturnus ovat yksi ja sama.

Sen vuoksi on aivan luonnollista, että ranskalainen kirjoittaja D’Anselme käyttää samoja sanoja *ἀξιόχερσος* [aksiokhersos] ja *ἀξιόχερσα* [aksiokhersa] Jehovahista ja hänen Sanastaan, ja niitä on siis käytetty oikein. Sillä jos amatsonien mysteereissä noudattamaa ”kehätanssia” – joka oli planeettojen ”kehätanssi” ja jota kuvattiin ”jumalallisen hengen liikkeenä suuren syvyyden aalloilla” – voidaan nyt kutsua helvetilliseksi ja hekumalliseksi sen ollessa pakanoiden esittämä, silloin samoja haukkumasanoja olisi käytettävä Daavidin tanssista,² Silon tyttöjen tanssista³ ja Baalin profeettojen hyppelyistä.⁴ Ne kaikki olivat samoja ja kuuluivat saabalaiseen palvontaan. Kuningas Daavidin tanssi, jonka aikana hän paljasti itsensä palvelustyttöjen edessä julkisella paikalla sanoen:

Esiinnyn (näyttelen kevytmielisesti) Herra יהוה (Jehovan) edessä ja olen sittenkin huonompi kuin tämä,

oli varmasti tuomittavampi kuin mysteerien ”kehätanssi” tai jopa nykyinen Râsa-mandala Intiassa,⁵ mikä on sama asia. Daavid toi jehovistisen palvonnan Juudeaan oleskeltuaan pitkään tyroslaisten ja filistealaisten keskuudessa, missä nämä rituaalit olivat tavallisia.

¹ Tämä on yksi osoitus lisää siitä, että muinaiset kansat tunsivat Auringon lisäksi seitsemän planeettaa, sillä muutoin, mikä on kahdeksas siinä tapauksessa? Seitsemäs ja kaksi muuta, kuten on esitetty, olivat ”mysteeriplaneettoja”, joko Uranus tai jokin muu. [Creuzerin uskontoja koskevasta teoksesta, III, 285 (käännetty hänen aiemmas-ta teoksestaan *Symbolik und Mythologie...*), lainattu de Mirvillen teokseen *Des Esprits*, IV, 9.]

² 2. Sam. 6:20-22.

³ Tuom. 21:21 eteenp.

⁴ 1. Kun. 18:26.

⁵ Tämä tanssi, *Râsa-mandala*, jonka gopit eli Krishnan, aurinkojumalan, paimentytöt esittivät, esitetään tänäkin päivänä Râjputânassa Intiassa, ja se on epäilemättä sama teoastronominen ja symbolinen planeettojen ja eläinratamerkkien tanssi, jota tanssitiin tuhansia vuosia sitten ennen ajanlaskuamme.

[z317] Daavid ei tiennyt mitään Mooseksesta. Ja mikäli hän pani alulle Jehovan palvonnan, se ei ollut luonteeltaan monoteististä, vaan yksinkertaisesti siinä palvottiin yhtä naapurikansakuntien [*kabiirilaisista*] jumalista, hänen omaa suojelusjumaluuttaan, jolle hän oli antanut etusijan ja jonka hän oli valinnut ”kaikkien muiden [*kabiiri-*] jumalien” joukosta,¹

ja se oli yksi Auringon ”tovereista”, Habir. Shakerit tanssivat tänäkin päivänä ”kehätanssia” kiertäessään ympyrää saadakseen Pyhän Hengen liikuttamaan itseään. Intiassa Nârâyana on ”vesillä liikkuja”. Nârâyana on Vishnu toisasteisessa muodossaan, ja Vishnun avatâra on Krishna, jonka kunniaksi tempelien tanssijattaret esittävät yhä ”kehätanssia”, hänen ollessa aurinkojumala ja tyttöjen planeettoja, joita gopit symboloivat.

Lukija tutkikoon de Mirvillen, roomalaiskatolisen kirjoittajan, teoksia tai tri Lundy, protestanttisen jumaluusoppineen, teosta *Monumental Christianity* halutessaan päästä selvyteen heidän saivartelevista järkeilyistään. Kehenkään, joka ei tunne okkultisia tulkintoja, ei voida olla vaikuttamatta todisteilla, jotka on esitetty sen osoittamiseksi, miten viisaasti ja hellittämättä ”saatana on työskennellyt monia vuosituhansia vietelläkseen ihmiskunnan”, jota erehtymätön kirkko ei ole siunannut. Tämän se on tehnyt, jotta se tunnustettaisiin ”ainoaksi eläväksi jumalaksi” ja sen paholaiset pyhiksi enkeleiksi. Lukijan on oltava kärsivällinen ja tutkittava huolella, mitä tekijä sanoo kirkon puolesta. Jotta sitä voitaisiin verrata paremmin okkultistien tulkintoihin, muutama kohta lainataan tässä sanatarkasti.

Pietari sanoo meille: ja Lucifer [*kointähti*] syttyy teidän sydämässänne.² [Mutta Aurinko on Kristus]... ”Lähetän Poikani Auringosta”, sanoi Ikuinen profeetallisten traditioiden välityksellä; ja ennustuksen tultua tunnetuksi evankelistat toistivat vuorostaan: *Aurinko kohotessaan korkealle vieraili luonamme.*³

[z318] Jumala sanoo sitten Malakian välityksellä [3:20], että Aurinko nousee niille, jotka pelkäävät hänen nimeään. Sen, mitä Malakia tarkoitti ”oikeudenmukaisuuden Auringolla”, kabbalistit yksin voivat kertoa. Se, mitä

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 53.

² 2. Piet. 1:19. Englantilainen teksti sanoo: ”until the daystar arise in your heart”, vähäpätöinen muutos joka ei todellakaan ole tärkeä – koska *Lucifer* on sekä päivättä ”aamu”-tähti – ja on hurskaille korville vähemmän järkyttävä. Protestanttien *Raamatussa* on monia tuollaisia muutoksia. [kreikankielisessä alkutekstissä *fosforos*, ’valoa tuova’, aamutähti eli kointähti.]

³ [Luuk. 1:78.] Jälleen englantilainen käännös muuttaa sanan Aurinko aamunkoitoksi. [Jumalallisen inspiraation alaiseksi väitetyn apostolin kirjoitusvirheen toinen pieni oikaisu. (WMS, 143 av.; myös *The Theosophistissa*, LIV, elokuu 1933, s. 506 & av.)] Roomalaiskatolilaiset ovat ehdottomasti rohkeampia ja rehellisempiä kuin protestanttiset teologit. *Des Esprits*, osa IV, s. 34-38. [kreikankielisessä alkutekstissä *anatole*, ’nousu’ (auringon tai tähden nousu).]

kreikkalaiskatoliset ja jopa protestanttiset teologit ymmärsivät sanalla, on tietysti Kristus, metaforisesti tarkoitettuna. Koska kuitenkin lause ”Minä lähetän Poikani Auringosta” on lainattu sanatarkasti Sibyllan kirjasta, tulee hyvin vaikeaksi ymmärtää, miten se voidaan lukea tai sijoittaa samaan luokkaan niiden ennustusten kanssa, jotka koskevat kristinuskon Vapahtajaa, ellei viimeksi mainittu todellakaan ole samastettavissa Apolloon. Vergilius puolestaan sanoo: ”Nyt saapuu Neitsyen ja Apollon valtakausi”, ja Apollo eli Apolouon on tähän päivään asti nähty saatanan muotona, ja sen ymmärretään tarkoittavan antikristusta. [Roomalainen kirkko on rohkea ja on uskaltanut seistä mielipiteittensä takana kaikkina aikoina. Miksi se ei rohkeudessaan yritä olla looginen? (WMS, 143.)] Jos Sibyllan lupaus ”Hän lähettää Poikansa Auringosta” viittaa Kristukseen, silloin joko Kristus ja Apollo ovat yksi ja sama – ja miksi sitten kutsua viimeksi mainittua demoniksi? tai ennustuksella ei ole mitään tekemistä kristittyjen Vapahtajan kanssa, ja, siinä tapauksessa, miksi omaksua sitä ollenkaan?

Mutta de Mirville jatkaa. Hän osoittaa Dionysioksen, Areiopagilaisen, vakuuttavan meille, että

Auringolla on tietty merkitys ja se on Jumalan patsas¹... ”Itäisen oven kautta Herran loisto tunkeutui temppelisiin” [juutalaisten ja kristittyjen, tuon jumalallisen loiston ollessa Auringon valo]... ”Me rakennamme kirkkomme itää kohti”, sanoo puolestaan Ambrosius, ”sillä mysteerien aikana aloitamme hylkäämällä sen, joka on lännessä.”

”Se, joka on lännessä”, on Tyfon [Seteh], egyptiläinen pimeyden jumala – egyptiläisten pitäessä länttä Tyfonin [z319] kuolemanporttina. Lainattuaan siis Osiriksen egyptiläisiltä kirkkoisät taisivat unohtaa ottaa hänen veljensä Tyfonin. Sitten vielä:

Profeetta Baruk² puhuu tähdistä, jotka riemuitsevat *aluksissaan* ja *linnoituksissaan* (luku iii, 34). *Saarnaaja* käyttää samoja sanoja Auringosta, jonka sanotaan olevan ”Korkeimman ihmeellinen alus” ja ”Herran linnoitus” (φυλακη).³

Joka tapauksessa asiasta ei ole epäilystäkään, sillä pyhä kirjoittaja sanoo, että *henki* hallitsee Auringon kiertoa. Kuulkaa mitä hän sanoo (*Saarn.* 1:5-6): ”Aurinko nousee – ja sen henki valaisten kaikki kierrol-

¹ Siten sanoivat egyptiläiset ja saabalaiset vanhoina aikoina. Heidän ilmenneiden jumaliensa, Osiriksen ja Belin, symboli oli Aurinko. Mutta heillä oli myös korkeampi jumaluus.

² Poistettu protestanttisesta raamatusta, mutta jätetty *apokryfisiin kirjoihin*, jotka, Englannin kirkon VI uskonkappaleen mukaan, ”kirkko lukee elämän esikuvaksi ja käytösohjeeksi” (?), muttei minkään opin vakiinnuttamiseksi [kuten katolilaiset tekevät. (WMS, 145.)].

³ *Cornelius a Lapide*, v, 948.

laan (*gyrat gyrans*) palaa samalle kierrolleen.”¹

De Mirville näyttää ottaneen otteita teksteistä, jotka protestantit ovat joko torjuneet tai joita he eivät tunne. Heidän raamatussaan ei ole *Saarnaajan* 43. lukua; eikä liioin Aurinkoa panna kulkemaan ”kierrolla” viimeksi mainitussa vaan tuuli. Roomalaiskatolisen ja protestanttisen kirkon on ratkaistava tämä kysymys. [Asian ydin on, että roomalaiskatolisen kirkon huomattavat heliolatriset (tähtienpalvontaan liittyvät) elementit ovat nykypäivän saabalaisuutta. (WMS, 143.)]

Ekumeenisen kirkolliskokouksen lopetettua arvovaltaisesti kristillisen tähtienpalvonnan selittämällä, ettei Auringossa, Kuussa tai planeetoissa ollut tähtiseluja, Tuomas Akvinolainen uskaltautui ratkaisemaan riidanalaisen kohdan. ”Enkelitohtori” ilmoitti, etteivät kyseiset ilmaisut merkinneet ”sielua” vaan vain intelligenssiä, eivät Auringossa tai tähdissä oleskelevaa vaan sitä, joka avusti niitä, ”opastavaa ja johtavaa intelligenssiä”.²

[z320] Sen jälkeen tekijä selityksen rohkaisemana lainaa Clemens Aleksandrialaista ja muistuttaa lukijaa tuon filosofin mielipiteestä, joka koskee keskinäistä yhteyttä, joka vallitsee ”kynttilänjalan seitsemän haaran – *Ilmestyskirjan* seitsemän tähden” – ja Auringon välillä:

Keskuskynttilänjalkaan kiinnitetyllä kuudella haaralla (sanoo Clemens) on valonlähteet, mutta Aurinko sijoittuneena vaeltajien (πλανητών) keskelle muodattaa säteensä niiden kaikkien ylle. Tämä kultainen kynttilänjalka kätkee vielä yhden mysteerin: se on Kristuksen merkki, ei vain muodoltaan vaan koska se (Aurinko) levittää valoaan seitsemän ensiksi luodun hengen avustuksella, näiden ollessa Herran seitsemän silmää. Sen vuoksi Clemensin mukaan pääplaneetat ovat seitsemälle alkuperäiselle hengellä sitä, mitä kynttilänjalka-aurinko on itse Kristukselle, nimittäin niiden aluksia, niiden φυλακαί.³

Epäilemättä kyllin yksinkertaista, joskin jää helposti huomaamatta, että tämä selitys auttaa tilannetta. Sekä israelilaisten seitsenhaaraisella kynttilänjalalla että kreikkalaisten ”vaeltajilla” oli aluksi paljon luonnollisempi, puh-

¹ Jeesus Sirakin kirja, 43. Edellä olevat lainaukset on otettu kirjasta *Des Esprits*, luku ”On Christian ja Jewish Solar Theology”, IV, 35, 37, 38.

² Kuitenkin kirkko on säilyttänyt pyhimmissä rituaaleissaan pakanaviihittyjen ”tähti-rituaalin”. Mithran esikristillisissä mysteereissä kokelas, joka suoriutui hyvin ”kahdestatoista kidutuksesta”, jotka edelsivät lopullista vihkimystä, sai pienen pyöreän kakun happamattomasta leivästä eli ehtoollisleivän, joka symboloi eräässä mielessä Auringon kehää ja se tunnettiin mannana (taivaallisena leipänä)... Karitsa tai myös härkä teurastettiin, ja kokelaan päälle oli pirskoteltava verta, kuten keisari Julianuksen vihkimyksessä tapahtui. Seitsemän sääntöä eli mysteeriä, jotka esitetään *Ilmestyskirjassa* (luku 6) seitsemänä sinettinä, jotka avataan järjestyksessä, annettiin sitten vastasyntyneelle.

³ [*Des Esprits*, IV, s. 39.]

taasti astrologinen merkitys. Itse asiassa tietäjistä ja kaldealaisista paljon naurettuun Zadkieliin jokainen astrologinen teos kertoo lukijalleen, että Aurinko planeettojen keskelle sijoitettuna, Saturnus, Jupiter ja Mars toiselle ja Venus, Merkurius ja Kuu toiselle puolelle, planeettojen linjan ylittäessä koko maapallon, on aina merkinnyt sitä, mitä Hermes kertoo meille, nimittäin, kohtalon yhteyttä eli sitä, minkä toimintaa (vaikutusta) kutsutaan kohtaloksi.¹ Mutta symbolina me asetamme Auringon ennen kynttilänjalkaa. Voi ymmärtää, kuinka viimeksi mainittu tuli edustamaan [z321] Aurinkoa ja planeettoja, mutta kukaan ei voi ihastella valittuja symboleja. Auringossa on runollisuutta ja mahtavuutta, kun se pannaan symboloimaan ”Ormuzdin silmää” eli Osiriksen silmää ja sitä pidetään korkeimman jumaluuden vähanina (käyttövälteenä). Mutta aina on tajuttava, ettei mitään erityistä kunniaa osoiteta Kristukselle määräämällä juutalaisen synagogan kynttilänjalan varsi² hänen mystiseksi kunniapaikakseen.

Silloin on ehdottomasti kaksi Aurinkoa, palvottu ja palvova Aurinko. *Illestyskirja* todistaa sen.

Sana on löydettävissä luvusta 7 enkelissä, joka kohoaa Auringon nousussa, ja hänellä on elävän Jumalan sinetti... Samalla kun kommentaattorit kiistelevät tämän enkelin persoonallisuudesta, Ambrosius ja monet muut teologit näkevät hänessä itse Kristuksen... Hän on *palvottu Aurinko*. Mutta luvussa 19 havaitsemme enkelin seisovan Auringossa kutsumassa kaikkia kansoja kokoontumaan suurelle Karitsan aterialle. Tällä kertaa kyseessä on kirjaimellisesti ja yksinkertaisesti Auringon enkeli – jota ei voi pitää ”Sanana”, koska profeetta erottaa hänet Sanasta, Kuningasten Kuninkaasta ja Herrojen Herrasta... Enkeli Auringossa tuntuu olevan palvova Aurinko. Kuka viimeksi mainittu mahtaa olla? ja kuka muu hän voi olla kuin aamutähti, Sanan suojelusenkeli, hänen *ferouerinsa eli läsnäolon enkelissä*, koska sana on hänen Isänsä läsnäolon enkeli, hänen perusominaisuutensa ja voimansa, kuten hänen nimensä itsessään merkitsee (Mikael), kirkon kirkastama voimakas johtaja, *Rector potens*, joka kaataa antikristuksen, sijaissanan, lyhyesti sanottuna, joka edustaa hänen mestariaan ja näyttää olevan *sama kuin hän*.³

Kyllä, Mikael on Ormuzdin, Osiriksen, Apollon, Krishnan, Mithran jne.,

¹ S. T. Coleridge sanoo rehellisesti: ”Ehdottomasti järki on aina osoittanut ihmisille eri tieteiden lopullisen päämäärän... Ei ole epäilystäkään, etteikö jonkinlainen astrologia olisi astronomian viimeinen saavutus. Planeettojen välillä on oltava kemiallisia yhteyksiä...niiden suuruusluokan ero verrattuna niiden välimatkojen eroon ei ole muuten selitettävissä.” Planeettojen ja maapallon ihmiskuntineen välillä voimme lisätä.

² Tekijä sanoo (s. 20): ”Kristusta kuvaa siten kynttilänjalan varsi: [Hän on viiniköynnös, koko aurinkokunnan tukipilari, ja kaikki planeetat ovat pelkästään sen oksia.” (WMS. 149; myös *The Theosophist*, Vol. LIV, elokuu 1933, s. 509.)]

³ *Des Esprits*, IV, s. 41-42.

kaikkien aurinkojumalien väitetty voittaja, lyhyesti sanottuna, tunnettujen ja tuntemattomien, joita kohdellaan nyt demoneina ja ”saatanoina”. ”Voittaja” ei kuitenkaan pidä arvoaan alentavana pukea ylleen kukistettujen vastustajiensa sotasaaliita – niiden persoonallisuuksia, ominaisuuksia, jopa niiden nimiä – tulla näiden demonien *alter egoiksi*, toiseksi minäksi.

Aurinkojumala on siten tässä *Honover* eli Ikuinen. Ruhtinas [eli sijais-Sana (ilmeisesti antikristus)] on Ormuzd, koska hän on ensimmäinen seitsemästä amshaspendistä [seitsemän alkuperäisen enkelin demonikopioista] (*caput angelorum*); karitsa (*hamal*), eläinradan paimen ja [z322] käärmeen vastustaja. Mutta Auringolla (Ormuzdin silmällä) on myös johtajansa, Korshid eli *mitraton*, joka on Ormuzdin läsnäolon *fravashi*, hänen Ized eli aamutähtensä. Mazdalaisilla oli kolminkertainen Aurinko... Meille tämä *Korshid-mitraton* on ensimmäinen psykopompos-henkiolennoista ja Auringon opas, maallisen härän [eli karitsan] uhraaja, jonka härän haavat käärme nuolee [tunnetussa Mithra-monumentissa].¹

Tämän maailman hallitsijoista, kosmokraattoreista puhuessaan Paavali sanoi vain, mitä kaikki alkuperäiset filosofit kymmenenä vuosisatana ennen kristillistä ajanjaksoa olivat sanoneet. Tuskin häntä kuitenkaan ymmärrettiin ja häntä tulkittiin usein tahallisesti väärin. Damaskios toistaa pakanallisten kirjoittajien opetuksia selittäessään, että

Kosmokraattoreita eli kosmisia voimia on seitsemän sarjaa ja ne ovat kahdenlaisia: korkeammat voimat, jotka on asetettu tukemaan ja ohjaamaan korkeampaa maailmaa ja alemmat voimat alemmaa maailmaa [omaamme].

Ja hän sanoo vain saman, mitä muinaiset viisaat opettivat. Jamblikhos esittää tämän opin kaikkien planeettojen ja taivaankappaleiden, jumalien ja *daimonien* (henkien) kaksinaisuudesta. Hän jakaa myös arkontit kahteen luokkaan – enemmän ja vähemmän henkiseen. Jälkimmäiset ovat enemmän yhteydessä ja verhoutuneet aineeseen, koska niillä on *muoto*, kun taas edelliset ovat ruumiittomia (*arûpa*). Mutta mitä tekemistä saatanalla ja hänen enkeleillään on kaiken tämän kanssa? Ehkä vain se, että zoroasterilainen oppi on sama kuin kristittyjen oppi, ja se, että Mithra, Ormuzd ja Ahriman ovat samoja kuin kristittyjen Isä, Poika ja Paholainen ja että siitä voidaan tehdä selko. Ja kun sanomme ”zoroasterilaiset opit”, tarkoitamme eksoteerisia opetuksia. Miten selittyvät samat yhteydet Mithran ja Ormuzdin välillä samoin kuin arkkienkeli Mikaelin ja Kristuksen välillä?

Ahura Mazda sanoo pyhälle Zarathustralle: ”Kun *loin* [emanoin] Mithran...loin hänet, että häntä kutsuttaisiin avuksi ja kunnioitettaisiin yhtä paljon kuin minua itseäni.”

¹ *Sama*, s. 42.

Välttämättömien uudistusten vuoksi zoroasterilaiset arjalaiset muuttivat devat, Intian loistavat jumalat daevoiksi eli paholaisiksi. Oli heidän karmaansa, että kristityt vuorostaan puolustavat tässä kohtaa hinduja. Nyt Ormuzdista ja [z323] Mithrasta on tullut Kristuksen ja Mikaelin paholaisia, Vapahtajan ja enkelin pimeä hahmo ja puoli. Kristillisen teologian karman päivä tulee vuorostaan. Protestantit ovat jo aloittaneet uskonnon ensimmäisen luvun, joka yrittää muuttaa roomalaiskatolisten ”seitsemän henkeä” ja sotajoukon demoneiksi ja epäjumaliksi. Jokaisella uskonnolla on karmansa, kuten on jokaisella yksilölläkin. Sen, mikä kuuluu inhimilliseen käsityspiiriin ja johtuu meidän kanssa eri mieltä olevien veljemme alennustilasta, on kerran päätyttävä. ”Toisuus on uskontoja korkeampi.”

Zoroasterilaiset, mazdalaiset ja persialaiset lainasivat käsityksensä Intiasta. Juutalaiset lainasivat enkeliteoriaansa Persiasta. Kristityt lainasivat juutalaisilta.

Tästä johtuu kristillisen teologian viimeisin tulkinta – synagogan suureksi pettymykseksi symbolinen kynttilänjalka oli pakko jakaa perittyjen vihollisten kanssa – että seitsenhaarainen kynttilänjalka edustaa Aasian seitsemää kirkkoa ja seitsemää planeettaa, jotka ovat noiden kirkkojen enkeleitä. Tästä johtuu myös vakaumus, että Mooseksen ajan juutalaiset, jotka keksivät tuon symbolin tabernaakkeliaan varten, olivat eräänlaisia saabalaisia, jotka yhdistivät planeettansa ja niiden henget samaksi ja kutsuivat niitä – kuitenkin paljon myöhemmin – Jehovahiksi. Tästä meillä on Clemens Aleksandrialaisen, Hieronymuksen ja monien muiden todistukset.

Ja Clemens mysteereihin vihittynä – joissa opetettiin monia tuhansia vuosia ennen Galileita ja Kopernikusta salaisuus aurinkokeskisestä järjestelmästä – todistaa sen selittämällä että

Näiden erilaisten symbolien avulla, jotka liittyvät (tähti-) ilmiöihin, kuvataan kaikkia luontokappaleita, jotka sitovat taivaan maahan... Kynttilänjalka edusti seitsemän valaisevan taivaankappaleen liikettä kuvaten niiden tähtikiertoa. Tuon kynttilänjalan oikealla ja vasemmalla puolella työntyi esiin kuusi haaraa, joilla kullakin oli valonlähteensä, koska Aurinko sijaiten ikään kuin kynttilänjalkana muiden planeettojen keskellä, jakaa valoa niille...¹ Mitä tulee kerubeihin, joilla on kaksitoista siipeä kahden välissä, ne esittävät meille aistillista maailmaa kahdessatoista eläinratamerkissä.²

[z324] Kuitenkin kaiken tämän todistusaineiston edessä Auringon, Kuun ja planeettojen, kaikkien osoitetaan olevan demonisia ennen Kristuksen ilmestymistä ja jumalallisia vasta sen jälkeen. Kaikki tuntevat orfisen säkeen:

¹ Huolimatta edellä olevasta, jonka uusplatonikko-luopio kirjoitti kristillisen ajan alussa, kirkko pitää kiinni tahallisesta virheestään vielä tänäkin päivänä. Avuttomana Galileita vastaan se yrittää nyt tehdä epävarmaksi koko aurinkokeskisen järjestelmän!

² *Stromateis*, V, vi.

”Se on Zeus, se on Adas, se on Aurinko, se on Bacchus.” Nämä nimet merkitsivät kaikki samaa klassisille runoilijoille ja kirjailijoille. Siten Demokritokselle ”jumaluus on vain pyöreän tulen sielu”, ja tuo tuli on Poika. Jamblikhokselle Aurinko oli ”jumalallisen järjen kuva”. Platonille se oli ”kuolematon elävä olento”. Tästä syystä Klaroksen oraakkeli kysyttäessä, kuka oli juutalaisten Jehova, vastasi: ”Se on Aurinko.” Voimme lisätä *Psalmiin* 19:5, 6, 7 sanat:

Aurinkoon hän on sijoittanut majan itselleen¹... Ja Aurinko nousee...
Taivaan äärestä se lähtee ja kaartaa taivaan toiseen ääreen, eikä mikään voi kätkeytyä sen kuumuudelta.

Jehova on siten Aurinko ja tästä syystä myös roomalaiskatolisen kirkon Kristus. Nyt tulee ymmärrettäväksi Dupuisin tuota säettä koskeva arvostelu, kuten myös abbé Foucherin toivottomuus. ”Mikään ei ole edullisempaa saabalaisuudelle, tähtienpalvonnalle, kuin tämä *Versio Vulgatan* teksti”,² hän selittää. Olivatpa englantilaisen [ja suomalaisen] raamatun sanat ja merkitys miten turmeltuneita tahansa, *Versio Vulgata* ja *Septuaginta* esittävät oikean, alkuperäisen tekstin ja viimeksi mainittu esittää: ”Aurinkoon hän sijoittaa asuntonsa.” *Vulgata* puolestaan katsoo ”kuumuuden” tulevan suoraan Jumalasta eikä yksin Auringosta, koska juuri Jumala virtaa Auringosta ja asuu siinä ja suorittaa kierron: *in sole posuit...et ipse exultavit*. Näistä seikoista huomataan, että protestantit olivat oikeassa syyttäessään Justinus Marttyyriä sanoista

Jumala on sallinut meidän palvoa Aurinkoa.

Tämä, katsomatta ontuvia selityksiä siitä, mitä todella tarkoitettiin, oli että

[z325] Jumala sallii palvottavan itseään Auringossa,³

mikä on ihan sama asia.

Edellä olevasta huomataan, että samalla kun pakanat sijoittavat Aurinkoon ja planeettoihin vain luonnon alempia voimia, Apolloa, Bacchusta, Osirista ja muita aurinkojumalia edustavia henkiä, niin sanoakseni, kristityt filosofian vihassaan omaksuivat tähtien paikat ja rajoittivat ne nyt antropomorfisen jumalan ja hänen enkeliensä käyttöön – ikivanhojen jumalien uusi muodonmuutos. Jotakin oli tehtävä muinaisten asukkaiden suhteen, joten heidät leimattiin ”demoneiksi”, jumalattomiksi paholaisiksi.

¹ Englantilaisessa [ja suomalaisessa] raamatussa on: ”Hän on tehnyt sinne (taivaasiin) majan Auringolle”, mikä on väärin eikä siinä ole mitään järkeä, kun otetaan huomioon seuraavat säkeet, sillä siellä on asioita, jotka voivat: ”kätkeytyä sen kuumuudelta” (engl. ”hid from the heat thereof”), jos viimeksi mainitun sanan on määrä tarkoittaa Aurinkoa.

² [*Mémoires de L'Académie des Inscriptions*, Vol. XXV, s. 2.]

³ *Sama*. Ks. Bergierin artikkelia ”Sabaeism”.

[WMS. 159 päättää tämän osan sanoihin:

Tämän täytyy riittää. Näin on osoitettu, että ainoa eroava kohta roomalaisen kirkon sekä vanhojen tähtienpalvojien ja jopa nykyisten hindujen ja parsien eksoterismin välillä piilee sekä pakanallisten järjestelmien että kristillisten kirkkojen, varsinkin katolisen tai paremmin sanottuna roomalaiskatolisen kirkon esittämässä täysin mielivaltaisessa tulkinnassa. Kun vertauskuvien, symbolien, allegorioiden ja usein jopa nimien on osoitettu olevan samoja kummassakin, me voimme viitata muutamiin muihin vastaavuuksiin selittääksemme ne esoterismin valossa. Okkultisteilla ei ole minkäänlaista halua loukata muiden tunteita – teosofeilla kaikkein vähiten. He vain vaativat itselleen samat oikeudet, jotka kristityt ovat monopolisoineet lähes kaksi tuhatta vuotta: samat oikeudet kaikille, keskinäistä kunnioitusta osoitetaan kaikkien muiden uskonnoille tai – samanlainen mielipiteenvapaus ja tulkintaoikeus kuin heidän vastustajillaan on. (Ks. myös *The Theosophist*, VOL. LV, loka-kuu 1933, s. 13-14).]

[z326][b318]

LUKU 36

PAKANALLINEN TÄHTIEN PALVONTA JA ASTROLOGIA

Kabiiri-jumalat ja Abrahamin isän Terahin, ”kuvien tekijän”, terafim-jumalankuvat liittyvät muinaiseen saabalaiseen palvontaan eli astrolatriaan. Khiun eli Khijun-jumala, jota juutalaiset palvoivat autiomaassa, on Saturnus ja Shiva, myöhemmin sitä kutsuttiin Jehovaksi. Astrologia oli olemassa ennen astronomiaa ja astronomus oli Egyptin korkeimman hierofantin virkanimi.¹ Eräs juutalaisen Jehovan nimistä, ”Sabaoth” eli sotajoukkojen Herra (Sebaot, Tsebaot), kuului Kaldean saabalaisille (eli tsabalaisille) ja sen kantasana on *tsaba*, joka merkitsee vaunuja, laivaa ja armeijaa. Sabaoth merkitsee siten kirjaimellisesti *laivan sotajoukkoa* eli *merivoimia*, ja opissa viitattiin taivaaseen vertauskuvallisesti ”ylempänä valtamerenä”.

Mielenkiintoisessa teoksessaan Lacour selittää, että kaikki sellaiset sanat kuin

...taivaalliset armeijat tai taivaan sotajoukot eivät merkitse pelkästään kokonaisia taivaallisia tähtikuvioita vaan myös aleimeja, joista ne ovat riippuvaisia. *Aleitsebaot* ovat tähtikuvioiden *voimia*, jotka ylläpitävät planeettojen ryhmitystä. Jahve-Tsebaot merkitsee noiden taivaankappaleiden korkeinta päällikköä,²

¹ Kun hierofantti suoritti viimeisen tutkintonsa, hän nousi pyhästä syvennyksestä, jota kutsuttiin Mannerasiksi ja hänelle annettiin kultainen *tau*, egyptiläinen risti, joka asetettiin myöhemmin hänen rinnalleen ja haudattiin hänen mukanaan.

² Lainattu de Mirvilleltä, *Des Esprits*, IV, 4. P. Lacour, *Aelohim ou les Dieux de Moïse*, II, 96.

kollektiivisesti korkeimpana ”henkien luokkana”, ei korkeinta henkeä.

Palvoessaan *veistetyissä* kuvissa vain taivaan sotajoukkoa – enkeleitä ja jumalia, joiden asuntoja planeetat olivat – saabalaiset eivät koskaan todellakaan palvoneet tähtiä. Sillä Platoniin¹ nojaten me tiedämme, että tähtien ja tähtikuvioiden joukosta vain planeetoilla oli oikeus nimeen *theoi* (jumalat), koska tuo nimi oli peräisin verbistä *θεειν*, juosta tai kiertää. Seldenus kertoo myös meille, että niitä kutsuttiin niin ikään

[z327] *θεοὶ βουλαῖοι* (jumala-neuvosmiehiksi) ja *ῥαβδοφόροι* (liktoreiksi), koska ne (planeetat) olivat läsnä Auringon konsistorissa, *solis consistorio adstantes*.²

Oppinut Cedrenus sanoo:

Valtikat, joilla seitsemän johtavaa enkeliä olivat varustetut, selittävät nämä nimet rabdoforit ja liktorit, jotka annettiin heille.³

Yksinkertaisemmin ja kansantajuisemmin ilmaistuna tämä on tietysti fetissin palvontaa. Esoteerinen astrolatria ei kuitenkaan ollut lainkaan epäjumalien palvontaa, koska ”Auringon konsistorissa” läsnä olevien ”neuvosmiesten” ja ”liktorien” nimillä ei tarkoitettu planeettoja aineellisissa kokoonpanoissaan vaan niiden sijaishallitsijoita eli ”sieluja” (henkiä). Ellei ”Isä meidän taivaassa” tai ”Pyhä” se ja se ”taivaassa” -rukous ole palvovaa avuksi-huutoa, silloin ”Meidän Isämme Merkuriuksessa” tai ”Neitsyemme Venuksessa”, ”Taivaan Kuningatar” jne. eivät myöskään ole sitä. Sillä kyseessä on aivan sama asia eikä nimi muuta mitenkään tekoa. Sana ”taivaassa”, jota käytetään kristittyjen rukouksissa, ei voi merkitä mitään abstraktia. Asumuksen – oli se sitten jumalien, enkelien tai pyhimysten (kaikkien näiden ollessa antropomorfisia yksilöllisyyksiä ja olentoja) – on ehdottomasti merkittävä paikkaa, jotakin määrättyä kohtaa ”taivaassa”. Tästä syystä on palvontaa ajatellen täysin merkityksetöntä, pidetäänkö tuota kohtaa ”taivaana” yleensä, sen merkityksessä ei missään erityisesti, vai onko se Auringossa, Kuussa tai Jupiterissa.

Se väite on turha, että

Taivaassa oli kaksi jumaluutta ja kaksi erillistä hierarkiaa eli *tsabaa* sekä muinaisessa maailmassa että nykyisenä aikanammekin...toinen on elävä Jumala ja hänen sotajoukkonsa ja toinen *saatana*, Lucifer neuvosmiehineen ja liktoreineen eli *langenneine* enkeleineen.

Vastaväittäjämme sanovat, että Platon kaikkine muinaisaikalaisineen palvoi juuri jälkimmäistä, ja kaksi kolmasosaa ihmiskunnasta palvoo sitä tänäkin

¹ *Kratylos*, 397d.

² *De Diis Syriis*, johd., iii, kuten de Mirville lainannut, main. teos, s. 6.

³ De Mirville, *sama*, s. 7.

päivänä. ”Vaikeutena on tietää, miten osata erottaa nämä kaksi toisistaan.”

[z328] Protestanttiset kristityt eivät ole onnistuneet löytämään yhtään mainintaa enkeleistä *Pentateukista*, joten voimme jättää heidät syrjään. Roomalaiskatolilaiset ja kabbalistit löytävät sellaisen maininnan; edelliset siksi että he ovat hyväksyneet juutalaisten angelologian aavistamatta, että ”tsabalaiset sotajoukot” olivat pakanamaiden siirtolaisia ja uudisasukkaita Juudean alueella; jälkimmäiset siksi, että he hyväksyivät pääosan salaisesta opista pitäen ytimen itsellään ja jättäen kuoret ajattelemattomille.

Cornelius a Lapide osoittaa ja todistaa *tsaba*-sanankäytön merkityksen *1. Moosoksen kirjassa*, 2:1, ja hän tekee sen aivan oikein, saaden luultavasti apua oppineilta kabbalisteilta. Protestanttien kanta on varmasti väärä, sillä enkelit mainitaan *Pentateukissa* sanalla *tsaba*, joka merkitsee enkelien ”sotajoukot”. *Versio Vulgatassa* sana on käännetty sanaksi *ornatus*, joka merkitsee ”tähtiarmeijaa”, myös taivaan ornamenttia – kabbalistisesti. Protestanttisen kirkon raamatuntutkijat ja *oppineet* materialistien keskuudessa, jotka eivät voineet löytää Moosoksen mainitsemia ”enkeleitä”, ovat siten tehneet vakavan virheen. Sillä säe kuuluu:

Näin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa,¹

joukkojen merkityksessä ”tähtien ja enkelien armeijaa”, tähtien ja enkelien tarkoittaessa samaa, siltä tuntuu, kirkon fraseologiassa. Lainaamme Cornelius a Lapidea tämän asiantuntijana. Hän sanoo että

Tsaba ei merkitse *toista* tai *toista* vaan ”*toista ja toista*” eli molempia, *siderum ac angelorum*.

Jos roomalaiskatoliset ovat oikeassa tässä kohtaa, niin ovat myös okkultistit väittäessään, että Rooman kirkossa palvotut enkelit eivät ole mitään muita kuin heidän ”seitsemän planeettaansa”, buddhalaisen esoteerisen filosofian dhyâni-chohaneja eli kumâroita, ”Brahmân järkisyntyisiä poikia”, jotka tunnetaan sukunimellä Vaidhâtra. Samuus kumâroiden, rakentajien eli kosmisten dhyâni-chohanien ja tähtien seitsemän enkelin välillä [z329] havaitaan ilman ainuttakaan heikkoa kohtaa, jos tutkitaan niiden jokaisen elämäkertoja ja erityisesti niiden päälliköiden, Sanat-kumârien (Sanat-Sujâta) ja arkkienkeli Mikaelin, ominaispiirteitä. Samoin kuin kabirim (planeetat), edellä mainittujen nimi kaldean kielellä, ne kaikki olivat ”*jumalallisia* voimia”. Fürst sanoo, että nimeä kabiiri käytettiin merkitsemään קַדְשִׁים [Tsaddikia], tarkoittaen Isä Sadikia, Kainin eli Jupiterin eli myös Jehovan seitsemää poikaa. Kumâroita on seitsemän, neljä eksoteerista ja kolme salaista. Viimeksi mainittujen nimet ovat löydettävissä Gaudapâdâchâryan *Sânkhya-Bhâshyasta*.² Ne ovat kaikki

¹ *1. Moos.* 2:1. [Suomalaisessa raamatussa sanotaan: ”ja kaikki mitä niissä on” (alkutekstissä on: ”ve-kol-tseba’am”). – Suom. toim.]

² Kolme salaista nimeä ovat Sana, Sanat-Sujâta ja Kapila, kun taas neljää eksoteerista jumalaa kutsutaan nimillä Sanat-Kumâra, Sanandana, Sanaka ja Sanâtana.

”koskemattomia jumalia”, jotka pysyvät ikuisesti puhtaina ja viattomina ja kieltäytyvät luomasta jälkeläisiä. Alkuperäisessä aspektissaan nämä seitsemän arjalaista Jumalan ”järkisyntyistä poikaa” eivät ole planeettojen sijaishallitsijoita, vaan asuvat kaukana planeettojen seudun tuolla puolen. Mutta sama mystinen siirtäminen yhdestä arvosta tai asemasta toiseen havaitaan kristillisessä enkelijärjestelmässä. ”Läsnäolon seitsemän henkeä” palvelee ikuisesti Jumalaa, ja kuitenkin huomaamme, että niillä on samat Mikaelin, Gabrielin, Rafaelin jne. nimet kuin ”tähtien sijaishallitsijoilla” eli seitsemää planeettaa elähdyttävillä jumaluuksilla. Haluamme vain sanoa, että arkkienkeli Mikaelia kutsutaan ”voittamattomaksi koskemattomaksi (naimattomaksi) taistelijaksi”, koska hän kieltäytyi luomasta,¹ mikä yhdistää hänet sekä Sanat Sujataan että kumaraan, joka on sodan jumala.

Edellä oleva on todistettava muutamain lainauksin. Kommentoidessaan Johanneksen ”Seitsemää kultaista kynttilänjalkaa” Cornelius a Lapide sanoo:

Nämä seitsemän valoa merkitsevät kynttilänjalan seitsemää haaraa, jotka kuvasivat seitsemää [pää-] planeettaa Mooseksen ja Salomon temppeleissä... eli paremminkin ne koskevat seitsemää tärkeintä henkeä, jotka oli valtuutettu valvomaan ihmisten pelastusta ja kirkkoja.²

[z330] Hieronymus sanoo:

Kynttilänjalka seitsemine haaroineen kuvasi todellakin maailmaa ja sen planeettoja.³

Suuri roomalaiskatolinen tohtori Tuomas Akvinolainen kirjoittaa:

En muista koskaan nähneeni pyhimysten tai filosofien teoksissa sen kieltämistä, että planeettoja ohjaisivat henkiset olennot... Mielestäni voidaan todistaa vakuuttavasti, että taivaankappaleita ohjaa joku intelligenssi, joko suoraan Jumala tai enkelien toimiessa välittäjinä. Mutta viimeksi mainittu mielipide näyttää ehdottomasti sopivan paremmin sen mukaan, mitä Dionysios väittää, että kaikkea maan päällä yleensä hallitsee Jumala välittäjien kautta.⁴

¹ Toista kumaraa, ”sodan jumalaa” kutsutaan hindujen järjestelmässä ”ikuisesti naimattomaksi – ”koskemattomaksi soturiksi”. Hän on arjalaisten Mikael.

² *Comm. on the Apocalypse*, iv, de Mirville lainannut, *Des Esprits*, IV, 28.

³ *Stromateis*, V, vi.

⁴ St. Thomas Aquinas, *Summa*. Esitämme alkuperäisen tekstin: ”Coelestia corpora moveri a spiritali creatura, a *nemine* Sanctorum vel philosophorum, negatum, legisse nemini. (Opusc. X, art. iii)... Mihi autem videtur, quod *Demonstrative* probari posset, quod ab aliquo intellectu corpora coelestia moveantur, vel a Deo immediate, vel a mediantibus angelis. Sed quod mediantibus angelis ea moveat, congruit rerum ordine, quem Dionysius infallibilem asserit, ut inferiora a Deo per media secundum cursum communem administrentur.” (Opusc. II, art. II.) Ja jos on niin, eikä Jumala *koskaan* puutu kerran ainiaksiasettuihin luonnon lakeihin jättäen

Lukija palauttakoon mieleensä, mitä pakanat sanovat tästä. Kaikki klassiset kirjailivat ja filosofit, jotka ovat käsitelleet aihetta, toistavat Hermes Trismegistoksen tavoin, että seitsemän johtajaa – planeetat Aurinko mukaan luettuna – olivat tuntemattoman kaikkeuden kumppaneita eli avustajia. Tuntematonta kaikkeutta edusti demiurgi, jonka tehtävänä oli kosmoksen – planeetaarisen maailmamme – pitäminen seitsemän kehän sisällä. Plutarkhos sanoo niiden vastaavan ”taivaallisten maailmojen kehää”. Dionysios Traakialainen ja oppinut Clemens Aleksandrialainen kertovat sitä paitsi, että johtajat esitetään Egyptin temppeleissä salaperäisten pyörien tai pallojen muotoisina aina liikkeessä, mikä sai vihityt vakuuttumaan, että ikuisen liikkeen ongelma [z331] oli ratkaistu taivaallisten pyörien avulla vihkimystemppeleiden kaikkein pyhimmässä osassa.¹ Tämä Hermeksen oppi oli sama kuin Pythagoraan ja ennen häntä Orfeuksen oppi. Proklos kutsuu sitä Jumalan antamaksi opiksi. Jamblikhos puhuu siitä mitä kunnioittavimmin. Filostratos kertoo lukijoilleen, että babylonialaisen taivaan koko tähtihovia kuvattiin temppeleissä

Safiirista tehdyillä palloilla, jotka kannattivat niitä vastaavien jumalien kultaisia kuvia.

Persian temppelet olivat erityisen kuuluisia tällaisista kuvista. Mikäli Cedrenukseen voidaan uskoa

Saapuessaan Bazacumin kaupunkiin keisari Herakleios oli ihastuksen ja ihmettelyn vallassa valtavan koneen edessä. Se oli rakennettu kuningas

ne hallintomiehilleen, miksi pitäisi sen, että ”pakanat” kutsuvat niitä jumaliksi, leimata se epäjumalien palvonnaksi?

¹ Eräessä Des Mousseaux’n demonologiaa koskevassa teoksessa (*La Magie au XIXe me Siecle*, Paris, 1860 & 64) esitetään seuraava abbé Huc’in kertomus ja tekijä vakuuttaa kuulleensa sen yhä uudelleen apotilta itseltään. Eräessä Tiibetin lamalaisluostarissa lähetyssaarnaaja huomasi seuraavaa:

”Taulu on tehty pelkälle kankaalle eikä siihen ole asennettu minkäänlaisia mekaanisia apulaitteita, kuten jokainen luostarissa kävijä voi tutkia ja todeta vapaasti. Kuva esittää kuutamomaisemaa, mutta Kuu ei pysy liikkumattomana ja paikallaan vaan aivan päinvastoin. Abbén mukaan näet vaikutti siltä kuin itse Kuu tai ainakin sen ilmetty kaksoiskappale valaisi kuvaa. Kiertolaisemme jokainen vaihe, asento ja liike toistuvat täsmälleen tarkasti tässä pyhässä kuvassa olevan Kuun liikkeessä ja etenemisessä. Maalauksessa voidaan nähdä tämän taivaankappaleen kulkevan sirppinä tai kokonaisena, hohtavan kirkkaana tai joutuvan pilvien taakse, nousevan tai laskevan vastaten mitä ihmeteltävimmällä tavalla todellista Kuuta. Se on sanalla sanoen mitä tarkin ja loistavin jäljennös yön kalpeasta kuningattaresta, jota niin monet ihmiset ovat palvoneet menneinä aikoina.” Tiedämme monista luotettavista lähteistä ja lukuisten silminnäkijöiden vakuutuksista, että näitä ”koneita” – ne eivät ole kangasmaalauksia – on olemassa Tiibetissä tietyissä temppeleissä. Samoin niissä on ”tähtipyöriä”, jotka kuvaavat planeettoja, ja niitä pidettiin samoista syistä – astrologisista ja maagisista. Hucin esitys käännettiin Des Mousseaux’n teoksesta *Hunnuttomaan Isikseen*, Tiede osa 2, s. 206.

Khosraulle. Kone esitti yötaivasta ja planeettoja kaikkine niiden kiertämisineen ja niitä hallitsevia enkeleitä.¹

[z332] Juuri tällaisista ”palloista” Pythagoras opiskeli astronomiaa temppeleiden salaisimmissa osissa, jonne hän oli päässyt. Ja juuri siellä hänen vihkimyksensä aikana noiden pallojen – ”mystisten pallojen”, kuten Clemens ja Dionysios niitä kutsuivat, ja Plutarkhos kutsui niitä ”maailmapyöriksi” – ikuinen pyöriminen osoitti hänelle totuuden siitä, mitä hänelle oli ilmaistu, nimittäin aurinkokeskisen järjestelmän, joka oli temppeleiden sisimpien osien suuri salaisuus. Kaikki nykyisen astronomian keksinnöt samoin kuin kaikki salaisuudet, jotka sille voidaan paljastaa tulevaisuudessa, sisältyivät vanhan Intian ja Egyptin temppeleiden vihkimyshalleihin ja salaisiin observatorioihin. Kaldealaiset suorittivat niissä laskelmansa paljastamatta tietämättömälle maailmalle enempää kuin se oli valmis vastaanottamaan.

Meille voidaan epäilemättä sanoa, että muinaiset kansat eivät tunteneet Uranusta ja että heidän oli pakko lukea Aurinko planeettoihin kuuluvaksi ja pitää sitä niiden johtajana. Miten sen voi tietää? Uranus on nykyajalla annettu *nimi*. Mutta yksi asia on varma: muinaisilla kansoilla oli planeetta, ”mysteeriplaneetta”, jota he eivät koskaan maininneet ja jonka kanssa vain korkein astronomus, hierofantti, saattoi ”jutella”. Mutta tämä seitsemäs planeetta ei ollut Aurinko, vaan salainen jumalallinen hierofantti, jolla sanottiin olevan kruunu ja jonka pyörään sisältyi ”seitsemänkymmentäseitsemän pienempää pyörää”. Hinduisten ikivanhassa salaisessa järjestelmässä Aurinko on näkyvä logos, ”Sûrya”. Sen yläpuolella on toinen, jumalallinen eli taivaallinen ihminen – joka luotuaan aineellisen maailmanjärjestelmän, näkymättömän maailmankaikkeuden eli makrokosmoksen esikuvan mukaan, johti mysteerien aikana taivaallista *Râsa-mandalaa*, jolloin sen sanottiin:

Antavan oikealla jalallaan *Tyamille* eli Bhûmille (maalle) sysäyksen, joka sai sen kiertämään kaksinkertaisella kierrolla.

Toisaalta, mitä Hermes sanoo? Selittäessään egyptiläistä kosmologiaa hän huudahtaa:

Kuuntele, oi poikani... Voima on myös muodostanut *seitsemän toimijaa*, joiden kehiin sisältyy aineellinen maailma ja joiden toimintaa kutsutaan kohtaloksi... Kun kaikki tuli ihmisen alaiseksi, seitsemän tahtoen edistää inhimillistä älyä ilmoitti hänelle niiden voimat. Mutta niin pian kuin ihminen tunsi niiden todellisen olemuksen ja oman luonteensa, hän halusi tunkeutua kehien sisään ja toiselle puolelle ja siten murtaa niiden

¹ Cedrenus, s. 338. [De Mirville, *main. teos*, IV, 7.] Tuollaisia koneita valmistettuina joko *kellokoneiston tai maagisen* voiman avulla – kokonaisia taivaankansia kiertävien planeettoineen – löytyi pyhätöistä ja joitakin on tänäkin päivänä Japanissa eräässä vanhan Mikadoksen salaisessa maanalaisessa temppeleissä samoin kuin kahdessa muussa paikassa.

piirin kaappaamalla vallan siltä, joka hallitsee itse tulta [Aurinkoa]. [z333] Sen jälkeen ryöstettyään *Auringon* pyhän tullen *pyöristä yhden* hän joutui orjuuteen.¹

Tässä *ei* tarkoiteta Prometheusta. Prometheus on koko ihmiskunnan symboli ja personoituma erääseen tapahtumaan nähden, joka sattui sen niin sanotun lapsuuden aikana – ”tulella kastaminen” – joka on mysteeri Prometheuksen suuressa mysteerissä ja joka voidaan tällä hetkellä mainita vain laajassa yleisessä merkityksessään. Syystä, että inhimillinen äly on kasvanut tavottomasti ja viides periaate (manas) on aikamme kehittänyt ihmisessä, sen nopea eteneminen on lamaannuttanut henkisen käsityskyvyn. Äly elää yleensä viisauden kustannuksella, ja ihmiskunta on nykyisessä tilassaan täysin valmistautumaton ymmärtämään kauheaa näytelmää inhimillisestä tottelemattomuudesta luonnon lakia kohtaan ja myöhempää lankeamista sen seurauksena. Siihen voidaan vain vihjata sopivan tullen.

[z334][b324]

LUKU 37

TÄHTIEN SIELUT – UNIVERSAALINEN HELIOLATRIA

Osoittaaksemme, etteivät muinaiset kansat ole koskaan ”sekoittaneet tähtiä jumaliin” tai enkeleitä ja Aurinkoa korkeimpiin jumaliin ja Jumalaan, vaan ovat palvoneet vain kaiken henkeä ja kunnioittaneet pienempiä jumalia, joiden oletettiin asuvan Auringossa ja planeetoissa – meidän on näytettävä näiden kahden palvontamuodon välinen ero. Saturnusta, ”jumalien isää”, ei saa sekoittaa hänen kaimaansa – samannimiseen planeettaan kahdeksine kuineen ja kolmine renkaineen. Nämä kaksi – vaikka ne ovat eräässä mielessä sama, kuten ovat esim. fyysinen ihminen ja hänen sielunsa – on erotettava palvonnasta kyseen ollen. Tämä on tehtävä sitäkin huolellisemmin seitsemän planeetan ja niiden henkien kohdalla, koska salaisissa opetuksissa pidetään koko universumin muodostamista niiden aikaansaamana. Sama ero on osoitettava lisäksi Suuren Karhun tähtien, Rikshan ja Chitra-Shikhandinin, ”loistavaharjaisen”, ja rishien – kuolevaisten viisaiden, jotka ilmestyivät maan päälle satya yugan aikana – välillä. Jos nämä kaikki on liitetty niin läheisesti kaikkien aikojen näkijöihin – raamatun näkijät mukaan luettuina – siihen on täytyntä olla jokin syy. Eikä tarvitse mennä edes niin kauas kuin ”taikauskon” ja ”epätieteellisten kuvitelmien” aikoihin, kun jo meidän aikakaudellamme on suuria miehiä, jotka ovat samaa mieltä. Tiedetään hyvin, että Kepler, korkea astronomi, samoin kuin monet muut suuret ihmiset, jotka uskoivat, että taivaankappaleet hallitsivat suosiollisesti tai epäsuopeasti ihmisten ja kansojen kohtaloita, uskoivat sitä paitsi täysin siihen, että kaikilla taivaankappaleilla, jopa maapallollammekin, on elävä ja ajatteleva sielu.

¹ Champollion-Figeac, *Égypte moderne*, s. 42. Vrt. de Mirville, *main. teos*, IV, s. 11.

Le Couturier'n mielipide on huomionarvoinen:

Olemme liian halukkaita arvostelemaan ankarasti kaikkea, mikä koskee astrologiaa ja sen käsitteitä. Kuitenkin tuollaisen arvostelun olisi oltava pätevää, ettei osoitettaisi umpimähkään, mitä nuo käsitteet ovat. Ja kun löydämme arvostelemiemme ihmisten joukosta sellaisia nimiä kuin Regiomontanus, Tyko Brahe, Kepler jne., meidän on syytä olla varovaisia. Kepler oli ammatiltaan astrologi ja hänestä tuli sen seurauksena astronomi. Hän ansaitsi toimeentulonsa genetliologisilla¹ kuvilla, jotka osoittaen taivaiden aseman yksilöiden syntymähetkellä olivat väline, johon jokainen horoskoopin laatija [z335] turvautui. Tuo suuri mies uskoi astrologian periaatteisiin hyväksymättä kaikkia sen typeriä seurauksia.²

Kirkko julistaa kuitenkin astrologian syntiseksi tieteeksi ja kieltää sen ja okkultismin. Silti on hyvin kyseenalaista, voidaanko mystinen ”tähtien palvonta” vaihtaa naurulla niin helposti kuin ihmiset kuvittelevat – ainakaan kristittyjen taholta. Enkelien, kerubien ja planetaaristen arkkienkelien joukot ovat samoja kuin pakanoiden pienemmät jumalat. Mitä tulee heidän ”suuriin jumaliinsa”, jos on osoitettu – jopa pakanallisten astrologien vihamiehet myöntävät sen – että pakanat ovat pitäneet Marsia yksinkertaisesti ainoan korkeimman persoonattoman jumaluuden personoituna voimana, Merkuriuksen esittäessä sen kaikkitietävyyttä, Jupiterin sen kaikkivaltiutta jne., silloin pakanoiden ”taikauskosta” on todella tullut sivistyneiden kansojen massojen ”uskonto”. Sillä viimeksi mainittujen Jehova on synteesi seitsemästä elohimista, se on kaikkien noiden ominaisuuksien ja voimien ikuinen keskus, aleimien Alei ja adonimien Adonai. Ja jos he kutsuvat nyt Marsia Mikaeliksi, ”Jumalan voimaksi”, Merkuriusta Gabrieliksi, ”Herran kaikkitietävyydeksi ja rohkeudeksi” ja Rafaelia ”Jumalan siunaavaksi ja parantavaksi voimaksi”, kyseessä on vain nimien muutos, naamioiden takana olevien hahmojen pysyessä samoina.

[Eikä pakanoita pidä halveksittaman siitä, että he omaksuivat planeettojensa nimet ja numerot viikonpäiviensä nimiksi (arabit kutsuvat viikkoaan tsabaksi tänäkin päivänä) – koska tuskin 200 vuotta sitten ausburgilaiset jesuiitat ilmaisivat äänekkäästi haluavansa tehdä samoin.³

¹ Genetliologiassa lasketaan syntymäpäivän taivaankappaleiden asemia. – Suom. toim.

² *Musée des Sciences*, s. 230.

³ Tätä hurskasta ja outoa yritystä arvosteli ankarasti joitakin vuosia sitten ranskalainen astronomi Camille Flammarion. Hänen mukaansa kaksi ausburgilaista jesuiittaa, Schiller ja Bayer, tahtoivat kovasti muuttaa tähtitaivaan koko saabalaisen sotajoukon nimet ja palvoa niitä nytemmin kristillisten nimien muodossa. Tuomittuaan *epäjumalaa palvovia* Auringon palvojia yli 15 vuosisadan ajan kirkko ehdottaa nyt vakavasti jatkavansa auringonpalvontaa – kirjaimellisesti, tällä kertaa – koska heidän ideansa oli korvata pakanalliset myytit raamatullisilla ja (heidän mielestään) todellisilla merkkihenkilöillä. He olisivat kutsuneet Aurinkoa Kristukseksi, Kuuta Neitsyt

[z336] Mutta koska heidän kirkolleen oli vaarallista, tämän luvun liitteessä A mainituista syistä, kutsua niitä niiden ”seitsemän hengen” nimillä, he ehdottivat suunnitelmaa, joka esitetään [tämän WMS-jakson viimeisessä kappaleessa]. Kuitenkin he uskoivat näihin ”seitsemään henkeen” ja välittämättä siitä, että ne olivat samoja jumalia kuin saabalaisten palvomat. He pitivät niitä Jumalan *edustajien* voimina, hänen ominaisuuksinaan, jotka hän oli luonut ilmetäkseen niiden kautta. Tästä syystä Hänen Pyhyytensä tai kukaan Rooman uskollisista pojista ei saisi julistaa pannaan ketään astrologia tai okkultistia. Jokainen roomalaiskatolilainen näet myöntää, että *läsnäolon seitsemää henkeä vastaa sama määrä planeettoja, eläviä entiteettejä, joita kutsutaan arkkienkeleiksi, joilla on oikeus nimiin ”tähtihenki” (Esprits-Etoiles), Anges des Planetes ja Anges des Astres (Des Esprits, Vol. III, s. 335 ja seur.)*. Näin sitäkin vähemmän, koska paavi Pius V (pyhimys) kirjoitti Espanjalle osoitetussa bullassa, kun sille myönnettiin lupa *tähtien palvontaan*, seuraavaa: ”Kukaan ei voi koskaan ylentää liiaksi maailmojen SEITSEMÄÄ JOHTAJAA, joita edustaa SEITSEMÄN PLANEETTAA... Tätä vuosisataa (1500-lukua) lohduttaa nähdä kuinka jumalan armosta SEITSEMÄN LIEKEHTIVÄN (*ardentes*) *valon* ja niiden SEITSEMÄN TÄHDEN (*astres*) *palvonta* (kultti) saa takaisin kaiken loistonsa kristillisessä yhteisössä!”

Edellä oleva on sanatarkka käännös de Mirvillen teoksesta *Pneumatologie des Esprits* (Vol. II, s. 357-358) eikä sen vuoksi mikään herjaus.

[z337] Samalla vuosisadalla – nimittäin v. 1561 – erityinen ja etuoikeutettu temppele ”tähtihekien” palvontaa varten, Enkelien Pyhän Marian kirkko, rakennettiin Roomaan. Paavali IV oli antanut tehtävän toteutettavaksi Michelangelolle v. 1558, ”Pyhän kaupungin” yli levinneen RIIVAJAISEN *kauhean epidemian jälkeen*. Kolme vuotta myöhemmin roomalaisilla oli seitsemän planeetan *Birs Nimrudinsa*, joiden hallitsijat tunnetaan ”Herran seitsemänä silmänä, jotka tarkkaavat kaikkea maata” (*Sak. 4:10*). Ne ovat ehdottomasti kynttilänjalan seitsemän haaraa, pyhätön seitsemän lamppua, jotka Dionysios Areiopagilainen esittää sijoitettuna yliaineellisen kolminaisuuden halliin – *collocatos vestibulo supersubstantialis Trinitatis (De divinis Nom., V)*.

Mariaksi, *Saturnusta* Aadamiksi, *Jupiteria* Moosekseksi, Marsia Joosuaksi, Venusta Johannes Kastajaksi ja Merkuriusta Eliaaksi. Ja varsin oikeita sijaisia ne ovatkin, osoittaen katolisen kirkon suurta perehtyneisyyttä muinaiseen pakanalliseen ja kabbalistiseen oppiin ja sen valmiutta ehkä ainakin tunnustaa lähde, mistä heidän omat myyttinsä tulivat. Sillä eikö kuningas Messias ole Aurinko, auringonpalvojien demiurgi erinimisenä? Eikö hän ole egyptiläinen Osiris ja kreikkalainen Apollo? Ja mikä olisi sopivampi nimi kuin Neitsyt Maria pakanalliselle Diana Astartelle, ”taivaan kuningattarelle”, jota vastaan Jeremia tyhjensi koko kiroussanavaraston? Sellainen omaksuminen olisi ollut historiallisesti samoin kuin uskonnollisesti oikea. ”Kaksi suurta taulua valmistettiin”, sanoo Flammarion (yhdessä *La Naturen* numerossa) ja taivailla esiintyivät paavit, pyhimykset, marttyyrit ja *Vanhan* ja *Uuden testamentin* henkilöt täydentäen tämän kristillisen saabalaisuuden. Loyolan oppilaat tekivät kaikkensa tämän suunnitelman onnistumiseksi.

Ja kun kaikki taivaan valtakunnassa esiintyvät mysteerit kolminaisuudesta koristeluun täytyy toistaa kirkossa – ”kuten ylhäällä, niin alhaalla”, sanoo Hermes –, ”pyhittää Rooma näille hengille hienoimmat basilikakirkkonsa, ja suvereenit paavit kunnioittavat uhraamalla temppeleissään tiettyinä päivinä, ympärillään seitsenhaaraiset kynttilänjalat ja seitsemän akoluuttia (avustavaa pappia), jotka löydämme myös kaikista pakanallisista kulteista” – selittää de Mirville (*Des Esprits*, II, 328).¹

Dalai-laman hiipassa on seitsemän kohojuovaa seitsemän pää-dhyâni-Buddhan kunniaksi. Egyptiläisten hautajaisrituaaleissa kuollut pannaan huudahtamaan:

Terve teille, oi ruhtinaat, jotka olette Osiriksen seurassa... Osoittakaa minulle suosiota, että voisin päästä synneistäni, kuten olette tehneet seitsemälle hengelle, jotka seuraavat Herraansa.²

Brahmân päätä koristaa seitsemän sädettä, ja häntä seuraa seitsemän rishiä seitsemässä svargassa. Kiinalla on seitsemän pagodaansa; kreikkalaisilla oli seitsemän kyklooppiansa, seitsemän demiurgia ja mysteerijumalaa, seitsemän kabiiria, joiden pää oli Jupiter-Saturnus, ja juutalaisilla Jehova. Nyt viimeksi mainitusta jumaluudesta on tullut kaiken pää, korkein ja ainoa [z338] Jumala, ja Mikael on ottanut hänen vanhan paikkansa. Hän on ”sotajoukon (*tsaba*) pää”, ”Herran armeijan arkkistrategi”, ”paholaisen voittaja” – *Victor diaboli* – ja ”pyhän sotaväen arkkisatraappi”, se joka löi ”suuren lohikäärmeen” kuoliaaksi. Kun astrologialla ja symboliikalla ei valitettavasti ollut mitään syytä verhota vanhoja asioita uusilla naamioilla, ne ovat säilyttäneet Mikaelin todellisen nimen – ”se oli Jehova” – Mikaelin ollessa Herran kasvojen enkeli,³ ”planeettojen suojelija” ja Jumalan elävä kuva. Hän edustaa maan päällä vierailevaa jumaluutta, sillä kuten hepreaksi ilmaistaan hyvin, hän on yksi מִיכָאֵל [Mikael], joka on melkein kuin Jumala. Juuri hän karkotti käärmeen.⁴

[”Mikael” – huudahtaa de Mirville hurskaassa hurmion puuskassaan – ”Mi-ka-el...on enkelikunnan loistavin tähti...KRISTUS–AURINGON suojelija ja puolustaja, niin lähellä Mestariaan, että useat kerettiläiset, mm. Calvin, ovat täysin sekoittaneet hänet häneen” (tuohon Mestariin eli Kristukseen).⁵ Samalla, herjaten nabatealaisten Jumalaa, Saturnusta, hän kutsuu häntä nimellä *Le Dieu Mauvais*, ”paha”, ilkeä jumala eli Saatana... (WMS, 179.)]

Mikael ollen planeetta Saturnuksen hallitsija on – *Saturnus*.⁶ Hänen mys-

¹ [Hakasulkeissa oleva osa kuuluu WMS:ään, 173-179.]

² Kääntänyt varakreivi de Rougemont. Ks. *Les Annales de Philosophie Chrétienne*, 7. vuosi, 1861.

³ Jes. 63:9. [Suom. ”Hänen kasvojensa kirkastus”.]

⁴ *Johanneksen ilmestys*, luku 12: ”Taivaassa syntyi sota. Mikael ja hänen enkelinsä kävivät taisteluun lohikäärmettä vastaan” jne. (7) ja suuri lohikäärme karkotettiin (9).

⁵ Ks. *Pneumatologie des Esprits*, II, 353.

⁶ Hän on myös Auringon, Jupiterin ja jopa Venuksen elähdyttävä henki.

teerinimensä on Sabbatiel, koska hän hallitsee juutalaista sapattia, kuten myös astrologista lauantaita. Kerran tunnistettuna paholaisen kristillinen voittaja maineineen on yhä suuremmassa vaarassa tulla enemmän tunnistetuksi. Raamatun enkeleitä kutsutaan malakheiksi (malakhim), sanansaattajiksi Jumalan (tai mieluummin *jumalien*) ja ihmisten välillä. Hepreaksi מַלְאָכִים, Malakh, on myös ”kuningas”. Malekh eli Melekh oli myös Molokh eli jälleen Saturnus, Egyptin Geb, jolle pyhitettiin *Dies Saturni* eli sapatti. Saabalaiset erottivat planeetta Saturnuksen sen jumalasta paljon useammin kuin [z339] roomalaiskatolilaiset erottavat enkelinsä tähdistään, ja kabbalistit tekevät arkkienkeli Mikaelista magian seitsemännen työn suojelijan.

Teologisessa symboliikassa... Jupiter [Aurinko] on nouseva ja säteilevä Vapahtaja, ja Saturnus on Isä Jumala eli Mooseksen Jehova,¹

sanoo Éliphas Lévi, jonka *pitäisi* tietää. Kun Jehova ja Vapahtaja, Saturnus ja Jupiter ovat siis sama ja kun Mikaelia kutsutaan Jumalan eläväksi kuvaksi, tuntuu todella olevan vaarallista kirkolle kutsua Saturnusta Saatanaksi – *le dieu mauvais*. Rooma pärjää kuitenkin hyvin viisastelussa ja se pääsee tästä eroon, kuten se pääsee kaikesta muustakin samastuksesta loistokkaasti ja täydeksi tyydytyksekseen. Kuitenkin kaikki sen opit ja rituaalit näyttävät samoilta kuin niin monet lehdet, jotka on repäisty okkultismin historiasta ja sitten vääristelty.

[...Ja jos meille kerrotaan, että ”tähti-” eli enkelipalvontaa esiintyi Roomassa vanhoina aikoina, 1500-luvulla, ja kirkko lakkautti sen – me sanomme, että ei suinkaan, ja voimme todistaa väitteemme. Viittaamme vuoteen 1862, tuskin kahdenkymmenen vuoden päähän. Koko roomalaiskatolinen maailma yritti tuolloin hyvin tarmokkaasti, kuten esimerkiksi Roomassa, palauttaa ”tähti- ja enkelipalvonnan”. Lukuisat mahtavat seurukset, joita muodostettiin Italiassa, Baijerissa ja kaikkialla Saksassa uskonnollisten toimitusten palauttamiseksi roomalaiskatoliseen Eurooppaan (kabiirilaisten ja kabbalististen) seitsemän henkiplaneettamme kunniaksi, ovat kaikkien tiedossa eivätkä tarvitse vahvistusta. (WMS, 183.)]... Ainakin yksi roomalaiskatolinen kirjoittaja myöntää nykyisin äärimmäisen ohuen väliseinän erottavan kabbalistisen ja kaldealaisen teogonian roomalaiskatolisesta angelologiasta ja teodikeasta. Voi tuskin uskoa silmiään löytäessään seuraavan (kursivoimiimme kohtiin on syytä tutustua erityisen huolellisesti):

Pyhien kirjojemme eräs luonteenomaisin piirre on se *harkittu varovaisuus, jota on käytetty mysteerien ilmaisemisessa, silloin kun ne ovat olleet vähemmän hyödyllisiä välittömästi pelastukselle...* Siten myriadien juuri mainittujen [z340] enkelimäisten olentojen² ja kaikkien näiden harkitun

¹ *Dogme et Rituel*, ii, 116.

² Jos ne luetellaan, niiden todetaan olevan hindulaisia deva-”luokkia” ja -kuoroja sekä esoteerisen buddhismien dhyāni-chohaneja.

alkeellisten jakojen takana on varmasti monia muita, joiden nimiä emme ole vielä saaneet.¹ Johannes Krysostomos sanoo loistavasti: ”Sillä epäilemättä (*sine dubio*) on monia *voimia* [taivaallisia olentoja], joiden luokkia emme kuitenkaan tunne juuri ollenkaan... Yhdeksän luokkaa eivät mitenkään ole ainoat asukkaat taivaassa, missä, päinvastoin, on löydettävissä lukemattomia joukkoja äärettömän monenlaisia asukkaita ja joista on mahdoton esittää minkäänlaista ajatusta inhimillisellä kielellä... Paavali, joka oli oppinut niiden nimet, paljastaa meille niiden olemassaolon.” (*De Incomprehensibili Natura Dei*, IV.)...

Siten olisi suuri erehdys nähdä pelkästään virheitä kristittyjen apostolin ankarasti kohtelemien kabbalistien ja gnostikkojen angelologiassa, sillä hänen kunnioitusta herättävä arvostelunsa ulottui vain heidän liioitteluihinsa ja virheellisiin tulkintoihinsa ja lisäksi siihen, että he käyttivät noita jaloja arvonimiä demonisten anastajien² surkeista persoonista. Usein mikään ei muistuta toinen toistaan niin kuin tuomarien ja tuomittujen [pyhimysten ja okkultistien] kieli. Tähän kaksinaiseen tutkimukseen [uskosta ja uskontunnuksesta] on tunkeuduttava syvälle ja mikä on vielä parempi, luotettava sokeasti tuomioistuimen [tietysti roomalaiskatolisen kirkon] arvovaltaan kyetäkseen käsittämään täsmälleen virhekohdan. Paavalin tuomitsema *gnosis* pysyy kuitenkin hänelle samoin kuin Platonille korkeimpana tietona kaikista totuuksista ja *Olennosta par excellence*, ὁ ὄντως ὢν (*Valtio*, VI kirja). Ideat, tyypit, kreikkalaisen filosofian ἀρχαί [arkhai], Pythagoraan intelligenssit, aionit tai emanaatiot – aihe, jonka takia ensimmäisiä harhaoppisia niin paljon moitittiin –, logos eli sana, näiden järjellisten olentojen pää, demiurgi [pakanoiden] maailman arkkitehti isänsä ohjauksessa, tuntematon jumala, [kabbalistien] *En Sof* eli ääretön Se, enkelien ajanjaksot,³ seitsemän henkeä, Ahrimanin syvyudet, maailman johtaja, ilman hallitsijat, tämän maailman jumala, intelligenssien *pleroma* ja *Metatron*, juutalaisten enkeli; kaikki tämä on löydettävissä sana sanalta monien muiden totuuksien lisäksi Paavalilta ja suurimpien oppineittemme teoksista.⁴

[z341] Jos okkultistin, joka haluaa syyttää kirkkoa lukuisista sarjoista plagiointeja, olisi ollut kirjoitettava edellä oleva, olisiko hän voinut kirjoittaa

¹ Mutta tämä seikka ei ole estänyt roomalaiskatolista kirkkoa omaksumasta niitä siitä huolimatta. Se on ottanut ne vastaan tietämättömiltä vaikka ehkä rehellisiltä kirkkoisiltä, jotka olivat lainanneet ne kabbalisteilta – juutalaisilta ja pakanoilta.

² Niiden kutsuminen ”anastajiksi”, jotka edelsivät niitä kristillisiä olentoja, joiden hyväksi nämä samat nimet lainattiin, vie järjenvastaisen ja väärän ajanmäärityksen hiukan liian pitkälle!

³ Eli jumalallisia ajanjaksoja, ”Brahmân päiviä ja vuosia”.

⁴ De Mirville, ii, 325, 326. Niin sanomme mekin. Ja tämä osoittaa, että kirkko on kabbalisteille ja tietäjille velkaa opeistaan ja nimistään. Paavali ei koskaan tuominut todellista *gnosis* vaan väärän, jonka kirkko nyt hyväksyy.

voimallisemmin. Ja eikö meillä ole tuollaisen täydellisen tunnustuksen jälkeen oikeus vaihtaa osia ja sanoa roomalaiskatolilaisista ja muista sitä, mitä sanotaan gnostikoista ja okkultisteista. ”He käyttivät ilmauksiamme ja hylkäsivät oppimme.” Sillä ”väärän gnosiksen esittäjät” – jotka saivat nuo kaikki ilmauksensa muinaisilta esi-isiltään – eivät ottaneet itselleen kristillisiä ilmaisuja, vaan kristilliset isät ja teologit itse tulivat todellakin pesäämme ja ovat siitä asti yrittäneet liata sen.

[Kaikki tämä on yhtä ja samaa jesuiittojen taktiikkaa, jesuiittojen ollessa itse asiassa roomalaiskatolinen kirkko, eivätkä paavi ja kardinaalit, kuten yleisesti oletetaan. Me sanomme, että jesuiitat ovat roomalaiskatolinen kirkko siinä merkityksessä, että parasitiin, joka kiertyy puun ympäri ja elää siinä vampyyrin elämää, voidaan sanoa olevan itse puu. Tämä sotaisa eli sotilaallinen kirkollisuus takertui paavinkirkkoon, koska kekseliäisyydessään se huomasi siinä uskottavimman työkalun saadakseen sen toteuttamaan yleismaailmallista herruutta koskevat, suunnattomat suunnitelmansa, missä sen edeltäjät, temppeliherrat, niin pahasti epäonnistuivat. Välttämättä heidän virheensä sillä on ollut suuri, vaikei puhdas menestys.¹ Edellä yksityiskohtaisesti esitetty yritys tähti- ja planeettajoukkojen aineellisen palvelun korvaamiseksi toisella on hienompi keksintö tuoda yleinen mielipide takaisin siihen tietämättömyyden tilaan sekä kurjaan riippuvuuteen pappiskunnasta ja -herruudesta, joka pääsi voitolle, kun todellinen kabiirinen ja henkinen palvelu johdettiin harhaan, pilattiin ja tehtiin karkeaksi, aistilliseksi ja materialistiseksi, antiikin viisauden tilalle.

[z342] Meidän ei tarvitse pyytää anteeksi lukijoiltamme sitä, että tuomme esiin sen, mikä voi ensi silmäyksellä näyttää poikkeamiselta salaisesta opista, jota on jossain määrin selitetty *coram populo*, julkisesti. Jesuiittojen historia on läheisesti sidoksissa okkultismin historiaan. Tuo monimuotoinen ja kaikkialle tunkeutuva organisaatio on omia tarkoituksiaan varten salannut okkultismin suuria totuuksia, tehden sen nimestä synonyymien petokselle, puoskaroinnille ja demonien palvelulle. Tätä tarkoitusta varten organisoitiin inkvisitio. Jokainen kuviteltavissa oleva juoni on toteutettu luonnon salaisten lakien pitämiseksi kokonaan heidän tietonaan ja muu maailma orjamaaisessa kuuliaisuudessa ja pelossa.

Tämän tiedon ja suuren voiman käyttäminen sellaiseen tarkoitukseen on välttämättä luonnonlakien vääristelyä ja siitä tulee sitä, mikä tunnetaan MUS-TANA MAGIANA. Kun ihmismieli on vajonnut tähän pyhien asioiden häpäisyyn ja mentaaliseen alennukseen, mikään rikos ei ole sille liian suuri tai musta. Se voi silloin vehkeilyjä käyttäen suunnitella suurinta inhimillistä

¹ Todiste tästä on juuri tullut, kun kirjoitimme tätä esitystä. *Daily Newsista* 29.3.1886 saamme selville, että ”jesuiittojen kenraali on julkaissut järjestön tilaston, joka osoittaa, että sillä on 2500 lähetyssaarnaajaa ja että se voi ylpeillä siihen kuuluneen 248 pyhimystä, 1500 marttyyria, 13 paavia, 60 kardinaalia, 4000 arkkipiispaa ja piispaa ja 6000 kirjoittajaa”. Ilmeisesti jesuiitat haluavat kerskua näillä tuloksilla.

kurjuutta, yksilöllistä tai luonnollista, äärimmäisen kylmäverisesti ja omahyväisesti astinlautana tarkoituksperiinsä. Jesuiittojen historia on salamurhien ja myrkyttämisten historiaa, salamyhkäisiä, pimeitä juonitteluja kuninkaita, ruhtinaita, kirkkoja, valtioita ja yksittäisiä ihmisiä vastaan, jotka tietoisesti tai tietämättään ovat heidän tiellään. Moni on seonnut ja joutunut mielisairaalaan heidän suunnitelmiansa ajamana. Heidän kauheita periaatteitaan kuvataan laajemmin *Hunnuttoman Isiksen*, teologia, luvussa VIII. Jesuiittojen parissa katsotaan sormien läpi murhia, aviorikoksia ja vääriä valoja. Saavuttaakseen päämääränsä jesuiitta voi tulla epäjumalanpalvojaksi, hänellä on oikeus tappa viettelemänsä vaimon aviomies, pojalla on oikeus tappa isänsä (ks. *Hunnuton Isis*, teologia osa 2, s. 389) tai hän (jesuiitta) voi tappa sen, jota hän pitää panettelijanaan.

Me emme ryhdy esittämään todisteita tästä, koska se ei ole tämän teoksen tehtävä. Tuoreita esimerkkejä haluavaa lukijaa pyydetään tutustumaan tämän JOHDANNON ”Liitteeseen” ja lukemaan *On Jesuits and their Policyn*.¹ [z343] Tämä sotilaallinen ja despottinen kirkollisuus on lisäksi vienyt salaisen rikoksen taidon sellaiseen täydellisyyteen, että on lähes mahdotonta antaa tarvittavia todisteita laillisen tai matemaattisen logiikan tinkimättömien vaatimusten mukaisesti. On karkea virhe olettaa, että aina ”rikoksella on lyhyet jäljet”. Tavallinen, tietämätön rikollinen yleensä löydetään ja viedään oikeuteen. Tietävämmät yllyttäjät ja sen vuoksi syyllisemmät useimmiten selviytyvät. Jos lukijamme haluavat puolueettomasti tutustua jesuiittojen historiaan Euroopan historian yhteydessä viimeisten 300 tai useamman vuoden ajalta, he tulevat löytämään kaikkialta todisteita, jotka johtavat väittämäämme päätelmään. Tietoa on yllin kyllin tyydyttämään vakaassa ja puhtaassa ihmismielessä olevaa kohtuuden vaatimusta.

Epäilemättä miljoonat pakanakansat, nykyajan pakanat saavat kiittää jesuiittoja markiisi de Mirvillen teoksista. Ylempiensä innoittamana hän tekee selvää muinaisten kansojen viisaudesta. Mutta olemme sanoneet tarpeeksi ja osoittaneet riittävästi omia tarkoituksiamme varten, että meitä okkultisteja voi tuskin syyttää oman omaisuuden vaatimisesta ja oikeuksiemme osoittamisesta sen suhteen. (WMS, 187-191.)]

Edellä lainatut sanat selittävät paljon niille, jotka etsivät totuutta ja vain totuutta. Ne osoittavat kirkon tiettyjen rituaalien alkuperän, rituaalien, jotka ovat olleet tähän asti selittämättömiä tietämättömille, ja esittävät syyn, miksi kristityt käyttivät rukouksissa viidennelle, jopa kuudennelle vuosisadalle saakka sellaisia sanoja kuin ”Herramme Aurinko”, ja se ilmaistiin liturgiassa, kunnes se muutettiin ”Herramme Jumalaksi”. Muistakaamme, että varhaiskristityt maalasivat maanalaisen nekropolin seinille Kristuksen paimenena Apollon puvussa ja varustettuna tämän kaikilla ominaisuuksilla ajamassa pois sutta, Fenristä, joka yrittää nielaista Auringon ja sen kiertolaiset.

¹ [Ei löydy tällä nimellä. Luultavasti sen uusi nimi on *Theosophy or Jesuitism?* Ks. B. C. W., IX. Julkaistu suomeksi H. P. B:n kirjassa *Jumalten viisaus*.]

[z344][b329]

LUKU 38
ASTROLOGIA JA ASTROLATRIA

Hermes Trismegistoksen kirjat sisältävät Kaldi (kaldealaisen) astrologian ja astrolatrian eksoteerisen merkityksen, joka on vielä verhottu muilta paitsi okkultisteilta. Nämä kaksi tutkimusaihetta liittyvät läheisesti yhteen. Astrolatria eli taivaallisten joukkojen palvonta on luonnollinen seuraus vain puolittain paljastetusta astrologiasta, jonka taitajat salasivat huolellisesti vihkimättömiltä sen okkultiset periaatteet ja viisauden, jonka olivat antaneet heille planeettahallitsijat – ”enkelit”. Tästä johtuen jumalallinen astrologia oli vihitettyjä varten; taikauskoinen astrolatria maallikoille. Justinus Marttyyrin mukaan:

Hieroglyfien keksimisestä lähtien hienot ja valitut ihmiset perehtyivät temppelien salaisissa osissa kaikenlaiseen astrologiseen tietoon – jopa sen alhaisimpaan lajiin: tuohon astrologiaan, joka tuli myöhemmin häpäistyksi julkisuuden teillä.

Petosiriksen ja Nekepson – egyptiläisten käsikirjoitusten mainitsemien ensimmäisten astrologien, joiden on uskottu eläneen Ramses II:n (Sesostris)¹ hallituskaudella – opettaman salaisen tieteen ja tähdistäennustajiksi kutsuttujen puoskarien kurjien silmäkääntötemppeujen välillä oli valtavan suuri ero. Viimeksi mainitut häpäisivät jumalallista tietoa Rooman viimeisten keisarien aikana. Näitä kahta voidaan kuvata parhaiten ”korkeana seremoniallisena astrologiana” ja ”astrologisena astrolatriana”. Edellinen liittyy vihittyjen tietoon niistä (meille) aineettomista voimista eli henkisistä olemuksista, jotka vaikuttavat aineeseen ja ohjaavat sitä. Muinaisten filosofien kutsumat arkontit ja kosmokraattorit olivat korkeammilla tasoilla niiden kehitysasteikossa alempien ja aineellisempien olentojen malleja eli esikuvia, joita me kutsumme elementaaleiksi ja luonnonhengiksi, joille saabalaiset kumarsivat ja joita he palvoivat aavistamatta oleellista eroa.

Tästä johtuen jälkimmäinen laji, [z345] silloin kun se ei ollut pelkkää leikkiä ja teeskentelyä, rappeutui kovin usein mustaksi magiaksi. Se oli eksoteerisen astrologian suosittu muoto ilman tietoa alkuperäisen tieteen korkeista periaatteista, opeista, joita annettiin vain vihkimyksessä. Siten samalla kun todelliset hierofantit kohosivat puolijumalien tavoin henkisen tiedon huipulle, tavallinen kansa mateli saabalaisten keskuudessa taikauskon vallassa – 10 000 vuotta sitten, kuten se tekee nytkin – aineen laaksojen kylmissä ja kuolettavissa varjoissa. Tähtivaikutus on kahtalainen. On olemassa fyysinen ja fy-

¹ Sesostris eli farao Ramses II, jonka muumion Maspero Bulak-museosta avasi kääreistä vuonna 1886 ja tunnisti sen Egyptin kuninkaista suurimman muumioksi. Hänen pojanpoikansa Ramses III oli muinaisen kuningaskunnan viimeinen kuningas.

siologinen, eksoteerinen vaikutus; ja korkein henkinen, älyllinen ja moraallinen vaikutus, joka saadaan planeettajumalien tuntemisesta. Bailly puhuessaan tosin vain puutteellisin tiedoin edellisestä kutsui astrologiaa niin kauan sitten kuin 1700-luvulla ”hyvin viisaan tyttären – astronomian – hyvin typeräksi äidiksi”. Toisaalta D. F. J. Arago, 1800-luvun nero, puolustaa Auringon, Kuun ja planeettojen tähtivaikutusten todellisuutta. Hän kysyy:

Mistä löydämme Kuun vaikutuksia, jotka kumotaan väitteillä, jotka *tiede uskaltasi tunnustaa?*¹

Mutta jopa Bailly, joka luuli syöksevänsä alas yleisesti harjoitetun astrologian, ei uskalla tehdä samaa todelliselle astrologialle. Hän sanoo:

Oikea astrologia oli aluksi tulos *perusteellisesta* järjestelmästä, valistuneen kansan työtä, kansakunnan, joka eksyi tietysti liian kauas jumalan ja luonnon mysteereihin.²

Eräs tiedemies uudemmalta ajalta, Ranskan Instituutin jäsen ja historian professori Ph[illippe] Le Bas, paljastaa (tietämättään) astrologian todellisen perustan erinomaisessa aiheita käsittelevässä artikkelissaan teoksessa *Dictionnaire encyclopédique de France*. Hän kertoo lukijalle ymmärtävänsä hyvin, että sen, että niin monet älykkäät [z346] ihmiset kannattavat tuota tiedettä, pitäisi jo olla riittävä peruste sen uskomiseksi, ettei astrologia ole mielettömyyttä:

Julistaessamme julkisesti ihmisten ja yleisen mielipiteen korkeinta mahtia voimmeko myöntää, kuten aikaisemmin, että ihmiskunta antoi pettää itseään perin pohjin vain tässä: että ehdoton ja suuri järjenvastaisuus vallitsi kokonaisten kansojen mielisissä niin monia vuosisatoja ja pohjaamatta mihinkään muuhun kuin toisaalta inhimilliseen typeryyteen ja toisaalta petkutukseen? Miten useimmat ihmiset ovat voineet olla 5000 vuotta ja kauemminkin joko narreja tai roistoja?...

Vaikka mielestämme on mahdotonta erottaa astrologian tosiasiat siinä olevista keksityistä aineksista ja tyhjämpäiväisestä uneksimisesta, toista-kaamme kuitenkin Bossuetin ja kaikkien nykyaikaisten filosofien tapaan, että ”ei mikään, mikä on ollut vallitsevana, voi olla ehdottoman väärää”. Eikö ole joka tapauksessa totta, että planeetat ovat fyysisessä vuorovaikutuksessa keskenään? Eikö myös ole totta, että planeetat vaikuttavat ilma-kehään ja niin muodoin niillä on joka tapauksessa välillinen vaikutus kasvillisuuteen ja eläimiin? Eikö myös nykyinen tiede ole todistanut näitä kahta kohtaa epäilyksettä?... Eikö myös ole totta, että inhimillinen toimintavapaus ei ole ehdoton; että kaikki on rajoitettua, että kaikki vaikuttaa, planeetat perimmäisinä, jokaiseen yksilölliseen tahtoon; että Sallimus [eli

¹ Arago, *Annuaire*, 1833, s. 234, de Mirvillen teoksessa *Des Esprits*, IV, 84.

² Bailly, *Histoire de L'astronomie ancienne jne.*, Paris, Chez de Bure, 2. painos, 1781, s. 268; de Mirville, *main. teos*, s. 87.

karma] vaikuttaa meihin ja ohjaa ihmisiä niiden yhteyksien avulla, jotka se on aikaansaanut heidän, näkyvien kohteiden ja koko maailmankaikkeuden välille?...

Pohjimmiltaan astrologia on vain tätä. Ja meidän on pakko tunnustaa, että eräänlainen vaisto, joka oli parempi noiden ihmisten aikana, ohjasi heidän pyrkimyksiään. Mitä tulee materialismiin ja inhimillisen moraalisuuden vapauden tuhoon, mistä Bailly syyttää heidän teoriaansa [astrologiaa], siinä ei ole mitään mieltä. Kaikki suuret astrologit myönsivät ilman yhtäkään poikkeusta, että ihminen saattoi vastustaa tähtien vaikutusta. Tämä periaate osoitetaan Ptolemaioksen *Tetrabibloksessa*, todellisessa astrologisessa raamatussa, I kirjan II ja III luvussa.¹

Tuomas Akvinolainen on tukenut Le Bas'ta ennalta. Hän sanoo:

Taivaankappaleet ovat syy kaikkeen siihen, mitä tapahtuu tässä sublunaarisessa maailmassa. Ne vaikuttavat epäsuorasti ihmisen toimintoihin, mutta kaikki niiden aiheuttamat vaikutukset eivät ole väistämättömiä.²

Okkultistit ja teosofit myöntävät ensimmäisinä, että on olemassa valkoista ja mustaa astrologiaa. Kuitenkin [z347] niiden, jotka tahtovat edistyä astrologiassa, on tutkittava sitä kummassakin valossa. Saadut hyvät ja huonot tulokset eivät johdu perusteista, jotka ovat kummassakin samat, vaan astrologista itsestään. Pythagoras loi koko kopernikaanisen järjestelmän *Hermeksen kirjojen* avulla 2000 vuotta ennen kuin Galilein edeltäjä Kopernikus syntyi. Tutkimuksiaan varten hän löysi niistä koko opin jumalallisesta teogoniasta, yhteydenpidosta maailman johtajien – Paavalin hallitsijoiden eli ”hallitusten” – kanssa ja heidän esiinmanaamisestaan sekä kunkin planeetan ja itse universumin syntymisestä. Edelleen hän löysi loitsukaavoja ja tietoja ihmiskehon kunkin osan pyhittämisestä sitä vastaavalle eläinradan merkille. Ketkään muut eivät voi pitää kaikkea tätä lapsellisena ja mielettömänä – vielä vähemmän ”saatanallisena” – paitsi ne, jotka ovat vasta-alkajia okkulttisten tieteiden filosofiassa ja tahtovat jäädä siksi. Ei kukaan ajattelija, ei kukaan joka tunnustaa yhteisen siteen olemassaolon ihmisen ja näkyvän samoin kuin näkymättömänkin luonnon välillä, varmastikaan näe muinaisen viisauden vanhoissa jäännöksissä – sellaisissa kuin esim. *Petemenofin papyruskäärö* – ”lapsellista hölynpölyä ja mielettömyyttä”, kuten monet akateemikot ja tiedemiehet ovat nähneet. Mutta löytäessään tuollaisista muinaisista asiakirjoista hermeettisten sääntöjen ja lakien sovelluksia, sellaisia kuin

Hiusten pyhittäminen taivaalliselle Niilille sekä vasemman temppelein pyhittäminen Auringon elävälle Hengelle ja oikean Ammonin hengelle,³

¹ *Dictionnaire encyclopédique de France*, s. 422, Ph. Le Basin art. astrologiasta; de Mirville lainannut, *main. teos*, IV 88-89.

² *Summa*, III, s. 2, 29.

³ De Mirville, *main. teos*, IV, 93.

hän yrittää tutkia ja ymmärtää paremmin ”vastaavuuksien lakeja”. Eikä hän epäile astrologian vanhaa ikää sillä varjolla, että jotkut orientalistit ovat pitäneet sopivana selittää, ettei eläinrata ollut kovin vanha vaan se oli vain makedonialaisen ajan kreikkalaisten keksimä. Sillä tämän selityksen, sen lisäksi, että sen on osoitettu olevan täysin virheellinen monista muista syistä johtuen, voivat kumota kokonaan Egyptissä tehdyt viimeisimmät löydöt ja varhaisimpien dynastioiden hieroglyfien ja piirtokirjoitusten täsmällisempi lukeminen. Julkaistu kiistakirjoitus Anastasi-kokoelman niin sanottujen maagisten papyruskääröjen sisällöstä osoittaa eläinradan vanhan iän.

[z348] Papyrukset käsittelevät yksityiskohtaisesti maailman neljää *perustaa*, στερέωματα, joiden samuudesta on Champollionin mukaan mahdollonta erehtyä Paavalin maailman ylläpitäjien (eli κοσμοκράτορες, kosmokratores) suhteen. Juuri niitä kaikkien taivaallisten vyöhykkeiden jumaliseen huudetaan avuksi, ja ne ovat vastaavia, vielä kerran, kuin tuon apostolin *spiritualia nequitiae in caelestibus*.¹

Tuo avuksihuuto esitettiin asianmukaisin sanoin ja varoituksin. Jamblikhos toistaa sanakaavaa liian uskollisesti, jotta voisimme kieltää häneltä enää ansiota siitä, että hän oli ilmoittanut jälkimaailmalle ikivanhan ja alkuperäisen egyptiläisen hengen.²

Koska Letronne oli yrittänyt todistaa, että kaikki alkuperäiset egyptiläiset eläinradat oli keksitty roomalaisella ajalla, Sensaos-muumio esitetään sen osoittamiseksi että:

...Egyptissä kaikki eläinradan muistomerkit olivat pääasiassa astronomisia. Kuninkaalliset hautakammiot ja hautajaisrituaalit sisältävät monia tauluja tähtikuvioista ja niiden vaikutuksista jokaisen kuukauden jokaiseen hetkeen. Siten itse syntymähetkeä koskevat taulut todistavat, että ne ovat paljon vanhempia kuin ajanjakso, joka on mainittu niiden alkuperäksi... Myöhemmiltä ajanjaksoilta olevien sarkofagien kaikki eläinradat ovat sen vuoksi vain *muistoja* eli jäljitelmiä puhtaasti mytologisista tauluista.³

Alkuperäinen astrologia oli yhtä kaukana nykyisen niin kutsutun oikean astrologian yläpuolella kuin opastajat (planeetat ja eläinratamerkit) ovat lyhyttypylväiden yläpuolella. Berossos esittää Belin ja Mylittan (Auringon ja

¹ ”Avaruuden henkivaltoja ja voimia (hallituksia ja valtoja)” (Ef. 3:10). Jae ”Onhan tosin sekä taivaassa että maan päällä niin sanottuja jumalia, moniakkin jumalia ja herroja” (1. Kor. 8:5) osoittaa joka tapauksessa, että Paavali tunnusti ”jumalien” monikollisuuden ja kutsui heitä daimoneiksi (hengiksi – eikä koskaan *paholaisiksi*). Hallitukset, valtaistuimet, herruudet, johtajat jne. ovat kaikki juutalaisia ja kristillisiä nimiä muinaisten kansojen jumalille. Edellisten arkkienkelit ja enkelit ovat jokaisessa tapauksessa ikivanhojen uskontojen devoja ja dhyāni-chohaneja.

² C.J.C. Reuvens, *Lettre à M. Letronne...sur les papyrus bilingues et grecs* jne., Leyden, 1930. Vrt. de Mirville, *Des Esprits*, IV, 93-94.

³ Reuvens ja de Mirville, *sama*.

Kuun) tähtikuninkuuden ja ainoastaan ”eläinradan jumalien kaksitoista heraa”, ”kolmekymmentäkuusi neuvonantaja-jumalaa” ja ”kaksikymmentäneljä tähteä, tämän maailman tuomarit”, jotka pitävät pystyssä ja ohjaavat maailmaa (aurinkokuntaamme), seuraavat kuolevaisia ja paljastavat ihmiskunnalle sen kohtalon ja niiden omat [z349] tarkoitukset. Roomalaiskatolinen kirkko kutsuu oikein oikeaa astrologiaa, niin kuin se nykyään tunnetaan,

Materialistiseksi ja panteistiseksi ennustamiseksi itse objektiivisen planeetan avulla riippumatta sen johtajasta [juutalaisten Mlak, Ikuisen lähettiläät, jotka hän on valtuuttanut julistamaan tahtoaan kuolevaisille]. Planeetan nousu tai konjunktio yksilön syntymähetkellä määrää hänen kohtalonsa ja kuolinhetkensä ja -tapansa.¹

Jokainen okkultismin tutkija tietää, että taivaankappaleet ovat jokaisen manvantaran aikana läheisessä yhteydessä tuon erityisen syklin ihmiskuntaan. Jotkut uskovat, että jokaisen tuona aikana syntyneen suuren henkilön – kuten jokaisen muun kuolevaisen, vain paljon voimakkaammassa määrin – kohtalo on hahmoteltuna hänen omassa tähtikuviossaan tai tähdessään, ja tuossa erityisessä tähdessä asuva henki on piirtänyt sen itse-ennustuksena, ennalta toteutuneena omaelämäkertana. Inhimillinen monadi ensimmäisessä alussaan on tuo henki eli itse tuon tähden (planeetan) sielu. Kuten Aurinkomme säteilee valoaan ja säteittää jokaiseen taivaankappaleeseen avaruudessa järjestelmänsä rajojen sisällä, samoin jokaisen planeettatähden hallitsija, vanhempi-monadi, sinkoaa itsestään jokaisen ”matkamies”-sielun monadin, joka on syntynyt sen huoneessa sen omassa ryhmässä. Hallitsijoita on esoteerisesti seitsemän, olipa sitten kyse sefiroteista, ”läsnäolon enkeleistä”, risheistä tai amshaspendeista. Kaikissa esoteerisissa teoksissa sanotaan, että ”yksi ei ole mikään luku”.

[z350] Jalo alkuperäinen tiede siirtyi Kasdimilta ja Gazzimilta (astrologeilta) Khartumim asafimeille (eli teologeille) ja hakamimeille (eli tiedemiehille, alemman luokan tietäjille) ja näiltä juutalaisille Babylonian vankeuden

¹ De Mirville lainaa Augustinusta (*de Gen.*, III) ja M. Delriota (*Disquisitionum magicarum*, IV, iii) osoittaakseen, että ”mitä enemmän astrologit puhuvat totuutta ja mitä paremmin he sitä selittävät, sitä epävarmemmaksi tuntee itsensä huomattessaan, että heidän sopimuksensa paholaisen kanssa tulee siten ilmeisemmäksi”. Juvenalikesen (*Satires*, vi) kuuluisa selostus, että ”ei voitaisi löytää yhtäkään astrologia, joka ei maksaisi kalliisti avusta, jonka hän on saanut henkiolenmoltaan” – ei osoita yhtään enempää, että viimeksi mainittu olisi paholainen, kuin Sokrateen kuolema todistaa hänen *daimoninsa* olleen alemman maailman asukas – jos siellä on sellaisia. Tuollainen väite kuvaa vain inhimillistä tyhmyyttä ja ilkeyttä, kun kerran järki saadaan palvelemaan kaikenlaista fanatismia ja ennakkoluuloja. ”Useimmat vanhan ajan suuret kirjailijat Cicero ja Tacitus heidän joukossaan uskoivat astrologiaan ja sen ennustusten toteutumiseen”. ”Kuolemanrangaistus seurasi lähes kaikkialla niitä matemaatikkoja (astrologeja), jotka sattuivat ennustamaan väärin, tämän vähentämättä kuitenkaan heidän lukumääräänsä tai mielenrauhaansa.”

aikana. Mooseksen kirjat olivat olleet haudattuna unohduksiin vuosisatoja, ja Hilkiäihin löydettyä ne uudelleen Israelin kansa oli unohtanut niiden todellisen merkityksen. Alkuperäinen okkulttinen astrologia oli rappeutumassa, kun Daniel, viimeinen juutalainen vanhan koulun vihitty, tuli Kaldean astrologien ja tietäjien päälliköksi. Noina aikoina jopa Egypti, joka oli saanut viisautensa samasta lähteestä kuin Babylonia, oli rappeutunut aiemmasta suuruudestaan ja sen loisto oli alkanut sammua. Vanha tiede oli kuitenkin jättänyt ikuisen jälkensä maailmaan, ja seitsemän suurta alkuperäistä jumalaa oli hallinnut ikuisesti astrologiaa ja kaikkien kansojen ajan jakamista maan päällä. Meidän (kristittyjen) viikonpäiviemme nimet ovat samat kuin kaldealaisten jumalien nimet. Kaldealaiset käänsivät ne arjalaisilta. Näiden ennen vedenpaisumusta esiintyneiden nimien samankaltaisuus kaikissa kansoissa gooteista takaisin intialaisiin jäisi selittämättömäksi, kuten Sir W. Jones ajatteli, ellei arvoitusta olisi selitetty meille kaldealaisten oraakkeliin kehotuksessa. Porfyrios merkitsi sen muistiin ja Eusebios lainasi:

Tuoda nuo nimet ensin egyptiläisille ja foinikialaisille siirtokunnille, sitten kreikkalaisille selvin suosituksin, että jokaista jumalaa oli kutsuttava vain sinä päivänä, joka oli nimetty hänen nimensä mukaan...

Niinpä Apollo sanoo noissa oraakkeliavastauksissa: ”Minua on kutsuttava *Auringon* päivänä, Merkuriusta hänen johtaessaan, sitten Kronosta (Saturnusta), sitten Venusta. Muistakaa kutsua seitsemän kertaa jokaista näistä jumalista.”¹

Edellä oleva on hiukan virheellinen. Kreikka ei saanut astrologista oppiaan Egyptistä tai Kaldeasta vaan suoraan Orfeukselta, kuten Lukianos kertoo meille.² Juuri Orfeus, kuten hän sanoo, levitti intialaisia oppeja melkein kaikille vanhan ajan suurille monarkeille; ja juuri nuo muinaiset kuninkaat planeettajumalien tukemina merkitsivät muistiin astrologian periaatteet – kuten teki esim. Ptolemaios. Lukianos kirjoittaa:

[z351] Boiotilainen Tiresias saavutti suurta kuuluisuutta tulevaisuuden ennustustaidollaan. Noina aikoina ennustamiskykyyn ei suhtauduttu yhtä kevyesti kuin nykyään, eikä mihinkään ryhdytty milloinkaan kysymättä ensin neuvoa ennustajilta, joiden kaikki oraakkeliavastaukset sisälsivät astrologiaa... Delfoissa neitsyt, jonka tehtävänä oli ilmoittaa tulevaisuus, symboloi taivaallista neitsyttä... ja meidän Valtiatartamme, Neitsyt Mariaa.

Erään egyptiläisen faraon sarkofagissa Neith, Ra'n äiti, Auringon esiin tuova hieho, jonka keho on koristettu tähdillä ja joka kantaa Auringon ja Kuun kehää, viittaa myös ”taivaalliseen neitsyeen” ja ”tähtitaivaan Valtiattareemme”.

¹ *Preparatio Evangelica*, I, xiv.

² *Peri tes astrologies*, 11.

Nykyaikainen oikea astrologia nykyisessä muodossaan alkoi vasta Diodoroksen aikana, kuten hän ilmoittaa maailmalle.¹ Mutta useimmat historian suurmiehet, sellaiset kuin Caesar, Plinius ja Cicero – jonka parhaat ystävät, Nigidius Figulus ja Lucius Tarratius, olivat itse astrologeja, edellisen ollessa lisäksi kuuluisa ennustaja – uskoivat kaldealaiseen astrologiaan. Marcus Antonius ei matkustanut koskaan ilman astrologia, jota Kleopatra suositteli hänelle. Augustuksella oli valtaistuimelle noustessaan Theageneksen laatima horoskooppi. Tiberius pääsi selville muista kruununtavoittelijoista astrologian ja ennustuksen avulla. Vitellius ei uskaltanut karkottaa kaldealaisia maasta, koska he olivat ennustaneet karkotuspäiväkseen hänen kuolinpäivänsä. Vespasianus kysyi heiltä neuvoja päivittäin. Domitianus ei tahtonut liikahdaakaan ilman ennustajien neuvoja. Hadrianus oli itse oppinut astrologi. Ja he kaikki aina Julianukseen (kutsuttiin luopioksi, koska hän ei tahtonut tulla sellaiseksi) asti uskoivat planetaarisiin ”jumaliin” ja osoittivat rukouksensa heille. Keisari Hadrianus ”ennusti lisäksi tammikuun ensimmäisestä joulukuun viimeiseen päivään asti kaikki tapahtumat, jotka hänelle sattuivat päivittäin”. Viisaimpien keisarien aikana Roomassa oli astrologinen koulu, jossa opetettiin salaisesti Auringon, Kuun ja Saturnuksen okkulttisia vaikutuksia.² Kabbalistit ovat käyttäneet [z352] oikeaa astrologiaa tähän päivään asti, ja Éliphas Lévi, uudenajan ranskalainen tietäjä, opettaa sen alkeita teoksessaan *Dogme et Rituel de la Haute Magie*. Mutta avain seremonialliseen tai rituaaliseen astrologiaan magian terafim-jumalankuvineen ja uurimeineen ja tummimeineen on kadonnut Euroopalta. Tästä syystä meidän materialistinen vuosisatamme kohauttaa olkapäitään ja näkee astrologiassa – vilpintekijän.

Kaikki tiedemiehet eivät kuitenkaan pilkkaa astrologiaa, ja lukija voi mielellään lukea teoksen *Musée des sciences* paljon puhuvat ja selvät huomaukset, jotka [Charles Henri] Le Couturier, ei mikään huonomainen tiedemies, on tehnyt. Hänestä on omituisia huomata, että samalla kun [John] Dalton puolustaa Demokritoksen uskaliaita pohdiskeluita,

...alkemistien haaveilut ovat myös saavuttamassa entisen asemansa. Heidän seuraajiensa, kemistien, pikkutarkat tutkimukset antavat niille uuden elämän. On todella merkittävää nähdä, miten paljon nykyiset keksinnöt ovat auttaneet puolustamaan viime aikoina keskiaikaisia teorioita, joita ennen moitittiin järjettömyydestä. Jos siis, kuten eversti Sabine osoittaa, 384 000 kilometrin päässä planeetastamme oleva Kuu sijainteineen voi vaikuttaa teräskappaleen suuntaan, esineen, joka roikkuu muutaman jalan päässä maaperästä, kuka silloin voi moittia muinaisia (tai nykyisiä) astrologeja mielettömiksi, jos he uskovat tähtien vaikuttavan ihmiskohtaloon.³

¹ *Hist. libr.*, II.

² Näistä asioista on löydettävissä yksityiskohtaisempia tietoja Champollion Fegeac'n *Egypte modernesta*, s. 101.

³ *Le Musée des sciences*, s. 230, kuten de Mirville lainannut, *Des Esprits*, IV, 85-86.